

Studiul epistolei 1 Petru (1)

1 Petru 1

Hendrik Leendert Heijkoop

© Ernst-Paulus-Verlag/SoundWords, Online începând de la: 18.09.2018, Actualizat: 09.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Petru 1

Introducere

Dacă ne uităm în jurul nostru în Adunare vedem frați și surori pe care îi cunoaștem numai după nume, iar pe alții nici nu știm cum îi cheamă. Vedem pe alții, care din când în când trec pe prim plan, și unii o fac regulat. Din fericire vedem că același lucru s-a petrecut înaintea ochilor Domnului Isus, atunci când a fost aici pe pământ, și El a considerat bun modul acesta de comportare.

Despre Tadeus și Bartolomeu nu știm nimic mai mult decât numele lor. Iuda și alții sunt numiți din când în când. Iacov, Ioan și Petru stau mereu în prim plan.

Recunoaștem și alte diferențieri. Vedem pe Ioan, foarte modest, pe Toma, un om foarte rațional, și pe Petru, impulsiv și foarte mare adept al părtășiei.

Între acești trei ucenici, care stau în prim plan, Petru ocupă un loc deosebit. El se caracterizează prin greșelile lui și simpatia lui față de Domnul. Tatăl și Domnul Însuși i-au dat un loc deosebit. Tatăl i-a descoperit Stânca pe care va fi clădită Adunarea, iar Domnul i-a dat cheile Împărăției cerurilor (Matei 16). La urmă, Domnul îi spune că Satana a cerut să îi cearnă (pe toți ucenicii) ca grâul, dar El s-a rugat pentru el (personal). Cu această ocazie îi încredințează misiunea să întărească pe frații lui, când se va întoarce la Dumnezeu (sau: se va pocăi; cuvântul grecesc înseamnă ambele). Și cât de mult confirmă Domnul această misiune după înviere (Luca 22.31-34; Ioan 21.15-22)!

A îndeplinit Petru această misiune? Faptele apostolilor ne arată modul strălucit în care a făcut-o! În capitolul 1 descoperă taina din Psalmul 100. În capitolul 2 explică însemnătatea Rusaliilor, ca să întărească pe frații săi. În capitolul 3 se așează în primele rânduri împotriva prigonitorilor iudei. Și așa merge mai departe până în capitolul 12.

Dragostea veșnică a Domnului este la fel de mare pentru toți ai Săi. Dar alături de ea avem aceste diferențieri minunate. Ambele alcătuiesc împreună locul pe care El îl dă fiecăruia în parte, ca astfel lucrarea Sa să se desfășoare așa cum dorește El și ca El să poată da ce este cel mai bun pentru fiecare personal, așa cum știe El în dragostea și înțelepciunea Sa.

Petru a fost primul dintre cei doisprezece. Cine tăgăduiește aceasta, luptă inconștient împotriva unei părți a adevărului protestant. Atâta timp cât lucrarea apostolică în Adunare a fost lucrarea apostolică a celor doisprezece, Petru a fost primul între ei. Dar cei doisprezece, și Petru împreună cu ei, au cedat locul unei dezvoltări mult mai extinse a hotărârilor lui Dumnezeu. Apostolul firii face loc apostolului slavei (compară cu Ioan 15.27; Faptele apostolilor 1.21-22; 10.36-39; 2 Corinteni 5.16). Ne găsim în lucrarea apostolică deosebită a apostolului națiunilor (Galateni 2.7-9), a cărui lucrare și împuternicire ca apostol a fost acordată de Omul proslăvit în cer (Faptele apostolilor 9.3-5; 26.13-19; Efeseni 4.8-11).

În Evanghelia după Ioan 21 ne este prezentată lucrarea lui Petru. El trebuia să urmeze pe Hristos și urma să înceteze, așa cum lucrarea Domnului a avut un sfârșit aici pe pământ.

Împreună cu el urma să înceteze întreg sistemul iudaic al Adunării. După moartea lui Petru a fost distrus Ierusalimul. Cu aceasta a încetat să mai existe Adunarea în Iudeea.

Dar cât efort a fost necesar pentru Petru să se desprindă de prejudecățile iudaice vedem în Faptele apostolilor 10 și în Epistola către Galateni 2.11-14. Chiar și Pavel s-a desprins cu greu de ele, așa cum arată Faptele apostolilor 18.21 și cap. 21.20-26. Abia Epistola către Evrei a chemat pe credincioșii iudei să iese afară din tabără, adică să părăsească întreg sistemul iudaic.

Știm cum a pătruns iudaismul în Adunare¹. Nu Pavel, apostolul națiunilor, omul folosit de Dumnezeu ca să descopere adevăratul caracter al Adunării, a fost chemat să fie cap al bisericii între națiuni, ci Petru, apostol al tăierii împrejur (circumciziei). Acest fapt este remarcabil, când vedem cum aproape tot adevărul, descoperit de Dumnezeu prin apostolul Pavel, este respins sau chiar stricat: nu numai caracterul ceresc al Adunării, pe care ni-l prezintă epistola către Efeseni, și așteptarea revenirii Domnului pentru Biserică, pe care o găsim în epistola către Tesaloniceni, ci și ordinea divină în Adunare, descrisă foarte clar în epistolele către Corinteni, și chiar îndreptățirea prin credință, pe care ne-o învață foarte detaliat epistola către Romani.

Pare să fie o ironie divină, că tocmai în această epistolă Petru ne prezintă lovitura de moarte a două principii ale bisericii iudaizate, și anume, că nașterea din nou nu are loc prin botez, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu, și că fiecare credincios este preot, deci nu mai există o castă deosebită a „preoților” (1 Petru 1.22 – 2.4).

Petru a fost apostol al circumciziei (Galateni 2.7-9). Chiar din acest fapt ne putem aștepta ca epistola să fie adresată credincioșilor dintre iudei. Dar și conținutul face clar acest fapt. În epistolă totul se referă la iudeii care cunoșteau Cuvântul lui Dumnezeu și cunoșteau făgăduințele mesianice cuprinse în el. Erau iudeii care locuiau printre națiuni și care acum primiseră pe Domnul Isus ca Mesia. Ei erau străini sub dublu aspect; ca iudei printre națiuni, dar și ca creștini în mijlocul poporului lor.

Scrisoarea are aceiași destinatari ca și cei cărora le-a scris Iacov, numai că acesta a scris la cele douăsprezece seminții, deci la toți izraeliții, diferențiind însă foarte clar pe creștini. Conținutul celor două scrisori se potrivește cu această concordanță și cu această diferențiere.

Dacă vedem că Dumnezeu privește pe Israel ca *străin*, atunci totul pe pământ este dezordonat. Aceasta este taina epistolei lui Iacov. Cele douăsprezece seminții sunt îndemnate la luciditate și răbdare. Dacă ar domni ordinea pe pământ, atunci cele douăsprezece seminții ar fi în *patria lor*. Dar acum domnește o dezordine mare, și *de aceea* credincioșii trebuie să fie pregătiți pentru sărăcie și răbdare; ei trebuie să fie pregătiți și pentru cer.

Iacov nu spune nici-un cuvânt despre mântuire, ci el vorbește numai despre har. Caracterul general este neprihănirea practică, nimicirea completă a voinței proprii în creștini și lepădarea de lume. Petru merge mai departe. El vorbește despre sfințirea Duhului spre ascultarea și stropirea sângelui lui Isus Hristos: nu despre ascultarea față de Hristos, ci despre ascultarea lui Hristos: ascultarea pe care Domnul Însuși a arătat-o în viața Sa pe pământ. În continuare

este prezentată foarte clar mântuirea prin lucrarea Domnului și nașterea din nou prin Cuvânt.

Creștinul nu este văzut aici ca în epistola către Efeseni, ca înviat împreună cu Hristos și așezat în locurile cerești. Petru îl vede ca pelerin pe pământ, în mijlocul unei lumi, în care el este străin, așa cum la exterior au fost totdeauna iudeii împrăștiați, iar acum, după întoarcerea lor la Dumnezeu, într-o măsură mult mai mare, și lăuntric. Dar creștinul este născut din nou la o nădejde vie, prin învierea lui Isus Hristos, la o moștenire păstrată în ceruri pentru el, și el este destinat pentru această moștenire (1 Petru 1.3-5). Aceasta este călătoria în caracterul pe care ea l-a primit ca urmare a înălțării la cer și a proslăvirii Domnului Isus (1 Petru 1.17; 2.11; 4.16; 5.10). Această epistolă aduce puțină învățătură, dar dă multe indicații cu privire la umblare.

Putem să vedem pe cei credincioși și dintr-un alt punct de vedere, și anume, călătorind prin pustie spre slavă. Acest punct de vedere îl găsim de exemplu în epistola către Filipeni. Într-un anumit sens găsim toate cele trei aspecte în Psalmul 84. Versetele 1-4 descriu slava, pe care credința o posedă deja acum, versetele 5-8 drumul prin pustie spre slavă, și versetele 9-12 pustia, cum este ea în sine însuși.

Petru vorbește despre Adunare nu ca despre trupul lui Hristos, ci în concordanță cu Evanghelia după Matei 16, ca o casă (1 Petru 2.5). A fost lucrarea deosebită a lui Pavel, apostolul națiunilor, să descopere taina, că Omul proslăvit în cer are un trup pe pământ (Efeseni 3.2-12). De aceea numai Pavel vorbește despre răpirea Adunării. Petru vorbește numai despre descoperirea Domnului, cu excepția gândurilor deosebite prezentate în a doua epistolă capitolul 1.19b (2 Petru 1.19b). El nu așteaptă ca după înviere să fie la Hristos în cer, ci ca Hristos să vină pe pământ ca să mântuiască.

Misiunea încredințată celor doisprezece apostoli a fost ca ei să mărturisească despre un Mesia viu pe pământ (Ioan 15.27). De aceea acela care urma să ia locul lui Iuda trebuia să fi fost cu cei unsprezece, »cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat (Domnul Isus) El de la noi« (Faptele apostolilor 1.21-26). Vezi și Evrei 2.3. De aceea în prima epistolă a lui Petru găsim viața Domnului Isus pe pământ prezentată ca model pentru credincioși.

Iudeii așteaptă pe Mesia. Atâta timp cât inimile le-au fost acoperite, ei au văzut în scrierile profetice numai slava Lui. El va veni să salveze poporul Său, prin nimicirea vrăjmașilor lor. Vedem în Evanghelia cum Domnul Isus a încercat în zadar să explice ucenicilor Lui că El va trebui mai întâi să sufere și să fie lepădat, vezi de exemplu în Evanghelia după Matei 16.21-23. Abia atunci, când după învierea Sa le-a deschis mintea să înțeleagă Scripturile, au văzut că Hristosul trebuia să sufere și să învieze a treia zi dintre cei morți (Luca 24.45-47).

Petru vorbește în această epistolă despre această suferință și despre suferințele creștinilor, ca urmare a legăturii lor cu Mântuitorul repudiat. Epistola se ocupă de perioada dintre suferințele lui Hristos și slăvile care urmează după ele (1 Petru 1.11). Aceste slăvi vor veni când Domnul Isus va fi descoperit și când prin aceasta va avea loc mântuirea deplină. Cuvintele suferințe, a suferi și slavă le putem numi cuvinte cheie ale epistolei. Primele două se întâlnesc de 15 ori, ultimul de zece ori.

În ambele epistole Petru prezintă mai întâi fundamentul mântuirii, și după aceea detaliază principiile domniei lui Dumnezeu, sub care se aflau iudeii. Epistola a doua arată această domnie cu privire la cei răi, prima epistolă, cu privire la cei credincioși. Ea nu se arată așa cum o cunoșteau credincioșii Vechiului Testament, ci așa cum este ea ca urmare a venirii lui Mesia și a aducerii mântuirii. De aceea este o diferență clară față de poziția Israelului aflat sub Lege. Este domnia Tatălui, și de aceea tronul este un tron al Harului. Dar rămâne valabil, că El va judeca pe fiecare după faptele lui, fără să țină seama de prestigiul persoanei (1 Petru 1.17). În ceea ce privește caracterul domniei vezi 1 Petru 3.10-12.

Căci cu toate că Tatăl și Duhul au fost descoperiți, se vorbește în general despre Dumnezeu în legătura Sa cu oamenii ca Stăpânitorul-Creatorul, și despre Hristos ca despre Domnul. El nu este numit »Fiu« în această epistolă, și nici nu este prezentat în felul acesta. Aceasta este în concordanță cu predica lui Petru din Faptele apostolilor 2, unde el spune că »Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.«

Un scurt rezumat al celor spuse:

1. Epistola a fost scrisă rămășiței credincioase a iudeilor, adică acelor din poporul necredincios văzut în totalitatea lui care au crezut în Domnul Isus și au fost născuți din nou (1 Petru 1.23).
2. Epistola se ocupă cu timpul cuprins între repudierea Domnului (suferințele Sale) și slava Sa, adică revenirea Sa pe pământ.
3. Tema principală a epistolei este domnia lui Dumnezeu în acest timp, sau mai bine spus, principiile acestei guvernări cu privire la cei credincioși.
4. De aceea Domnul Isus în viața Sa pe pământ este mereu prezentat ca model; vezi de exemplu 1 Petru 2.21; 3.17-18; 4.1-2.

Din aceasta rezultă însă că epistola va avea o importanță deosebită și după răpirea Adunării, pentru rămășița credincioasă iudaică care va fi atunci pe pământ. Ea este astfel în legătură cu Evangheliile și în mod deosebit cu Psalmii, în care găsim rămășița în timpul de după răpirea Adunării, și foarte des, în mod deosebit în prima carte (Psalmii 1-41), Hristos în legătură cu ea. În Psalmi găsim prezentată în mod deosebit domnia lui Dumnezeu.

Nimic din această epistolă nu face aluzie la timpul când Petru a scris-o. Aproape în general se presupune că epistola a fost scrisă în anii 60-64.

Am putea face următoarea împărțire a epistolei:

capitolul 1.1-21

- 1.22 – 2.10
- 2.11 – 3.9
- 3.10 – 4.6
- 4.7 – 5.14.

Versetul 1

1 Petru 1.1: Petru, apostol al lui Isus Hristos, către aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia,

Petru este forma în limba greacă a numelui Chifa, pe care Domnul l-a dat lui Simon atunci când acesta a venit prima dată la El (Ioan 1, 42). Numele înseamnă „piatră”, și anume un bloc mare de stâncă (Matei 16.16-18), dar care a fost despărțit de stânca propriu-zisă (1 Petru 2.4-7).

Cuvântul apostol înseamnă „trimis”. În Noul Testament este însă folosit numai pentru cineva care a fost trimis cu împuternicirea celui care i-a încredințat misiunea, ca să acționeze în numele lui. În Filipeni 2.25 unde se folosește cuvântul „trimisul”, se folosește în greacă cuvântul apostol. Tot așa este și în alte două locuri (Ioan 13.16 și 2 Corinteni 8.23). Barnaba este numit împreună cu Pavel „apostol” (Faptele apostolilor 14.4,14), și în 1 Tesaloniceni 2.6 Pavel folosește pluralul.

S-ar putea probabil spune că și Iacov a fost un apostol (Galateni 1.19). Dar în rest sunt numiți apostoli numai cei doisprezece, Matia, care a luat locul lui Iuda, și Pavel.

Scriptura nu lasă nimic neclar, arătând că un adevărat apostol a fost rânduit direct de Domnul Isus Însuși (Luca 6.13; Efeseni 4.11). El trebuia să fi văzut pe Domnul (1 Corinteni 9.1), și apostolatul lui a fost dovedit înaintea oamenilor prin semnele, minunile și faptele puternice, pe care el le făcea (2 Corinteni 12.12).

Este remarcabil că în Evangheliile după Matei (Matei 10.2), Marcu (Marcu 6.30) și Ioan (Ioan 13.16) cuvântul „apostol” se întâlnește numai o singură dată. În epistolele lui Iacov și Ioan nu se întâlnește deloc, în timp ce în epistola către Evrei se folosește cu privire la Domnul Isus (Evrei 3.1).

Numai Pavel și Petru amintesc apostolatul lor la începutul scrisorilor lor, iar Pavel nu menționează aceasta în scrisorile adresate Filipenilor, Tesalonicenilor, lui Filimon și în epistola către Evrei. Aceasta arată că apostolatul este amintit totdeauna cu o intenție precisă.

Domnul nu a trimis pe Pavel la iudei, ci la națiuni (Faptele apostolilor 26.17; 22.21). Ceilalți apostoli și Iacov au recunoscut aceasta, așa cum ei au recunoscut că Petru a primit apostolia pentru cei tăiați împrejur (pentru iudei) (Galateni 2.6-9). De aceea Pavel și Petru amintesc apostolia lor atunci când apar ca apostoli și trebuie să se folosească de autoritatea lor.

Pavel nu a fost niciodată la Roma (Romani 1.10) și de aceea a trebuit să se prezinte înaintea tuturor ca apostol rânduit pentru toți cei care erau dintre națiuni (Romani 1.1-7). În Corint a fost contestată apostolia lui, unde trebuia s-o aplice cu toată autoritatea, pentru a restaura ordinea divină (1 Corinteni 9; 2 Corinteni 12). În Galația, adevărul vestit de el era în opoziție cu iudaismul (Galateni 1.8-12). În Efes prezintă taina Adunării, care i-a fost dată numai lui prin descoperire (Efeseni 3.2-9). În Colose a vestit »bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei« (Coloseni 1.27). Lui Timotei și lui Tit le-a dat misiuni importante, pe care le-a putut da, *pentru că era apostol*.

Scrisorile către Filipeni, Tesaloniceni și scrisoarea adresată lui Filimon au mai mult caracter frățesc, decât de autoritate, cu toate că ele aveau evident autoritate apostolică. Și deoarece Pavel nu a fost apostolul celor tăiați împrejur, nu a putut să scrie evreilor sub această autoritate; în afară de aceasta, aici este prezentat Domnul ca singurul Apostol (Evrei 3.1).

Cele spuse mai înainte nu au nimic a face cu autoritatea scrisorilor pentru noi. Ele au autoritatea divină pe baza inspirației lor (2 Timotei 3.16), fără să se țină seama de persoana pe care Dumnezeu a folosit-o să scrie. Pentru noi însă aruncă lumină asupra caracterului diferit al scrisorilor, și asupra înțelepciunii cu care Dumnezeu tratează lucrurile. La scrisorile lui Petru aceasta devine mai clar, prin aceea că ele au fost adresate credincioșilor iudei, căci numai lor a putut el să le scrie ca apostol, așa cum Pavel, din aceleași motive, nu a putut să scrie credincioșilor evrei.

Scrisoarea este adresată celor »aleși, care trăiesc ca străini, împrăștiați«. Aceasta arată clar cine erau ei.

Cuvântul grecesc pentru »străini« se întâlnește numai aici și în 1 Petru 2.11 și Evrei 11, 13. Septuaginta îl are în Genesa 23.4 și în Psalmul 39.12. Înseamnă că persoana locuiește pentru scurt timp într-o țară străină. „Diaspora” (=împrăștiați) se întâlnește numai în Ioan 7.35, Iacov 1.1 și aici. Septuaginta (Vechiul Testament) îl folosește pentru a arăta împrăștierea poporului Israel printre națiuni ca urmare a judecății lui Dumnezeu. Acest înțeles este confirmat prin folosirea în Noul Testament. Era noțiunea general folosită cu care erau caracterizați iudeii duși în captivitatea babiloniană și care nu s-au reîntors. Iacov o folosește în acest sens, atunci când scrie tuturor iudeilor aflați în afara Palestinei (Iacov 1.1).

Dar Petru nu scrie la toți. El se limitează la »cei aleși« dintre acești străini împrăștiați, deci la aceia care au primit Evanghelia și prin aceasta au arătat că au fost aleși (1 Tesaloniceni 1.4-6). Era adevărata rămășiță credincioasă dintre iudei, dar numai o parte din ea, care locuia în ținuturile amintite.

Provinciile amintite constituie împreună aproape întreaga Asia mică. Era ținutul unde apostolul Pavel a lucrat foarte mult. Acesta a fost motivul pentru care mulți comentatori consideră că această scrisoare nu a fost adresată credincioșilor dintre iudei, ci credincioșilor dintre națiuni. Ei spun apoi: „Luca dă impresia în Faptele apostolilor că Pavel ar fi primul care a vestit Evanghelia în Asia mică, sau că a întemeiat comunități, și că el nu vorbește nici de acolo despre activitatea acestui apostol în comunitățile prezente și nici mai târziu în comunitățile iudaice creștine”.

Ei uită că nici Petru, nici Ioan, nici Iacov și nici Iuda nu scriu comunităților, ci la persoane. Cu siguranță mulți creștini, sau chiar toți creștinii, posedă aceleași binecuvântări, dar în niciuna din aceste scrisori ei nu sunt văzuți ca fiind uniți cu Hristos în trupul Său. Numai în scrierile lui Pavel sunt văzuți așa. Petru scrie la credincioșii iudei din ținuturile care aparțineau adunărilor care au luat ființă prin lucrarea lui Pavel, dar care personal stăteau sub apostolia lui Petru, apostolul celor tăiați împrejur.

Alte argumente cu care susțin că această scrisoare a fost adresată creștinilor iudei sunt

locurile din 1 Petru 1.14,18; 2.9,10; 3.6; 4.2-4. Dar dacă citim atent aceste locuri vom vedea că ele nu spun același lucru, ci parțial chiar contrariul! Aveau voie iudeii, care au fost născuți din nou la o nădejde vie, să se întoarcă la poftele de odinioară pe care le aveau când erau în neștiință? Sau nu au fost neștiutori? (1 Petru 1.14). Nu au avut ei o umblare în deșertăciune, moștenită de la părinții lor? (1 Petru 1.18). De ce vorbește Scriptura tocmai creștinilor iudei despre o conștiință curățită de fapte moarte? (Evrei 9.14). Nu numește Scriptura chiar și viața iudaică sub Lege ca fiind caracterizată de »robie sub elementele lumii«? (Galateni 4.3; Coloseni 2.20). Nu vorbește Domnul Isus mereu despre moștenirea părintească? Aceasta se poate referi *numai* la iudei.

În 1 Petru 2.9,10 sunt citate din Vechiul Testament, care se adresează evident iudeilor! (Exodul 19.5,6; Osea 2.23). Ca urmare a necredinței și respingerii Domnului, Israel a fost pus la o parte și a devenit Lo-Ami și Lo-Ruhama. Dar rămășița căreia i se adresează apostolul primește deja acum, în avans, ceea ce va primi poporul în viitor, când va crede. (Romani 11.26-32). Aceasta este confirmat în versetele care urmează, unde este vorba de umblarea lor »printre națiuni«, ceea ce cu siguranță se poate spune numai despre iudei!

Nu pot să înțeleg cum se poate argumenta că versetul 6 din capitolul 3 (1 Petru 3.6) este o dovadă că scrisoarea este adresată credincioșilor dintre națiuni. Tot așa versetele 2-4 din capitolul 4 (1 Petru 4.2-4) nu numai că nu sunt o dovadă pentru aceasta, ci ele dovedesc contrariul. Cei cărora li se adresează sunt puși față în față cu »națiunile«, și aceasta poate fi valabil numai pentru iudei. Și dacă Petru ar spune »noi«, atunci el ar aparține și națiunilor, ca și aceia cărora le scrie!

Faptul că cei credincioși dintre națiuni au făcut în trecut voia națiunilor este un lucru de la sine înțeles, căci ei aparțineau națiunilor. Dar pentru iudei era o rușine (1 Petru 4.2-4). Dar așa cum au făcut părinții lor în trecut, tot așa și iudeii împrăștiați din timpul acela, departe de ochii vigilenți din Palestina, erau tentați să meargă pe căile rele ale națiunilor. Cu o conștiință rea au exclus pe Dumnezeu și judecata Lui, și au preluat chiar idolatria. Ei știau deci, că nu erau mai buni decât națiunile. Profeții din Vechiul Testament ne arată clar cât de decăzută a fost uneori starea iudeilor.

Versetul 2

1 Petru 1.2: (aleși) după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite!

Am văzut în versetul 1 poziția pământească a credincioșilor cărora Petru le scrie, în versetul 2 vedem poziția lor spirituală. Așa cum poziția lor pământească era în opoziție cu poziția normală a lui Israel, tot așa este și cu poziția lor spirituală.

Israel a fost ales de Domnul, Dumnezeul său (Deuteronomul 7.6) – ei însă au fost aleși de Tatăl. Israel a fost în exterior sfințit (pus de-o parte) din Egipt prin Marea Roșie, și față de toate celelalte popoare prin rânduielele Domnului, mai ales prin circumcizie (Deuteronomul 7.3-15) – ei au fost puși de-o parte lăuntric prin Duhul Sfânt. Israel a venit la ascultarea față de

Lege (Exodul 24) și la sângele taurilor și al țapilor, care niciodată nu putea să îndepărteze păcatele (Evrei 10.4), ci, dimpotrivă, era o aluzie la condamnarea la moarte, legată de starea lor ca popor păcătos aflat sub Lege – ei au fost aduși la ascultarea de Hristos și stropirea cu sângele Lui (Evrei 12.24), care curățește de toate păcatele (1 Ioan 1.7).

Ce realitate minunată să fi ales. Dumnezeu a știut că Israel va repudia pe Domnul Isus și din cauza aceasta El va trebui să judece poporul. Dar El a hotărât ca *ei* să nu fie loviți de sentință (Faptele apostolilor 2.4). Și nici nu trebuia ca numai un număr restrâns de persoane să fie mântuit, ci Dumnezeu a cunoscut pe fiecare în parte personal, și a decis pentru fiecare, ca să primească locul de binecuvântare.

Ca israeliți, destinatarii scrisorii au știut ce înseamnă alegerea. Poporul Israel ca unitate a fost ales de Domnul, ca să fie popor al Lui aici pe pământ (Deuteronomul 7.6). Aceasta nu are nimic a face cu veșnicia, ci numai cu poziția aici pe pământ. Avea valabilitate colectivă, pentru tot poporul, și nu pentru fiecare persoană în parte. Dar orice alegere vorbește de o hotărâre de Har a lui Dumnezeu, care este suveran. Și fiecare, care este subiectul alegerii, poate numai să mulțumească lui Dumnezeu pentru Harul Său.

Petru vorbește despre o alegere de *persoane*. Fiecare dintre aceste persoane a fost aleasă personal, ca să devină subiectul acestei alegeri și să vină într-o relație cu Dumnezeu, așa cum era ea inclusă în această alegere. Și ce fel de relație era aceasta? Israel a fost ales de Domnul, Dumnezeu, și de aceea era în legătură cu Dumnezeu care S-a descoperit ca Iehova, Cel veșnic, Cel care nu se schimbă. Dar creștinii au fost aleși de Tatăl (Efeseni 1.5). Dumnezeu ca Tată i-a ales, și aceasta hotărăște relația în care ei stau față de Dumnezeu. Ei sunt copii (Romani 8.16), sunt fiii Aceluia care S-a descoperit lui Israel ca Domnul, și lui Avraam, Isaac și Iacov ca Cel Atotputernic (Exodul 6.1-6). Ce poziție minunată!

Ceea ce Petru spune aici credincioșilor tăiați împrejur, ne scrie Pavel nouă, credincioșilor dintre națiuni: aleși în Hristos înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste, ne-a hotărât mai dinainte prin Isus Hristos pentru înfiere pentru Sine Însuși, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei Harului Său (Efeseni 1.4-5).

- Pe cei ce i-a cunoscut mai dinainte, pe aceia i-a și hotărât să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați (Romani 8.29).

Iată alegerea noastră! Hotărâți de Dumnezeu ca să corespundem în chip desăvârșit cu ceea ce este El, ca lumină și dragoste (1 Ioan 1.5; 4.8) – noi, cei despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că nu era nimic bun în noi. Suntem hotărâți să fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, în care Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea (Luca 3.22), și care este numit în Scriptură Fiul dragostei Lui (Efeseni 1.6; Coloseni 1.13), – noi, cei care în ochii Dumnezeului sfânt și drept eram vrednici de a fi urâți. Am fost hotărâți să devenim copii, copii ai lui Dumnezeu, și aceasta nu numai ca un titlu, ci copii adevărați pentru inima lui Dumnezeu (Efeseni 1.5), așa că putem spune cu bucurie și deplină încredere »Ava, Tată« (Romani 8.15), – noi, cei care suntem creaturi neînsemnate, și pe deasupra am fost dușmani ai lui Dumnezeu și am răstignit pe Domnul Isus (Romani 5.6-10). Ce Har!

Petru cunoștea numele Tatălui. El l-a auzit din gura Domnului Isus Însuși. În primul rând, în sensul general (Matei capitolele 5, 6 și 7). L-a cunoscut și ca Tată al Domnului Isus (Matei 16.17). El a auzit cum Domnul a spus Tatălui, că El a făcut cunoscut numele Lui oamenilor, pe care Tatăl l-a dat din lume (Ioan 17.6). După aceea, când Domnul a împlinit lucrarea minunată, pe baza căreia Dumnezeu a putut să se descopere oamenilor ca Tată, el a auzit mesajul minunat pe care Cel Înviațat l-a dat Mariei Magdalena: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru« (Ioan 20.17). În felul acesta Domnul înalță pe ai Săi în poziția și relația cu Tatăl, pe care până atunci numai El a avut-o și a savurat-o. Era numai – și putea fi numai – pe baza lucrării minunate, pe care Domnul a făcut-o la cruce. Dar Duhul Sfânt a descoperit atât lui Petru, cât și lui Pavel, și prin ei și nouă, că a fost în deplină concordanță cu voia Tatălui. Da, izvorul tuturor acestor lucruri a fost inima Tatălui, care, înainte de întemeierea lumii, le-a rânduit pentru noi.

»prin sfințirea lucrată de Duhul«

Cu privire la felul cum creștinătatea în general, și chiar cei mai mulți credincioși, folosesc cuvântul „sfințire”, trebuie mai întâi să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu, ca să vedem ce se înțelege prin aceasta.

În mod obișnuit găsim în locul unde acest cuvânt se folosește, cheia pentru înțelesul lui. Prima dată cuvântul sfințire se întâlnește în Geneza 2.3 și în Exodul 13.2. În primul loc se spune că Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea, deoarece în această zi El S-a odihnit de toate lucrările creației. Vedem aici clar, că este vorba de punere deoparte (de o selecție), și anume o punere deoparte pentru Dumnezeu. În Exodul 13.2, Dumnezeu spune: »Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi-născut, pe orice întâi-născut între copiii lui Israel, atât dintre oameni, cât și dintre dobitoace: este al Meu.« Este deci același gând.

În general în creștinătate sfințirea se limitează la lucrarea practică a Duhului Sfânt în sufletele acelorora, care deși sunt născuți din nou, au de luptat împotriva multor lucruri și care acum, prin cunoașterea lui Hristos găsesc putere în harul Duhului Sfânt ca să lupte împotriva răului propriu. Dar locurile citate arată foarte clar că sfințirea nu poate însemna îmbunătățirea unui om decăzut. Aceasta a confirmat-o foarte clar Domnul Isus, când a spus: »Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr« (Ioan 17.19). În El nu era nimic rău, care trebuia înlăturat, sau îmbunătățit. În Cuvântul lui Dumnezeu „sfințirea” înseamnă exclusiv punerea deoparte pentru Dumnezeu.

Cât de departe merge această punere deoparte (despărțire) pentru Dumnezeu a creștinilor vedem cel mai clar din cuvintele Domnului Isus (Ioan 17.17). Prin credința lor în Mesia Cel repudiat de popor, ucenicii au fost despărțiți moral de poporul iudaic, care la rândul lui a fost poporul cel mai strict despărțit de restul popoarelor lumii. Acum Domnul roagă pe Tatăl ca să-i sfințească prin adevăr!

El nu a fost mulțumit că ei s-au pus deoparte aici pe pământ pentru Persoana Lui. El voia să-i aibă pentru cer, despărțiți de tot ce era pământesc. De aceea El se sfințește pentru ei (Ioan 17.19), adică El pleacă de pe pământ la cer, și în felul acesta se desparte de tot ce este pământesc, ca în felul acesta ucenicii (și noi totodată) să fim puși deoparte pentru El, Omul

din cer.

Aceasta este poziția creștină, căci îl face pe creștin să fie ceresc, cu toate că este încă pe pământ. Cum poate el însă să devină ceresc, dacă nu prin descoperirea unui Om ceresc, care este viața lui.

Mijlocul prin care această sfințire se poate înfăptui este »Cuvântul Tău« (Ioan 17.17), Cuvântul Tatălui, adevărul (Ioan 17.19). Acesta nu este tot Cuvântul lui Dumnezeu, ci numai partea care se bazează pe descoperirea Tatălui prin Fiul: Noul Testament, și în mod deosebit epistolele. În acesta găsim pe Domnul Isus ca Omul proslăvit în cer (Efeseni 1.20-23; 2 Corinteni 3.18).

Câteodată Scriptura vorbește despre sfințire ca despre o activitate practică, care are loc zilnic în inima unui copil al lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 4.3-4; 5.23; Evrei 12.14). În afară de aceste trei locuri nu cunosc altele care să vorbească *numai* de sfințire în acest sens. De cele mai multe ori se înțelege sfințirea principială, de la începutul vieții creștine, chiar dacă totodată nu este exclusă sfințirea practică zilnică (Ioan 17).

Aici la Petru este vorba de sfințirea principială, care face pe fiecare credincios să fie un sfânt; compară forma de adresare din cele mai multe epistole. Nu este nașterea din nou însăși, dar este strâns legată de ea. Duhul Sfânt lucrează în inima păcătosului și el devine conștient de starea lui. Acesta este începutul despărțirii lui de lume. Apoi Duhul îi dă o viață nouă, pe care lumea nu o are (Ioan 3). Din momentul acela el este principial pus deoparte, sfințit. Dar merge mai departe, prin descoperirea Aceluia care atrage inima la Sine. Duhul îl scoate din firea în care s-a aflat până atunci (Romani 7.5), și îl așează într-o poziție nouă: »spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos«.

Omul natural se află într-o anumită poziție, în anumite legături. Duhul Sfânt îl ia și îl aduce într-o poziție cu totul alta și cu toate alte legături. Îl ia din lume, care este în cel rău, și îl aduce la Dumnezeu. »Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău« (1 Ioan 5.19).

Un tablou al acesteia îl vedem când Moise a trebuit să facă a doua pereche a tablelor de piatră. (Deuteronomul 10.1). A trebuit să le taie din stâncă: acum ele au fost sfințite, eliberate de poziția veche și au fost aduse la Dumnezeu. Dar după aceea Dumnezeu a scris pe aceste pietre (versetele 2-4). Această sfințire principială, despre care scrie Petru, nu spune că noi suntem desăvârșiți în chip practic, sau că am parcurs cel puțin un traseu în acest sens, ci ea spune că noi ne găsim într-o poziție cu totul nouă. Poziția este descrisă după aceea detaliat, așa cum Ioan o exprimă pe scurt: »Suntem din Dumnezeu«.

»spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos.«

Fără îndoială apostolul face aici aluzie la Vechiul Testament. Israel a fost adus spre ascultarea de Lege și de stropirea cu sângele animalelor tinere (Exodul 24.1-8), care nu vorbea de împăcare, ci de judecata care venea peste fiecare care încălca Legea.

Noi am fost aduși la ascultarea lui Hristos. Nu este ascultarea față de Hristos, așa cum traduc

unii, ca și cum Hristos ar fi luat locul Legii pentru noi. Aici este vorba de ascultarea lui Hristos, deci ascultarea pe care a arătat-o Hristos atunci când a fost aici pe pământ (Evrei 10.7). Totodată noi am fost aduși și la stropirea cu sângele lui Hristos. A stropi nu este același lucru cu a vărsa. Ultima se referă la lucrarea Domnului pe Golgota. Stropirea se referă la folosirea sângelui asupra noastră, deci ceva care a avut loc după întoarcerea noastră la Dumnezeu. Ascultarea lui Isus Hristos are un alt caracter decât acela pe care oamenii îl înțeleg pentru ascultare. Noi numim un copil că este ascultător când renunță la ce este interzis și face ce i se poruncește, chiar dacă el ar face cu plăcere cu totul altceva. El are o voință care este stricată prin păcat.

La Domnul a fost altfel. El nu a vrut să facă altceva, decât numai voia Tatălui. Tatăl nu a trebuit niciodată să-l interzică ceva. Domnul nu a făcut nimic altceva, decât numai ce a știut că vrea Tatăl. Numai voia Tatălui a fost motivația lucrărilor Lui. Următoarele locuri ne arată această ascultare minunată.

- „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10.7).
- „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4.4)
- „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui.” (Ioan 4.34)
- „... pentru că totdeauna fac ce-l este plăcut.” (Ioan 8.29)
- „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2.8)

La această ascultare am fost aduși noi, deci la o ascultare care nu cunoaște voia proprie, care trebuie subjugată, ci la o ascultare care face, și care vrea să facă ce îi spune Dumnezeu. (Ioan 7.17)

Nu este aceasta o Lege mult mai grea decât Legea de pe Sinai, care nu a putut fi împlinită de nici-un om? Da, dacă ne-ar fi fost dată ca o Lege. Dar noi am văzut cum am fost aduși în această poziție, în care domnește această ascultare: Duhul Sfânt ne-a adus aici.

Noi toți aparținem din naștere aceloră despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune:

- „Nu este nici-un om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. ... Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.” (Romani 3.10-12)
- „... făceam voile firii pământeste și ale gândurilor noastre” (Efeseni 2.3).

Dar Dumnezeu în planul Său ne-a hotărât pentru un alt loc. Duhul Sfânt a început să lucreze în noi, ca să ne sfințească, să ne scoată din poziția noastră veche și să ne așeze în poziția nouă a ascultării. A lucrat la conștiința noastră și ne-a făcut să recunoaștem starea noastră și a lucrat în sufletul nostru dorința de a face voia lui Dumnezeu, oricât ar costa. Viața nouă, pe care ne-a dat-o prin nașterea din nou (Ioan 3; 10.28), nu vrea să păcătuiască, și nu poate păcătui, ci vrea și poate să facă voia lui Dumnezeu și să-l fie plăcută. Este viața Domnului Isus Însuși. (1 Ioan 5.11)

El este viața noastră. (Coloseni 3.4) Să se arate ea în noi altfel decât în izvorul ei, Domnul Însuși?

Este adevărat, noi mai avem încă firea, chiar dacă nu mai suntem în carne (fire) (Romani 7.5). »Toți greșim în multe feluri.« (Iacov 3.2) Dar cu toate acestea Ioan putea scrie: »Oricine este născut din Dumnezeu, nu practică păcatul.« (1 Ioan 3.9) Acolo nu spune că el nu mai păcătuiește! Din păcate noi toți păcătuim. Dar viața unui astfel de om nu mai este caracterizată înaintea lui Dumnezeu de păcat. În versetul nostru (1 Petru 1.2), și la Ioan, nu este vorba de umblarea noastră, ci de poziția noastră. Noi suntem în lumină, și umblăm în lumină. (1 Ioan 1.7) Desigur, noi trebuie să umblăm în concordanță cu lumina. Dar nu despre aceasta se vorbește aici, abia în versetele următoare se va vorbi despre aceasta. Pentru a putea umbla în concordanță cu lumina, trebuie mai întâi să fiu adus în lumină. Pentru a umbla practic în sfințenie, pentru a putea fi practic mai mult sfințit, trebuie să fiu mai întâi sfânt, să fiu pus deoparte pentru Dumnezeu din starea și poziția în care mă aflam odinioară.

Acest a fi sfințit spre ascultarea lui Isus Hristos îl găsim din primul moment când un om devine născut din nou. Saul a fost și el un fiu al neascultării (Efeseni 2.2), înainte de întoarcerea sa la Dumnezeu, cu toată râvna lui pentru Lege, care, așa cum credea el, era râvnă pentru Dumnezeu. Dar când a văzut pe Domnul glorificat, l-a recunoscut ca Domn și a întrebat: »Ce să fac, Doamne?« (Faptele apostolilor 22.10) cu toate că nu avea pacea cu Dumnezeu și nu a fost pecetluit cu Duhul Sfânt.

Aceasta o găsim și aici. Stropirea cu sânge este numită după ascultare, și acolo unde în Scriptură sfințirea și îndreptățirea sunt numite împreună, sfințirea este numită înaintea îndreptățirii. (1 Corinteni 6.11) Îndreptățirea (sau, neprihănirea) (Romani 4.25) este aplicarea cu credință a lucrării Domnului Isus la persoana care în adevăratul sens al Scripturii a fost deja sfințită prin Duhul Sfânt. Fiul pierdut s-a pocăit și a fost născut din nou atunci când s-a sculat ca să meargă la tatăl, despre care inima lui îi spunea că are hrană. (Luca 15) Faptul că s-a sculat, l-a făcut să se despartă de poziția lui în țara străină. Dar pe tot timpul călătoriei, și chiar și în brațele tatălui, a mai avut îmbrăcate hainele lui jerpelite, și suferea de foame. El a fost îndreptățit și a avut pace cu Dumnezeu abia atunci când a fost îmbrăcat cu haina cea mai bună și cu un inel în deget a fost în casa tatălui și au sărbătorit.

Duhul lui Dumnezeu lucrează în suflet dorința de a face voia lui Dumnezeu, orice ar costa, și mărturisește apoi de valoarea mare pe care o are lucrarea Domnului Isus pentru Dumnezeu. Apoi, și în felul acesta, sufletul este adus la stropirea sângelui lui Isus Hristos. Dar așa cum persoana a fost aleasă, înainte ca Duhul Sfânt să înceapă efectiv lucrarea Sa, tot așa Duhul Sfânt a lucrat în ea înainte de stropirea cu sângele lui Isus Hristos.

Desigur, și sfințirea se bazează pe lucrarea Domnului Isus. Dar pentru a înțelege aceste lucruri, trebuie să vedem ambele aspecte ale acestei lucrări: ce a fost lucrarea pentru Dumnezeu, și ce înseamnă ea pentru fiecare dintre noi. Prin păcat omul a devenit un păcătos, peste care trebuie să se reverse judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Mult mai rău este însă, că omul, prin faptul că a ascultat de Satana și s-a depărtat de Dumnezeu, a nesocotit și a dezonorat pe Dumnezeu. Domnul Isus a rezolvat problema la cruce pentru ambele părți, așa cum ne este prezentat clar în cei doi țapi din ziua cea mare a ispășirii. (Levitic 16)

Primul țap a fost pentru Dumnezeu. După ce a fost tăiat, sângele lui a fost stropit pe capacul ispășirii, pe tronul lui Dumnezeu, așa că Dumnezeu vedea totdeauna sângele înaintea Lui. În felul acesta tronul lui Dumnezeu a fost un tron de har. (Romani 3, 25) Pe țapul al doilea au fost puse păcatele poporului și apoi a fost alungat în pustie. Desigur cei doi țapi sunt împreună un tablou al Domnului Isus în lucrarea Sa la cruce.

Pe Golgota Domnul Isus a luat toate păcatele alor Săi asupra Sa și a purtat judecata lui Dumnezeu asupra lor. Dar în timp ce făcea aceasta El a proslăvit pe Dumnezeu într-un fel cum nu a fost niciodată mai înainte. El atârna acolo numai din ascultare, și în timp ce acolo a fost părăsit de Dumnezeu, deoarece sabia dreptății lui Dumnezeu L-a lovit (Zaharia 13.7), El a descoperit toată sfințenia, dreptatea, dragostea și adevărul lui Dumnezeu. Și când Dumnezeu este descoperit, atunci El este proslăvit, pentru că totul în El este minunat. Niciodată Tatăl nu a privit cu mai multă plăcere la Fiul Său, ca în momentul când El a fost lovit de El din pricina păcatelor noastre.

Dar Domnul a înfăptuit lucrarea ca om adevărat. Prin aceasta Dumnezeu, care a fost dezonorat de om, a fost acum proslăvit în cel mai înalt grad în om. De aceea El poate acum să ofere oamenilor Har în dreptate (neprihănire) și să-i binecuvânteze, cu toate că acești oameni trebuie să fie împăcați personal (Romani 5.10; 2 Corinteni 5.20), căci ei sunt dușmani prin gândurile lor și trebuie să fie spălați prin sângele Domnului de păcatele lor. (Apocalipsa 1.5) Sângele a fost stropit cu 1900 de ani în urmă pe capacul ispășirii. În baza acestui fapt poate Duhul Sfânt să lucreze la inima și conștiința păcătoșilor. Dar ei vor fi stropiți cu sânge abia atunci când vor merge la Dumnezeu cu păcatele și cu vina lor, deci, când vor fi aduși de Duhul Sfânt la locul ascultării și stropirii cu sângele lui Isus Hristos. Atunci vor avea parte de toată valoarea pe care o are acest sânge înaintea lui Dumnezeu – acest sânge, care ne curățește de toate păcatele, (1 Ioan 1.7) și care curățește și conștiința. (Evrei 9.14)

Aceasta era poziția celor care trăiau ca străini împrăștiați, și cărora le-a scris Petru. Aceasta este și poziția noastră. Am văzut cum Dumnezeirea S-a ostenit să ne dea aceasta și să ne ducă în această stare. Inima Tatălui este izvorul, Duhul Sfânt este executorul hotărârilor lui Dumnezeu, și Fiul a făcut posibil toate acestea prin lucrarea Sa pe Golgota, și în afară de aceasta S-a dat pe Sine Însuși, căci ascultarea și sângele, care caracterizează acest loc, sunt viața și moartea Sa.

Dacă Balaam a lăudat corturile și locuințele lui Israel, atunci când le-a văzut așa cum le-a văzut Dumnezeu, (Numeri 24.5) ce ar fi zis el dacă ar fi putut să vadă poziția noastră, așa cum o prezintă Petru aici? Și ce zic inimile noastre în privința aceasta?

În veșnicie Tatăl Și-a îndreptat ochii spre fiecare din noi personal. În timp, aproape cu 2000 de ani înainte să ne naștem noi, Fiul a înfăptuit lucrarea la cruce pentru fiecare din noi personal. (Galateni 2.20) Și când am trăit noi pe pământ, a început Duhul Sfânt să lucreze în fiecare din noi personal, ca să ne pună deoparte de pe locul unde ne aflam, în mod deosebit de la lucrurile cu care eram în legătură, ca să ne aducă la locul plăcerii lui Dumnezeu, unde toate urmările minunate ale lucrării Fiului sunt partea acelorora care se află acolo. Dragoste nemărginită, cât de bogat ne faci Tu!

»Harul și pacea să vă fie înmulțite!«

Aceasta este dorința de binecuvântare cunoscută, pe care o găsim aproape în toate scrisorile apostolului Pavel, la care el adaugă de obicei: de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos. Dar Petru, ca și Iacov, adaugă: să vă fie înmulțite.

Harul este felul de a gândi al inimii lui Dumnezeu față de noi, copiii Lui. Noi avem trecere înaintea Lui. Pacea este sentimentul inimii, când este conștientă că are trecere înaintea lui Dumnezeu. Este pacea *cu* Dumnezeu (Romani 5.12), atunci când am văzut că Dumnezeu Însuși ne-a dat pe Fiul Său și prin lucrarea Sa la cruce El este pe deplin satisfăcut în privința păcatelor noastre. Este *pacea lui Dumnezeu*, deci pacea pe care Dumnezeu Însuși o savurează atunci când cu deplină încredere Îi aducem cererile noastre.

Apostolul dorește ca acest Har și această pace să ne fie înmulțite.

Versetul 3

1 Petru 1.3: Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie,

Cuvântul grecesc tradus cu »binecuvântat« se întâlnește în Noul Testament numai în Matei 14.61; Luca 1.68; Romani 1.25; 9.5; 2 Corinteni 1.3; 11.31; Efeseni 1.3 și aici. Așa cum putem vedea din aceste locuri, se folosește numai pentru Dumnezeu. Și în Vechiul Testament este folosit în traducerea Septuaginta aproape exclusiv în acest sens. Pe lângă înțelesul »a lăuda, a binecuvânta« redă și ceea ce este demn de glorie: pe baza a ceea ce Dumnezeu este în Sine Însuși și pe baza lucrărilor Sale.

Când Domnul a instaurat Cina a folosit un cuvânt înrudit (Matei 26.26; 1 Corinteni 10.16), dar care se folosește și cu privire la oameni (Matei 25.34), compară de exemplu cu Marcu 11.9,10 unde în ambele versete se folosește același cuvânt.

Sentimentul pentru ce a făcut Dumnezeu pentru ei înalță inima apostolului spre Cel ce a făcut aceste lucruri. El glorifică pe Dumnezeu, așa cum face și Pavel (Efeseni 1.3), cu privire la mărimea binecuvântărilor mântuirii. În felul acesta pregătește drumul pentru alte explicații. Primele douăsprezece versete constituie baza scrisorii, căci după aceea urmează îndemnurile. Dar primele două versete constituie punctul de pornire și mereu vedem legătura cu ele. Așa cum este în versetul 2, găsim în versetele 3-12 pe Tatăl (1 Petru 1.3-5), pe Duhul (1 Petru 1.10-12) și pe Domnul (1 Petru 1.6-9). Ca și în versetul 2, Tatăl este izvorul tuturor binecuvântărilor, în timp ce timpul actual este prezentat în legătură cu Domnul. Și aici Duhul este mijlocul prin care avem parte de binecuvântări (1 Petru 1.10-12). Versetul 2 ne aduce din eternitatea trecută (alegerea) pe locul nostru actual. Versetele 3-12 ne aduc din eternitatea viitoare (versetele 4-5) la starea noastră actuală (versetele 6-9), și de aici în trecut (versetele 10-12). Versetele 3-5 ne prezintă pe Dumnezeu în harul Său bogat, versetele 6-9 ne prezintă necesitatea și foloasele încercării, precum și purificarea credinței, iar versetele 10-12 prezintă mărimea privilegiului descoperirii mântuirii pe care au primit-o, descoperire care întrece pe

aceea care au avut-o părinții lor, da, chiar pe aceea care au avut-o profeții Vechiului Testament.

Cu toate că există o strânsă legătură, nu este același lucru. Versetele 3-5 dau o extindere mare binecuvântărilor prezentate în versetul 2. Acolo am văzut pe Dumnezeu ca Tată, aici ca Dumnezeu și Tată al Domnului Isus Hristos, – acolo mântuire, aici naștere din nou, – acolo stropirea cu sângele lui Isus Hristos, aici învierea Sa.

Ei au fost aduși într-o legătură nouă, minunată. Ei cunosc pe Dumnezeu nu numai ca pe Cel Atotputernic, ca și părinții lor (Geneza 17.1), sau ca pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov (Exodul 3.6), sau ca pe Domnul, ca Israel (Exodul 3.14-18), ci ca pe Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus. Aceasta i-a adus (nu numai pe ei, ci și pe noi) în aceeași poziție cu Domnul Isus și în aceeași legătură cu Dumnezeu (Ioan 20.17; 17.23). Dumnezeul Domnului Isus este și Dumnezeul nostru, și Tatăl Domnului este și Tatăl nostru. Ca și Domnul, și noi putem acum zice »Ava, Tată«. Ca Fiu etern, Domnul Isus rămâne desigur totdeauna unic (Matei 11.27), și ca Fiu născut pe pământ El rămâne totdeauna Întâi-născut între mai mulți frați (Romani 8.29). Dar El nu se rușinează să ne numească frați (Evrei 2.12). Putem noi să tăcem și să nu lăudăm pe Dumnezeu, dacă ne gândim la ceste lucruri?

Dar Isus Hristos mai are și un alt titlu: El este și Domnul (Faptele apostolilor 2.36). Nu este numele Său suprem, căci prin acesta nu este redată poziția Lui eternă și gloria Lui personală. Este titlul pe care l-a primit ca urmare a ascultării Lui până la moarte, da, moarte de cruce (Filipeni 2.5-11)! Dumnezeu L-a înălțat deja acum peste toate (Efeseni 1.21 și versetele următoare). În curând toți dușmanii vor îngenunchea înaintea Lui și Îl vor recunoaște ca Domn. Dar El este *deja* acum Domnul *nostru*.

Și care este cauza tuturor acestor binecuvântări, atât a acelor care le-am studiat deja, cât și a acelor care vor fi amintite? Le-am meritat noi? A fost numai îndurarea Lui cea mare. Textual se spune acolo: »*multă*« îndurare. Îndurarea este starea care se naște atunci când vezi împrejurările triste în care se află persoana care merită îndurare. Noi am fost pierduți în păcat și vină, demni de a fi urâți în ochii lui Dumnezeu, și uram pe Dumnezeu. Pierzarea eternă era viitorul nostru. Așa ne-a văzut Dumnezeu, și îndurarea lui a fost așa de mare, că El nu numai ne-a mântuit, ci ne-a așezat într-o stare de binecuvântare, da, într-o stare de binecuvântare eternă.

Cuvântul grecesc folosit pentru »născut din nou« se întâlnește numai aici în Noul Testament și în versetul 23. Este desigur același lucru cu ce Domnul numește »născut din nou« (Ioan 3.3). Este însă aici văzut dintr-o altă perspectivă. Este trezirea la o viață nouă prin atotputernicia lui Dumnezeu de a crea totul nou. Dumnezeu nu ne-a adus la Sine, îmbunătățind ce este rău în noi, ci făcând din noi făpturi noi. Omul cel vechi nu poate fi îmbunătățit, căci el nu vrea să asculte (Romani 8.7). De aceea El ne-a dat viața nouă.

Moartea lui Hristos, Mesia, a fost pentru Israel, care L-a omorât cu mâna lui, sfârșitul tuturor binecuvântărilor și a oricărei speranțe de împlinire a făgăduințelor date de Dumnezeu părinților lui. Iudeii nu mai puteau avea nici-o pretenție, căci ei L-au respins și crucificat, pe El, în care trebuiau să se împlinească toate făgăduințele. De aceea învierea Lui a fost o naștere

din nou pentru o speranță *vie*. Făgăduințele binecuvântărilor pământești au trecut acum pentru ei. Dar o nouă perspectivă se deschidea înaintea lor: o moștenire cerească, o speranță confirmată în *viața* Persoanei a cărei *moarte* a însemnat sfârșitul speranței lor pământești. Viața lor proprie, pe care au primit-o prin nașterea din nou, nu se poate sfârși înainte ca făgăduințele să fie împlinite, așa cum nu au avut parte părinții lor și toate generațiile care au urmat după ei (Evrei 11.13).

Noi ne găseam într-o stare de păcat și moarte. În aceasta a coborât Hristos pentru noi. Dar după ce a înfăptuit lucrarea, a înviat dintre cei morți. El a înfăptuit lucrarea și a venit acum să ia în posesiune moștenirea. Satana, duhurile rele, moartea, pe toți aceștia i-a biruit Hristos. Învierea lui a nimicit tot ce era între El și glorie. Deoarece eu am fost născut din nou prin învierea Sa, nu mai este nimic între mine și moștenirea nestrăicătoare. Moartea însăși a fost așa de definitiv învinsă (Evrei 2.15), că nu mai este necesar pentru noi ca să murim (1 Corinteni 3.22). Dacă Domnul va veni foarte curând, (dacă am voie să spun așa) niciunul din noi nu va muri (1 Corinteni 15.51). Dacă trebuie să murim, atunci moartea este pentru noi mesagerul care ne duce din pustie la Domnul. Să te muți, ca să fi la Hristos, este mult mai bine (Filipeni 1.23)! Chiar și trupul nostru va fi glorificat (Filipeni 3.21). »Fie ... viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre« (1 Corinteni 3.22).

Ca Fiu etern, Domnul Isus putea să dea totdeauna viața (Ioan 5.21), și El a făcut aceasta chiar de la căderea în păcat. Dar după învierea Sa El a dat, ca Ultimul Adam, viață din belșug tuturor aceluia care au crezut și cred în El (1 Corinteni 15.45); El le-a dat propria Lui viață de înviere. Se poate spune că am fost născuți din nou prin învierea lui Isus Hristos dintre morți. Cuvântul »înviere« nu este însoțit de articol; aceasta înseamnă că accentul nu se pune pe realitatea istorică a învierii, ci pe caracterul învierii. Nu este o înviere generală, ci o înviere dintre cei morți; ceilalți morți rămân în morminte.

Aici nu este vorba de învierea noastră cu Hristos (Efeseni 2.6), prezentată simbolic în râul Iordan, ci de învierea Lui pentru noi (Romani 4.25), a cărei prezentare simbolică este Marea Roșie. Marea Roșie înseamnă: să ieși afară din Egipt și să intri în pustie, Iordanul înseamnă: să părăsești pustia și să intri în țară. Petru vede pe credincioși în pustie, Epistola către Efeseni îi privește intrați în țară.

Învierea le-a arătat o posesiune aflată într-o altă lume și totodată puterea care îl duce pe om acolo. Cu toate că el era supus morții, el poate intra acolo în baza victoriei minunate a Mântuitorului prin înviere. El este văzut în lumea aceasta, dar liber de robia în care s-a aflat până acum (Evrei 2.15; Romani 8.2; Galateni 5.17), și în felul acesta lumea este pentru el o pustie. Dumnezeu îl conduce spre Canaanul ceresc, așa cum odinioară poporul pământesc a fost condus spre Canaanul pământesc.

Versetul 4

1 Petru 1.4: și la o moștenire nestrăicătoare, și neîntinată, și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi.

Moștenirea din ceruri nu se poate strica, ca moștenirea pământească din Canaan (Judecători

6.5-6), și nici nu poate fi întinată, așa cum a fost întinată țara prin păcatele poporului (Ieremia 2.7; Psalmul 79.1), și nici nu se poate vesteji.

Stricăciunea se referă la substanță, la natura moștenirii, deci la caracterul componentei ei. Întinarea este în legătură cu puritatea, și vestejirea cu frumusețea. Nici un dușman, nici un păcat, nici timpul, dar nici noi, nu putem ataca moștenirea sau să-i distrugem valoarea. Ea este păstrată în ceruri pentru noi, în afara domeniului unde ar putea fi distrusă. Dumnezeu Însuși o păstrează pentru noi.

Dar faptul că noi putem reda desăvârșirea, puritatea și gloria acestei moșteniri numai prin cuvinte negative, nu este o mărturie îngrozitoare a unei lumi dominate de nedesăvârșire, de necurăție, de degradare și păcat? (Apocalipsa 21.1,4, 22-27)

Cuvântul grecesc tradus prin »moștenire« subînțelege partea pe care o primește cineva ca dar deosebit ca urmare a nașterii lui. Nu este așa, că mai întâi trebuie să aibă loc moartea celui ce lasă moștenirea.

Petru nu descrie în ce constă moștenirea. El vrea să desprindă inimile credincioșilor, și în mod deosebit a aceloră dintre iudei, de pământ și să le îndrepte spre cer, »unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător« (Evrei 6.20), așa cum Pavel scrie despre »speranța care vă este păstrată în ceruri« (Coloseni 1.5) și »știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea« (2 Timotei 1.12). În Epistola către Evrei și în Epistola către Coloseni, Pavel se așează practic pe același fundament ca și Petru, deci ca străin în pustie, și nu ca în Epistola către Efeseni, ca fiind deja acum strămutat în ceruri (Efeseni 2.6). În Epistola către Coloseni el merge mai departe și spune că noi am murit și am înviat împreună cu Hristos (Coloseni 3.3; 2.12). Petru nu tratează așa de mult învățătura, ci se ocupă mai mult cu practica, și el nu vorbește despre faptul că »am murit față de păcat« (Romani 6.2), ci numai de »fiind morți față de păcat« (1 Petru 2.24).

Moștenirea nu este grădina Eden, care a fost încredințată lui Adam (Geneza 2.8), sau pământul nou, care a fost dat lui Noe să-l populeze (Geneza 9.1-17). Tot așa de puțin este Canaanul, partea de moștenire a lui Israel (Iosua 1). Este o lume de lumină și bucurie, dincolo de domeniul păcatului și morții. Ne-a fost dată pe baza lucrării desăvârșite de la cruce, în care Dumnezeu Și-a găsit satisfacția deplină, care a fost înfăptuită de Acela în care Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea.

Dumnezeu a creat la început cerurile și pământul. Dar se spune acolo că *pământul* era (a devenit) pustiu și gol (Geneza 1.1,2). Despre cer nu se spune aceasta (Psalmul 115.3,16). Se pare că Dumnezeu a apărut cerul. De aceea găsim în Evanghelia după Matei Împărăția cerurilor: o împărăție pe pământ care este condusă din cer. Cerul este locul unde S-a dus Domnul Isus la înălțarea Sa (Faptele apostolilor 3.19-21). De acolo a venit Duhul Sfânt, care a vestit aici pe pământ Evanghelia (1 Petru 1.12). Acolo este păstrată moștenirea, și nu numai că ea este păstrată, ci ea este păstrată pentru *noi*. *Noi* suntem moștenitorii de drept, și de aceea Dumnezeu o păstrează pentru noi.

Versetul 5

1 Petru 1.5: Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!

Cuvântul »păzit« din versetul 5 este un alt cuvânt decât cuvântul »păstrat« din versetul 4. Ultimul înseamnă „a pune bine, a avea grijă să nu se piardă”. În versetul 5 este o expresie militară. Înseamnă: a supraveghea cu pază, sau a înconjura (Galateni 3.23). În acest cuvânt se cuprinde și sensul că această supraveghere are loc cu multă vigilență, fără să se piardă din ochi obiectul păzit și ochiul este îndreptat spre ce trebuie respins sau împiedicat. Această supraveghere (Filipeni 4.7) se poate referi la pericole care vin din afară, cât și la prevenirea unei scăpări (2 Corinteni 11.32). Forma de timp în care este folosit cuvântul grecesc arată că este vorba de o păzire sau apărare permanentă. Cuvântul se întâlnește în Noul Testament numai aici și în cele trei locuri amintite.

Ce este deci, ceea ce ne păzește, sau ne înconjoară? Este puterea lui Dumnezeu care ne înconjoară ca un zid (Psalmul 125.2)! Noi suntem păziți *în* această putere. Cuvântul »putere« arată spre tăria aptitudinilor lăuntrice. Cuvântul din limba greacă nu este însoțit de articol; aceasta înseamnă că accentul nu se pune atât de mult pe puterea însăși, ci pe caracterul acestei puteri. Este puterea *divină!*

Nici cuvântul »credință« nu este însoțit de articol. Când în Noul Testament se vorbește *despre* credință, atunci prin aceasta se înțelege gândurile descoperite ale lui Dumnezeu (Iuda 3.20), deci ceea ce noi trebuie să credem (2 Timotei 1.13), și în mod deosebit ce Dumnezeu a descoperit în creștinism (Galateni 3.3-25). Dacă se vorbește despre »credință« (fără articol), atunci este vorba de energia spirituală din noi, care crede (primește) ce a descoperit Dumnezeu. Acest înțeles este și aici în 1 Petru 1.5.

Am văzut în versetul 4 că moștenirea este păstrată în ceruri pentru noi. Aceasta este o mare mângâiere; noi nu o putem strica, așa cum a făcut Israel cu moștenirea sa. Nici dușmanul nu o poate ataca.

Dar care este situația cu mine? Eu sunt într-o lume în care Domnul Isus a suferit din pricina neprihănirii și din pricina Numelui lui Dumnezeu (Luca 11.53; Ioan 2.17; 3.14; 4.1-3). Prin faptul că eu sunt legat cu El, voi avea parte de aceeași soartă.

Satana este stăpânitorul lumii acesteia (Ioan 12.31) și puterea lui, și puterea lumii sunt împotriva mea (Ioan 17.14). Sunt dușmănie, ispite și încercări rele, greutăți, necazuri (Evrei 2.18; Iacov 1.14). Cum pot să rezist într-o astfel de lume înaintea acestor dușmani?

În afară de aceasta aliatul puternic al lui Satana și al lumii este în mine: este inima mea, care mă atrage spre lume și spre păcat (Coloseni 3.5).

Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Voi sunteți păziți«. Moștenirea este păstrată pentru noi, iar noi suntem păziți pentru moștenire. Puterea lui Dumnezeu ne înconjoară și ne apără de toate. Deci nu este o chestiune legată de perseverența mea, ci de credințioșia lui Dumnezeu. Dacă zic: „N-am putere și nici curaj să rămân statornic”, Cuvântul lui Dumnezeu zice: »În veac nu vor pieri« (Ioan 10.28-30). Dacă mă tem de puterea mare a lui Satana și a lumii, Domnul

îmi spune: »Nimeni nu le va smulge din mâna Mea. ... și nimeni nu le va smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem.« (Ioan 10.28-30)

Dar puterea lui Dumnezeu nu ne păzește făcându-se cunoscut public prin forță. Așa a făcut Dumnezeu în Egipt pentru Israel (Exod 14), și tot așa va face El în curând pentru rămășița iudaică sărmană, încercată și prigonită, atunci când va fi înconjurată de dușmanii ei (Țefania 3.12-20). Atunci El Își va arăta puterea Lui cea mare prin nimicirea dușmanilor și în felul acesta va salva rămășița și o va duce în moștenirea ei (Isaia 63.1-6). Dar acum nu este timpul judecății finale a lui Dumnezeu. Dumnezeu se descopere astăzi ca Dumnezeu-Mântuitorul, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, și pentru aceasta suportă totul (1 Timotei 2.4).

Puterea lui Dumnezeu lucrează acum prin prevedere și mijloace morale. El lucrează la credința noastră, ca ea să nu slăbească (Luca 22.32). El nu îndepărtează greutatea, dar dă putere ca să putem rezista în ele (Ioan 16.33). Harul călăuzește inima spre lucruri care o păzesc în părtășia cu Dumnezeu și făgăduințele Lui (2 Petru 1.3,4). Prin faptul că inima este umplută cu scumpătatea lucrurilor cerești, încrederea în Dumnezeu nu slăbește. Ea nu mai privește la lucrurile vizibile, și în felul acesta rămâne statornică, »ca și cum L-ar vedea pe Cel nevăzut« (Evrei 11.25-27).

Dar această stare de greutate și suferințe nu rămâne permanent. Mântuirea vine. Cuvântul »mântuire« înseamnă salvare dintr-o situație grea, dintr-o decădere fără speranță. Cea mai bună descriere a ceea ce înseamnă mântuirea deplină o găsim probabil în cuvintele următoare: »după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-l slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre« (Luca 1.74-75). Deci a fi mântuit nu este același lucru cu a fi născut din nou. Cineva poate avea viața din Dumnezeu și cu toate acestea nu este salvat în înțelesul pe care Scriptura îl leagă de salvare. De aceea, în ceea ce privește poziția pe pământ, mântuirea este deseori legată de botez (Marcu 16.16; Faptele apostolilor 2.40 și următoarele, 1 Petru 3.21).

Cu privire la însemnătatea pentru eternitate găsim trei aplicații.

1. Ceea ce noi posedăm deja acum cu privire la relația noastră cu Dumnezeu: mântuirea sufletelor noastre (1 Petru 1.9; Evrei 10.39). Sufletul nostru este deja acum salvat de puterea lui Satana și de păcat, și nu mai este nimic între Dumnezeu sfânt și drept și noi (Evrei 2.10).
2. Există o permanentă salvare din momentul când ne-am întors la Dumnezeu și până în momentul când vom fi în glorie (Evrei 7.25; 1 Petru 4.18). Sub acest aspect este aproape exclusiv văzută în Epistola către Evrei.
3. Mântuirea deplină a trupului și sufletului, când vom intra în glorie (Filipeni 3.20 și următoarele). De cele mai multe ori salvarea are în Scriptură acest ultim înțeles (Romani 5.9-10; 8.24; 13.11; 1 Corinteni 5.5).

Pe lângă aceasta am mai putea aminti și un al patrulea înțeles pe care îl are cuvântul în Epistola către Efeseni. În această epistolă suntem văzuți ca înviați împreună cu Hristos și așezați împreună cu El în locurile cerești (Efeseni 2.5-10). Văzuți în felul acesta posedăm deja mântuirea deplină, și de aceea se spune că am fost deja mântuiți.

Petru vorbește aici de mântuirea trupului, care va fi partea noastră când va veni Domnul (Filipeni 3.20 și următoarele). Dar deoarece tema lui Petru este domnia lui Dumnezeu și legat de aceasta căile lui Dumnezeu în această lume, el nu amintește răpirea Adunării (1 Tesaloniceni 4.15-17). Ea nu este un act al domniei lui Dumnezeu, ci al Harului, și de aceea va fi invizibilă pentru lume (1 Corinteni 15.51-54). Ea este în legătură cu Adunarea, dar nu aceasta este tema lui Petru, ci exclusiv a lui Pavel (Efeseni 3.2-11). Ioan vorbește despre familia lui Dumnezeu, și de aceea despre intrarea noastră în Casa Tatălui (Ioan 14.1-3).

Fără îndoială, mântuirea cuprinde și gloria cerească; este gloria desăvârșită pe care o vom primi. Cuvântul grecesc folosit de Petru pentru »mântuire« a fost de cele mai multe ori tradus cu »mântuire« (Faptele apostolilor 4.12). Dar deoarece Petru vorbește despre căile lui Dumnezeu cu lumea aceasta, el amintește numai descoperirea acestei glorii în lume (Iuda 14), adică, când va veni Domnul din cer pe pământ împreună cu toți sfinții glorificați (2 Tesaloniceni 1.7-10). Deci noi toți vom fi cu siguranță prezenți, căci noi suntem păziți pentru această mântuire.

Această mântuire este *gata* să fie descoperită *în timpul din urmă*. Tot așa Domnul este *gata* să judece vii și morții (1 Petru 4.5). Aceasta înseamnă că El nu mai trebuie să facă ceva. El a înfăptuit lucrarea la cruce și în felul acesta a așezat fundamentul împăcării tuturor lucrurilor cu Dumnezeu (Ioan 1.29; Coloseni 1.19 și următoarele). La cruce a biruit pe Satana și lumea, și acum S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptând ca dușmanii Lui să-l fie puși așternut al picioarelor Sale (Evrei 10.12-14; 1 Corinteni 15.27). El Însuși este glorificat, a primit plata pentru lucrarea Sa (Efeseni 1.20 și următoarele; Filipeni 2.9-11) și poate deci veni ca să judece pe dușmanii Lui (Luca 19.27) și să-i facă pe toți aceia, pentru care El a suferit la cruce, să aibă parte de toate consecințele lucrării Sale (Ioan 17.22 și următoarele; Isaia 53.4-12). Dacă El nu va veni astăzi, atunci este numai pentru că El nu vrea ca vreunul să meargă la pierzare, ci ca toți să vină la pocăință (2 Petru 3.9). În momentul când ultima piatră va fi adăugată în Templul lui Dumnezeu (Efeseni 2.21; 1 Petru 2.5), El va veni. Ce gând prețios pentru inima noastră!

Așa cum am spus, Petru vorbește numai despre faptul că mântuirea va fi descoperită aici pe pământ. El se gândește la momentul când Domnul glorificat va veni împreună cu toți ai Săi din glorie pe pământ (2 Tesaloniceni 1.6-10). El a gustat în prealabil din acest moment minunat (Matei 17.1-5; Marcu 9.1-8; Luca 9.28-35) atunci când pe muntele transfigurării a văzut pe Domnul în tovărășia lui Moise și Ilie (2 Petru 1.16-18). Acolo a auzit vocea Tatălui și a văzut cum Moise și Ilie au intrat în Schechina (norul de glorie), locuința lui Dumnezeu. De aceea putea spune că cuvântul profetic s-a adevărat.

Vedem că în greacă cuvintele »vremurile de apoi« nu sunt însoțite de articol. Deci nu este vorba de un timp anumit, ci un timp care poartă semnele caracteristice ale timpului din urmă. Știm că acesta va fi începutul ultimului timp de încercare al omului, când el va trăi o mie de ani sub domnia plină de binecuvântări a Domnului și va dovedi că nici măcar prin aceasta dușmănia inimii lui față de Domnul și față de Dumnezeu nu se va schimba (Apocalipsa 20.7-12). Aceasta nu este același lucru cu »ceasul cel de pe urmă« (1 Ioan 2.18), căci acesta este tot timpul în care trăim – mai exact spus, timpul Adunării, după ce a început decăderea, deci din ultimii ani ai apostolilor.

Am văzut deci că Petru vede pe creștin ca ales de Tatăl, mântuit și născut din nou. Creștinul are o speranță vie cu privire la o moștenire nestrăicătoare, și neîntinată și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru el, și el însuși este păzit de puterea lui Dumnezeu pentru această mântuire. Dar el este încă în pustie, aici pe pământ, și pe drumul spre cer trebuie să meargă în această lume prin greutăți și încercări.

Cu toate că primele versete ale Epistolei către Efeseni privesc superficial se aseamănă cu primele versete din Epistola lui Petru, există totuși o diferență mare de principiu. Fiecare epistolă (și începuturi de epistolă) redau o anumită parte a adevărului.

Israel a ajuns în pustie abia după ieșirea din Egipt, sau mai exact spus, după ce la muntele Horeb au ajuns într-o legătură strânsă cu Dumnezeu. După aceea au trecut prin Iordan în țară. Creștinul poate fi privit sub aceste două aspecte. Petru îl vede în pustie, în Epistola către Efeseni Pavel îl vede în țară, în locurile cerești. Desigur, Israel nu putea să fie în același timp în pustie și în țară; dar noi putem, cu toate că aceasta nu înseamnă că noi putem în același moment să fim în ambele locuri.

În Epistola către Efeseni vedem că Dumnezeu L-a înviat pe Hristos și L-a dat un loc la dreapta Sa, și acolo L-a dat să fie Cap al Adunării, care este trupul Lui (Efeseni 1.18-21). El este deci văzut acolo ca *Om*, căci nu se spune că El însuși a înviat, ci că puterea lui Dumnezeu L-a înviat. Vedem deci un Om glorificat în cer și Adunarea este unită cu El. Deci în El sunt și eu în cer. De aceea se spune: »... ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești în Hristos Isus« (Efeseni 2.5-6). Dumnezeu ne vede deja acum în Hristos în cer și prin credință pot să mă văd și eu așa. Aceasta înseamnă totodată că eu posed deja acum toate binecuvântările, căci Hristos a primit totul, iar eu sunt unit cu El. Noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală (Efeseni 1.3) (și în cer nu există altceva decât numai lucruri spirituale), de care putem avea parte prin puterea Duhului Sfânt. În Epistola către Efeseni această moștenire cuprinde tot ce este ca moștenire a lui Hristos însuși: tot ce este în ceruri și pe pământ (Efeseni 1.10-13).

Cu toate că începutul celor două epistole este foarte asemănător – aceleași cuvinte și aceleași binecuvântări – se diferențiază foarte mult unele de altele prin aceea că în Epistola către Efeseni sunt posesiune actuală, în prima Epistolă a lui Petru sunt speranță de viitor.

Să dea Dumnezeu să cunoaștem și să posedăm practic tot ce ne arată Petru, dar să nu rămânem la aceasta, ci să mergem mai departe, ca să luăm în posesiune tot ce ne este prezentat în Epistola către Efeseni, căci de fapt aceasta este adevărata stare creștină.

Vers. 6-7

1 Petru 1.6,7: În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierde și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos,

S-a discutat mult cu privire la întrebarea, la ce se referă »în ea« sau »în care«. În greacă se

poate referi la Isus Hristos, la Dumnezeu, la toate versetele anterioare 3-5, la mântuire, sau la vremea din urmă. Din context se pare că primele două nu pot să fie. Din punct de vedere gramatical se pare că ultima posibilitate este cea mai potrivită, căci atât »vremea«, sau »timpul« cât și »în care« sunt în greacă de genul neutru, în timp ce »mântuirea« este de genul feminin. Cu toate acestea, din context rezultă că cel mai mult probabil se referă la »mântuire«. Pentru înțeles nu are importanță această diferență, cel puțin nu are, dacă lăsăm textul așa cum este. »Timpul din urmă« din versetul 5 este caracterizat prin descoperirea mântuirii, și deci mântuirea este subiectul despre care este vorba.

Mulți comentatori ajung, după părerea mea, la o explicație foarte mult dorită de ei, plasând în viitor »vă bucurați mult«, cu toate că verbul în limba greacă este la timpul prezent. Ei ajung la această explicație, deoarece înțeleg foarte puțin poziția creștină, nu-și pot imagina că credincioșii, căroră Petru le scria aici, se puteau bucura mult, în timp ce erau întristați. De aceea vor să prezinte lucrurile în așa fel, ca și cum Petru s-ar fi gândit la timpul din urmă și el spune că atunci cei credincioși se vor bucura mult. Ei privesc cuvântul »în« ca determinare a timpului și vor să vadă în acesta, că credincioșii se vor bucura mult atunci când vor ajunge în acest timp (și prin aceasta, după părerea lor, este vorba de cer). Dar așa cum am spus, expresia »vă bucurați mult« este la timpul prezent, și nu la viitor.

Dacă acești comentatori s-ar fi ostenit să cerceteze unde se folosește cuvântul grecesc în Noul Testament², ar fi găsit mai multe exemple în care această bucurie este legată de greutate și suferințe. Să studiem numai locurile din Evanghelia după Matei, din Faptele apostolilor și din 1 Petru. Și Pavel învață același lucru, când scrie în 2 Corinteni 6.10: »ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli«.

Lucrarea de la cruce a fost terminată. Noi avem iertarea păcatelor și suntem copii ai Tatălui. În afară de aceasta ne așteaptă moștenirea (1 Petru 1.3-5). Să nu fie oare binecuvântările care ne fac să lăudăm și să preamărim pe Dumnezeu, Tatăl nostru, o permanentă bucurie, atunci când le vedem? *Ochiul credinței* este permanent îndreptat spre ele. »Ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu« (Romani 5.2), scrie apostolul Pavel, și prin aceasta înțelege poziția creștină generală. Trebuie să recunoaștem că ochiul nostru nu este permanent îndreptat spre aceasta, și de aceea nu mai cunoaștem marea bucurie, așa cum ar trebui s-o cunoaștem. Dar devierile noastre nu schimbă cu nimic poziția creștină! Nu este un motiv de mare bucurie, dacă ne gândim la tot ce am primit deja prin credință, și ce vom mai primi, când va avea loc »mântuirea«, deplina mântuire a sufletului și trupului? Ce va fi, când Îl vom vedea, pe El, Mântuitorul nostru, în slavă, dar și ca Mielul jertfit, care a murit pentru noi (Apocalipsa 5.6)! Nederanjați, să-L putem savura cu desăvârșire, pe El și tot ce ne va da (Luca 12.37)!

Aici pe pământ suntem câteodată întristați prin diferite lucruri, dar reduc ele bucuria cu privire la revenirea în curând a Domnului și la tot ce este în legătură cu revenirea Lui? Dimpotrivă! Greutățile măresc dorința după acest moment și ne fac să recunoaștem mai mult scumpătatea acestei stări minunate! Dar aceste greutate ne arată și diferența dintre Israel și noi creștinii. Ca popor împăcat cu Dumnezeu, care stă în privilegiul Lui, pentru Israel nu vor mai fi ispite. Blestemul asupra pământului va fi atunci îndepărtat, iar pustia va înflori ca trandafirul (Isaia 35). Nu se va face nimic rău pe ținuturile sfinte ale lui Dumnezeu (Isaia 11.1-9), iar boala și moartea nu va mai exista pentru ei (Isaia 65.19-25). Satana va fi legat în adânc (Apocalipsa

20.1-3), iar dreptatea va domni. Bucuria și pacea va fi partea lor, și nu vor mai suferi (Psalmul 96). Domnul Isus va domni din Ierusalim asupra pământului (Psalmul 2 și Psalmul 8)!

Credincioșii, cărora le scria Petru, erau împăcați cu Dumnezeu și aveau voie să-L numească Tatăl lor (1 Petru 1.17). Ei sunt poporul lui Dumnezeu, da, chiar mai mult, o seminție aleasă, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui (1 Petru 2.9-10). Și cu toate acestea, în poziția lor pe pământ, au parte de urmările păcatului lui Adam și ale blestemului asupra creației (Geneza 3.17-19). Ei suferă și consecințele judecății lui Dumnezeu de la turnul Babel (Geneza 11.1-9). Totodată suferă din cauza consecințelor necredincioșiei lui Israel și a judecăților lui Dumnezeu asupra poporului (Deuteronomul 28.64-65).

Noi nu suferim din cauza decăderii lui Israel. Dar primele două surse de nechez și greutate sunt și pentru noi. În afară de aceasta suferim și din cauza abaterilor și eșuării Adunării în mărturia ei publică. În ceea ce privește poziția noastră, ne asemănăm cu destinatarii scrisorii: o rămășiță în mijlocul decăderii.

Cu privire la consecințele exterioare ale păcatului lui Adam și a construcției turnului Babel, avem aceeași soartă ca și cei necredincioși. Și noi trăim pe un pământ blestemat și oftăm împreună cu creația (Romani 8.19-23). Și noi suferim ca urmare a încurcării limbilor și a granițelor care există. Nu putem să schimbăm împrejurările de pe pământ în favoarea noastră. Dar noi putem fi în astfel de împrejurări altfel decât cei necredincioși. Și cu toate că avem parte de toate formele de domnie a lui Dumnezeu asupra pământului, există totuși diferența că domnia lui Dumnezeu se exercită în favoarea noastră – ceea ce este arătat în mod deosebit aici în prima epistolă a lui Petru – în timp ce este *împotriva* celor necredincioși, cum vedem în mod deosebit în a doua epistolă a lui Petru.

Da, sunt unele încercări. »Felurite« nu înseamnă „multe”, ci „tot felul”. Ele pot avea caracterul răului, păcatului, al dușmăniei oamenilor, pot fi consecințele blestemului asupra pământului, încurcarea limbilor, și altele. Pavel numește o mulțime din acestea, dar nu pe toate (Romani 8.35-39). »Încercări«, sau ispite, nu înseamnă neapărat »ispitire de a păcătui« (vezi Geneza 22.1), cu toate că cuvântul poate să însemne și aceasta. În greacă este același cuvânt ca și în Iacov 1.2, iar contextul în ambele locuri arată clar că este vorba de încercări, de punere la încercare. În ambele locuri se adaugă că prin aceste lucruri credința este încercată. Dumnezeu nu încearcă, nu ispitește, niciodată spre păcat (Iacov 1.13). Este cu totul altceva, când El permite ca Satana s-o facă, dar numai dacă este necesar.

Dacă vin astfel de încercări în viața noastră, ne întristăm. Nu este o dovadă că suntem foarte spirituali, dacă nu simțim astfel de greutate! Este, dimpotrivă, dovada că nu suntem spirituali. Căci toate aceste lucruri ne sunt trimise de Dumnezeu în domnia Lui. Așa cum am văzut, aceste lucruri sunt partea tuturor oamenilor de pe pământ. Dar pentru noi, ele sunt în mâna Tatălui nostru. Și El are totul în mâna Sa și El ne trece prin încercare numai »dacă trebuie«. El folosește mijloacele domniei Sale spre binele nostru, ca să ne educe, ca să frângă voința noastră (Evrei 12.5-11), să ne facă dependenți și să ne facă să cunoaștem compasiunea Lui și a Domnului Isus. »Orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a

neprihănirii.«

Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru. Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, Cel care n-a cruțat pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da împreună cu El toate lucrurile? (Romani 8.31-39) Noi simțim încercările, căci altfel nu ar avea nici o valoare; dar știm cine le trimite, și că este dragostea care Îl conduce. De aceea ne putem bucura chiar și în necazurile noastre (Romani 5.3-5).

Taina cea mare este, fiind conștienți că El trimite totul, să avem încredere deplină în dragostea lui Dumnezeu! El se folosește de oameni și de împrejurări, dar toate acestea sunt numai cauze secundare. Ele nu pot face nimic, dacă El nu le-ar folosi. De aceea este nebunie să privești la aceste unelte.

În afară de aceasta noi suntem numai »pentru puțină vreme« întristați, dacă trebuie. Mântuirea a fost deja arătată (1 Petru 1.5). Domnul va veni în curând și toate greutățile se vor sfârși și El ne va duce în slavă. »Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare« (Romani 8.18).

Vedem aici câtă putere dă așteptarea revenirii Domnului Isus. Aici nu se vorbește în mod sublim despre revenirea Lui; am văzut că Petru nu merge mai departe de a vorbi despre apariția Domnului. Venirea Lui pentru Adunare (1 Tesaloniceni 4; 1 Corinteni 15.51) nu este amintită de el, căci el nu scrie despre Adunare ca atare. Dar principiul este același.

Dacă aștept pe Domnul și Îl aștept să vină, voi avea o altă atitudine față de lucrurile de aici de pe pământ. Nu mă voi necăji din cauza camerei de hotel neconfortabilă, dacă știu că voi rămâne acolo numai o noapte sau două. Tot așa de puțin mă voi face dependent de lucrurile care sunt în acea cameră, căci va trebui să le părăsesc.

Este bine dacă din când în când ne vom întreba: „Dacă ar veni Domnul în această clipă, trebuie să părăsesc lucruri pe care le iubesc? Sunt lucruri care mă împiedică să doresc ca Domnul să vină în clipa aceasta? Dacă Domnul ar veni în clipa aceasta, ar fi o surpriză pentru mine, sau ar fi împlinirea unei dorințe – sfârșitul a tot ce împovărează inima mea?”

Într-o cu totul altă lumină se văd greutățile din perspectiva așteptării Domnului. Ele nu vor fi atunci numai trecute, ci scopul este: lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos. Credința este încercată prin ele, ca la descoperirea noastră înaintea scaunului de judecată al lui Hristos să se vadă cum a lucrat credința noastră (2 Corinteni 5.10). Și prin aceasta va fi proslăvit Domnul Isus; El va fi admirat, că a putut să lucreze astfel în oameni slabi, cum suntem noi (2 Tesaloniceni 1.10).

Necazul aduce răbdarea, răbdarea aduce experiență (a credincioșiei și ajutorului Domnului), experiența aduce speranță (în ajutorul și mângâierea Domnului) (Romani 5.3-5). În felul acesta credința este întărită. Desigur, aici nu este credința în Domnul Isus ca Mântuitor al păcătoșilor, ci încrederea în El în viața de creștin, în toate greutățile și problemele vieții într-o lume al cărei stăpânitor este Satana (Ioan 12.31), într-un timp al cărui Dumnezeu este Satana

(2 Corinteni 4.4), și pe un pământ blestemat (Romani 8.20-23).

Aurul este după părerea oamenilor firești cel mai prețios metal, este cel mai puțin expus stricăciunii și pierderii valorii. Dar, ca toate lucrurile pământești, nu este veșnic, ci trecător, și se poate strica. Numai lucrurile spirituale nu sunt trecătoare și nu pot să se strice.

Dar oricât de prețios ar fi aurul, și tocmai pentru că este așa de prețios, trebuie încercat pentru a constata dacă este cu adevărat aur și pentru ca să se scoată zgura din el, ca să rămână aur curat. Fratele Bakstee, care era giuvaergiu, a povestit odată detaliat la o conferință cum se curățește aurul: aurul se încălzește în creuzet pe foc, cu adaos de componente care conglomerază impuritățile, până când topitorul își vede fața reflectată în topitura de aur (Maleahi 3.2-3).

Dacă aurul pământesc este încercat în felul acesta prin foc și curățit, cu cât mai mult credința, încrederea copilului lui Dumnezeu în Tatăl, a celui răscumpărat în Fiul lui Dumnezeu, în Cel care l-a iubit și S-a dat pe Sine pentru el (Galateni 2.20).

Noi avem experiențe cu privire la slăbiciunea credinței noastre. Fiecare credincios are credință; Dumnezeu a sădit-o în el (Efeseni 2.8). Dacă n-ar avea credință, n-ar fi credincios, căci atunci nu a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al lui și nu *a crezut* că Dumnezeu l-a iertat atunci când a venit cu păcatele sale și cu vina sa la Domnul.

Însă credința noastră se încrede mai ușor în Dumnezeu în privința lucrurilor veșnice, decât cu privire la lucrurile pământești. Noi suntem deseori așa de proști, că ne punem încrederea în împrejurări, în aptitudinile noastre, în sănătatea noastră, sau în semenii noștri, în loc s-o punem în Acela, în mâinile Căruia sunt toate lucrurile. Atunci Dumnezeu trebuie să sfărâme toate aceste sprijinitori, sau să ni le ia cu totul, ca să ne punem încrederea numai în El, căci în greutatea experimentăm cine este El, chiar și în lucrurile vieții zilnice.

Un exemplu frumos în acest sens vedem în cei trei prieteni ai lui Daniel (Daniel 3). Ei se încredeau în Dumnezeu și din cauza aceasta au fost aruncați în cuptorul aprins. Aparent Dumnezeu nu a răspuns la credința lor; El a permis să fie aruncați în foc. Dar care a fost rezultatul șederii lor în foc? Ultimele legături omenești au fost arse, iar ei au devenit cu totul liberi. Și inimile lor au avut o amintire minunată a părțășiei lor cu Domnul, așa cum niciodată nu ar fi putut s-o aibă pe altă cale. Cât de mult a fost întărită credința lor, încrederea lor în Domnul! Cât de minunat a fost Dumnezeu glorificat înaintea conducătorului imperiului babilonian și a tuturor mai marilor lui!

Așa încearcă Dumnezeu credința noastră, ca ea să devină mai tare, mai curată. Prin aceasta El este glorificat, iar viața noastră este eliberată de neliniște. Dacă plini de încredere îi încredințăm Lui toate lucrurile, atunci pacea Lui ne va păzi inimile și gândurile (Filipeni 4.7). Și când în curând vom fi descoperiți înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata după binele sau răul pe care l-a făcut când trăia în trup (2 Corinteni 5.10), va fi bucuria Domnului să facă să se vadă această credință scumpă pentru El, și s-o răsplătească. Și când El va fi descoperit aici pe pământ, și noi împreună cu El (2 Tesaloniceni 1.7-10), atunci El va fi admirat în credința noastră, că El, Cel disprețuit și

crucificat de lume, a avut o așa de mare putere de atracție asupra oamenilor sărmani, slabi, că ei au perseverat, ca și cum ar fi văzut pe Cel care nu se vede (Evrei 11.27), și prin încrederea în El au biruit împărății, au închis gura leilor, au primit putere în slăbiciune, și așa mai departe (Evrei 11.33-38). În felul acesta încercarea credinței va avea ca urmare »lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos«.

Versetul 8

1 Petru 1.8: pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, ...

Apostolul a vorbit în versetul 3 despre »noi«. Acolo s-a făcut una cu aceia cărora le scria, căci fiecare credincios este născut din nou (Ioan 3.3,5). Aici se referă numai la un aspect, căci el personal a văzut pe Domnul. Altfel nici nu putea să fie apostol (Ioan 15.27; 1 Corinteni 9.1)!

Aici nu există o poruncă de a iubi pe Domnul, ci afirmația sigură, că ei Îl iubeau. Fiecare credincios Îl iubește. Nu așa cum ne dorim și cum ar trebui să fie de fapt. Dar dacă Dumnezeu scrie copiilor Săi, atunci El spune: „Eu știu că voi iubiți pe Fiul Meu!” Aceasta este diferența dintre noi și lume, și diferența dintre noi și Israel.

Lumea nu poate iubi pe cineva care nu l-a văzut niciodată. În ceea ce privește pe Domnul Isus, El Însuși a spus: »Dar acum le-au și văzut, și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu« (Ioan 15.24).

Lui Israel i s-a spus: »Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta« (Deuteronomul 6.5; Marcu 12.30). Despre noi se spune: »Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi« (1 Ioan 4.19).

De unde vine această diferență? Un credincios nu mai este un om obișnuit! El are parte de natura divină (2 Petru 1.4). Deci, dacă Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4.8,16), atunci natura divină în noi este tot dragoste. Viața nouă din noi iubește, iar dragostea poartă caracterul dragostei lui Dumnezeu, cu toate că izvorul este Dumnezeu. Petru folosește pentru dragostea noastră cuvântul grecesc „agape”, care este cuvântul pentru dragostea divină (Ioan 3.16).

În afară de aceasta, viața nouă, care a produs-o în noi, poartă caracterul Duhului Sfânt (Ioan 3.6). Este cu totul altceva decât viața pe care am primit-o la nașterea noastră, este *duh*. De aceea ea trăiește și se mișcă nu în lucrurile pământului acestuia, ci în lucrurile spirituale (Efeseni 1.3; 2 Corinteni 5.16), care sunt invizibile pentru ochiul natural. De aceea putem iubi ceea ce nu am văzut.

Cât de multe motive avem să-L iubim! Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi (1 Ioan 4.19). El este Fiul lui Dumnezeu »care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2.20). El ne-a iubit și S-a dat pe Sine ca jertfă (Efeseni 5.2,25). Pentru noi a devenit Om și a venit pe pământ. Pentru noi a trecut prin toate greutățile care sunt într-o lume dominată de Satana pe un pământ blestemat de Dumnezeu (Evrei 2.10,14; 4.15). Pentru noi a mers la cruce, ca să poarte păcatele noastre și judecata asupra păcatelor noastre. Ne putem

imagina că am putea trăi fără El?

Și pe lângă aceasta, Duhul Sfânt a venit la noi ca să prezinte inimilor noastre toată slava, nu numai a lucrării Sale, ci și a Persoanei Sale (Ioan 4.14; 16.13 și următoarele). Când noi, în timp ce cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu în supunere și dependență de Duhul Sfânt, vedem slava Sa, nu spunem noi împreună cu mireasa din Cântarea Cântărilor: »Mirodeniile Tale au un miros plăcut. Numele Tău este o mireasmă vărsată. De aceea Te iubesc pe Tine fecioarele« (Cântarea Cântărilor 1.3). »Iubitul meu este alb și rumen, deosebindu-se din zece mii. ... Cerul gurii Lui este numai dulceată și toată ființa Lui este plină de farmec. Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu« (Cântarea Cântărilor 5.10,16)! Apoi cântăm împreună cu fiii lui Core »Cântarea Celui preaiubit« (Psalmul 45). Cu cât Îl cunoaștem mai mult, cu atât Îl iubim mai mult.

Ce va fi când nederanjați Îl vom vedea cu desăvârșire, așa cum este (1 Ioan 3.2)! Când în chip desăvârșit vom vedea toate desăvârșirile, și când Îi vom vedea fața (Apocalipsa 22.4) care pentru noi a fost scuipată, lovită și rănită de cununa de spini! Dar oricât de desăvârșită va fi dragostea noastră atunci, – în principiu ea este deja acum în inimile noastre.

Nu, noi nu L-am văzut, și nici acum nu-L vedem; noi credem în El. La aceasta i-a îndemnat Domnul pe ucenicii Săi, atunci când i-a lăsat, ca să se reîntoarcă în cer (Ioan 14.1). »Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care *nu se văd*« (Evrei 11.1). Aceasta este caracteristica creștinismului, că totul este invizibil pentru ochiul natural (Galateni 3.23-25; Efeseni 1.3), în opoziție cu timpul dinainte de cruce și timpul de după răpirea Adunării. Dar este și marele *privilegiu* al creștinismului (Ioan 20.29).

Noi ne bucurăm nu de ceea ce era vizibil pentru ochiul natural care privea la Domnul Isus, atunci când a fost aici pe pământ. El va apare cândva în maiestate și slavă pe pământ (Apocalipsa 19). Atunci va fi admirat (Isaia 33.17). Dar acum nici un ochi natural nu L-a văzut așa. Când L-au privit, »nu avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă. A fost disprețuit și părăsit de oameni« (Isaia 53.2,3).

Dar acum Îl vedem proslăvit în cer (Evrei 2.9). Vedem slava Sa morală și divină, într-adevăr nu cu ochii naturali, ci cu ochii inimii luminați de Dumnezeu (Efeseni 1.18). Și de aceasta ne bucurăm cu o bucurie care nu se poate exprima prin cuvinte omenești (2 Corinteni 12.4), da, care va fi chiar prea mare pentru vorbirea cerească, pe care o va vorbi atunci desăvârșit gura noastră; căci la urmă bătrânii din cer adoră *tăcând* (Apocalipsa 5.14)! Slava Persoanei Sale este nemărginită. Prin puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi stăm în legătură vie cu El și putem savura slava Sa (Ioan 4.14), și anume nu numai slava Sa exterioară, ci slava Lui personală lăuntrică. Deoarece aceasta este nemărginit de mare, bucuria noastră nu poate fi exprimată prin cuvinte. Nu știm noi aceasta din experiență?

Bucuria noastră este și strălucită, sau »plină de slavă«, așa cum se mai poate traduce. El, în Cel care ne bucurăm, este în slavă, da, pentru inimile noastre umple slava. De ceea ce noi ne bucurăm este veșnic, și bucuria noastră este în mod corespunzător tot așa. Această bucurie a veșniciei este deja *acum* bucuria noastră. Ea a *început* atunci când Tatăl ne-a introdus în

casa Sa, atunci când ca fii pierduți am venit la El (Luca 15.24). Dar până astăzi ea nu s-a sfârșit, și nici în veșnicie nu se va sfârși. Strălucirea supranaturală a slavei veșnice, lumina zilelor viitoare este legată cu bucuria noastră. De aceea, toți cei care stăteau în sinedriu au văzut fața lui Ștefan strălucind ca fața unui înger (Faptele apostolilor 6.15).

Versetul 9

1 Petru 1.9: pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.

Cuvântul »dobândi« înseamnă a lua cu sine, a aduce înăuntru sau a primi ceea ce se cuvine cuiva ca rod al muncii sale sau al făgăduințelor (Matei 25.27; 2 Corinteni 5.10; Evrei 10.36; 11.19). Aici este în legătură cu credința. Forma verbului (participiul prezent – vezi Versiunea GBV 1989 și 2001; n.tr.) arată că »dobândirea« are loc în același timp ca și »vă bucurați« din versetul 8. Acolo am văzut că are loc în prezent, deci mântuirea sufletelor noastre o avem acum, și nu abia cândva în viitor.

»Sfârșit al credinței voastre« arată atât ținta cât și încetarea credinței. Ținta credinței noastre, scopul ei, este să fim mântuiți (Faptele apostolilor 16.31). Mântuirea deplină o vom primi abia atunci când va veni Domnul ca să ne ducă în slavă. Atunci trupul nostru, sufletul nostru și duhul nostru vor fi mântuite (Filipeni 3.21, versetul 5.1 Tesaloniceni 5.23). Dar aici este vorba de »mântuirea sufletelor«. Este deci o îngrădire a ceea ce se înțelege în general în această scrisoare prin mântuire. Accentuat este aceasta prin faptul că »mântuirea« și »sufletele« sunt fără articol. Înțelesul este deci mai mult caracteristic.

Cei credincioși au deja acum mântuirea sufletului. Ei au ajuns ținta, sfârșitul credinței lor. Sfârșitul nădejzii noastre îl vom primi când vom ajunge în slavă. Se va vedea la arătarea Domnului nostru.

Noi primim mântuirea sufletelor noastre atunci când credem Evanghelia, adică, credem că Hristos a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți (1 Corinteni 15.1-4; Romani 4.25). Atunci avem nu numai pace cu Dumnezeu, ci am primit și eliberarea (Romani 5.1; Romani 6-8). Atunci știm: »Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus« (Romani 8.1). Abia atunci ne vom putea bucura cu adevărat în Domnul, când nu vom mai privi la noi înșine, ci numai la El. Mântuire nu înseamnă numai că noi nu vom ajunge în iad. Înseamnă că vom fi salvați de tot ceea ce ne ținea prinși, deci nu numai de moarte, ca sentință a lui Dumnezeu, ci și de puterea păcatului din noi, de Satana și de lume (Romani 8.2-3).

Lucrarea Domnului este desăvârșită. »Printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți« (Evrei 10.14). Dar noi vom avea parte pentru sufletele noastre de toate urmările lucrării Sale, atunci când nu vom mai fi preocupați cu noi înșine, ci când vom privi numai la El. De aceea mântuirea sufletelor noastre este adusă aici în legătură cu versetul 8: cu dragostea noastră pentru El și cu bucuria negrăită și strălucită în El. Pe acestea le avem numai atunci când nu ne vom mai preocupa cu noi înșine, ci ne vom preocupa numai cu El.

Cei necredincioși nu se pot ridica deasupra lucrurilor pământului acestuia. Forța de atracție a pământului nu le permite aceasta. Punctul de atracție pentru cei credincioși a fost mutat de pe pământ în cer. Acolo este o Persoană vie, proslăvită, și puterea Lui nemărginită de atracție poate să-l atragă la Sine pe cel credincios, în ceea ce privește sentimentele lui, din împrejurările lui de aici de pe pământ.

Întrebarea cea mare este, *cum* cunoaștem noi pe Domnul Isus? Mai întâi trebuie să-L cunoaștem ca pe Acela care acum două mii de ani a murit pentru noi, și prin aceasta nu mai există nici o judecată pentru noi. Dar dacă nu mergem mai departe, avem numai o cunoaștere foarte limitată a Lui. Cât de cu totul altfel va fi pentru inima noastră dacă înțelegem că El este o Persoană vie, care stă acum la dreapta lui Dumnezeu în cer! Întrebarea cea mare este, suntem noi interesați de Hristos și de tot ce este în El? Dacă Îl iubim, aceasta se va arăta în aceea că vrem să cunoaștem ceea ce se poate cunoaște despre El. Despre lucrările lui Dumnezeu se spune: »Lucrările Domnului, cercetate de toți cei care le iubesc« (Psalmul 111.2). Dacă iubim pe Domnul, vom încerca cu toată sârguința să cunoaștem totul cu privire la El, și să fim pretutindeni unde Îl putem întâlni. Mă înșel singur dacă cred că iubesc pe Domnul și neglijez Biblia, neglijez străngerile laolaltă în jurul Domnului și străngerile unde se vestește Cuvântul Său.

Acul busolei indică totdeauna spre polul nord. El poate oscila, dacă este furtună și valurile se înalță, dar nu-și schimbă direcția. Tot așa „acul” inimii unui creștin arată totdeauna spre Hristos. Cine cunoaște pe Domnul, Îl iubește și știe că El a trecut pentru el prin toate împrejurările de pe pământ, acela nu va lupta să iasă din greutăți, ci va privi spre El, ca El să-l ajute și să-l ocrotească în greutăți. În felul acesta va fi atras prin puterea de atracție a lui Hristos în slavă, deasupra tuturor greutăților. Inima lui este liberă în mijlocul tuturor împrejurărilor pământești; el este înălțat la locul minunat al libertății și dragostei, unde este Hristos. El are mântuirea sufletului său, în timp ce se mai află încă în împrejurări pe pământ, iar trupul lui mai are parte de urmările păcatului, ale blestemului asupra pământului și de puterea Satanei în lume.

Cât de clar trebuie să fi fost și acest ultim verset pentru credincioșii izraeliți, cărora le-a fost adresată scrisoarea, cât de mult mai scumpă este partea unui creștin în comparație cu partea unui izraelit! Nici-un izraelit, nici măcar aceia care au fost legați cu El înainte ca El să meargă la cruce, și prin aceasta au fost mai mari decât toți cei dinaintea lor (Matei 11.11; Luca 10.24), nu a putut cunoaște dragostea Domnului și pe El Însuși, așa cum cunoaștem noi, cei care am văzut viața și moartea Lui pe pământ și știm că a făcut-o din dragoste pentru noi (Galateni 2.20; Efeseni 5.2-25)! Ei nu au cunoscut pe Domnul proslăvit în cer (Evrei 2.9; 2 Corinteni 3.18) și nu aveau în ei pe Duhul Sfânt ca putere divină, care ne-a adus într-o legătură vie cu Hristos în cer și ne face apti să savurăm toate scumpătățile Persoanei Sale (Ioan 4.14). Credincioșii vechiului legământ cunoșteau câteodată, pentru scurt timp, anumite izbăviri, dar niciunul din ei nu a cunoscut mântuirea sufletului.

Versetul 10

1 Petru 1.10: Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutărilor lor stăruitoare.

Prorocii au vorbit despre mântuire; nu numai despre eliberarea deplină a lui Israel, cu toate că ea stă pe prim plan, ci și despre mântuirea sufletului. Dacă copiii lui Israel, din cauza fărâdelegilor și păcatelor lor împotriva lui Dumnezeu, ajung în cele mai grele situații, atunci „eliberarea” lor trebuie să însemne și iertarea păcatelor lor.

Ca exemplu voi numi următorul caz: când Iacov vorbește profetic despre viitorul fiilor săi, spune, între altele: »Dan va fi un șarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, mușcând călcâiele calului, făcând să cadă călărețul pe spate« (Geneza 49.17). Nu vedem noi aici totodată – în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu adresat șarpelui: »Aceasta (sămânța femeii) îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul« (Geneza 3.15) – pe iudeii care se lasă folosiți de Satana ca să omoare pe Domnul? De aceea Iacov spune în continuare: »În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne!«

Isaia spune că »EL« a fost zdrobit, ca astfel Israel să capete tămăduirea, și că ei vor primi pace, deoarece EL a purtat pedeapsa (Isaia 53.5).

Daniel mărturisește lui Dumnezeu păcatele poporului și primește răspunsul, că după un anumit timp fărâdelegea va înceta, păcatele vor fi ispășite, nelegiuirile vor fi ispășite și neprihănirea veșnică va fi adusă (Daniel 9).

Putem înțelege că credincioșii iudei, cărora le scria Petru, erau în pericol să dorească timpurile trecute din vremea lui David, Solomon, etc. (2 Cronici 9.22-27). În timpul acela poporul se afla în țară, era bogat și onorat, și scaunul de domnie al Domnului (Iehova) era în Ierusalim (1 Cronici 29.23). Acum erau împrăștiați și disprețuiți, iar țara era sub stăpânirea romană. Nu ne-am dorit și noi deseori, pe când eram copii și mai târziu când nu am înțeles minunata poziție creștină, să fi trăit în Palestina în timpul când Domnul mergea din loc în loc binecuvântând?

Da, timpul acela a fost sublim, chiar mai bun decât cele mai minunate zile ale lui Israel (Matei 11.11). Domnul spune ucenicilor: »Mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit« (Matei 12.42; 13.17; Luca 10.24; Ioan 8.56).

Și cu toate acestea Domnul spune ucenicilor că este de folos pentru ei, ca El să se reîntoarcă la Tatăl (Ioan 16.7). Apostolul Pavel scrie: »Chiar dacă am cunoscut pe Hristos după starea firească (adică după carne), totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta« (2 Corinteni 5.16). Poziția noastră este cu mult mai minunată decât a celor mai binecuvântați ucenici din timpul când Domnul Isus a fost pe pământ. Noi Îl cunoaștem nu numai ca Mesia, ci și ca »Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2.20). Îl vedem în slavă și noi suntem uniți cu El acolo (Efeseni 1.23). Duhul Sfânt locuiește în noi (1 Corinteni 6.19) și știm că El ne va lua în curând, ca astfel și trupul nostru să fie asemenea Lui (Filipeni 3.21; 1 Ioan 3.2).

Profeții din vechime au cunoscut mântuirea numai într-o anumită măsură. Dumnezeu le-a descoperit-o. Dar ei nu au avut o cunoaștere așa de clară cum avem noi, cei care avem pe Duhul Sfânt, care ne conduce în tot adevărul (Ioan 16.13). Prin inspirația lui Dumnezeu au

avut o oarecare lumină asupra ei și ei au cercetat și au căutat cu privire la ce au zis și au scris, cu toate că nu puteau să înțeleagă totul (Daniel 7.16-28; 8.13-26; Ieremia 32.25). Cuvintele grecești pentru »a cerceta« și »a căuta« sunt aici verbe compuse care înseamnă o cercetare și explorare exactă, cu râvnă și dăruire.

Nu au trebuit credincioșii cărora le-a fost adresată scrisoarea (și noi de asemenea!) să fie profund impresionați de harul care le era pregătit (și de asemenea și nouă), dacă acești oameni din vechime au cercetat cu atâta seriozitate și râvnă ceea ce Dumnezeu le-a descoperit despre acest har, cu toate că știau că acest har nu era pentru ei, ci pentru noi? (versetul 12)

Cât de mult confirmă versetul acesta inspirația deplină a Bibliei! Profeții nu au vorbit despre așteptările minții sau sentimentelor lor (2 Petru 1.21). Ei au trebuit să cerceteze cuvintele care le-au spus sau le-au scris, și, dacă este posibil, să le înțeleagă (Daniel 12.8-9).

În greacă cuvântul profeți nu este însoțit de articol. Deci prin aceasta nu se înțelege că este vorba de scriitorii așa-ziselor cărți profetice din Vechiul Testament, ci este mai mult vorba de caracterul general al acelor care au prorocit despre mântuire. Acestora le aparține, de exemplu, și Iacov (Geneza 49).

Versetul 11

1 Petru 1.11: Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slăvilile de care aveau să fie urmate.

Cuvântul »cercetau« este în greacă același cuvânt ca și în versetul 10 (ținta cercetărilor), dar în versetul 11 a fost lăsată la o parte accentuarea cercetărilor. Forma timpului (participiul prezent în limba greacă – deci, o traducere mai corectă ar fi: cercetând; NT) arată că ei făceau permanent, tot mereu aceasta. Onoarea mare pe care o aveau prorocii, de a rosti sau a scrie profeții, nu a însemnat că era inutil sau fără folos pentru ei să cerceteze aceste profeții, ca astfel să înțeleagă ceva din ceea ce aveau de comunicat din plinătatea lui Dumnezeu. Totdeauna este necesară dependența legată de încrederea în bunătatea lui Dumnezeu și ajutorul pe care ni-l dă prin harul Său în neștiința și slăbiciunea noastră. Dar faptul că Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său ne încurajează să-L rugăm pentru înțelegerea lui și să așteptăm ca El să ne-o dea atunci când vrea El. Așa au făcut oamenii inspirați, despre care se vorbește aici, și tot așa să facem și noi.

Există însă ceva care face mai clar că »nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului« și că »oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt« (2 Petru 1.21)? Profeții au cercetat cu inimile pline de reverență ceea ce ei înșiși au scris. Deci profeția lor nu a fost limitată la ceea ce cunoșteau ei, sau la ceea ce a fost motivul prorociei. Dumnezeu i-a folosit ca instrumente, dar printr-o putere care era în afara lor. Sufletele lor erau în părtășie cu Dumnezeu, și astfel El le-a descoperit, în timp ce ei așteptau cu smerenie de la El, că aceste lucruri nu erau pentru ei, ci pentru noi, cei care vom veni mai târziu!

Puterea care lucra în ei era »Duhul lui Hristos«! Acest nume pentru Duhul Sfânt este folosit și în alte locuri (Romani 8.9; Filipeni 1.19; Faptele apostolilor 16.7). Dar folosirea lui aici este cu atât mai remarcabilă, cu cât Domnul a devenit Hristosul la mult timp după ce au scris prorocii. În Romani 8.9, Duhul este numit așa, mă gândesc, deoarece cu o forță practică ne formează asemenea lui Hristos. În textul nostru, motivul este că profeții au vorbit despre El ca Hristosul (Apocalipsa 19.10), da, că El personal vorbește câteodată în ei (Psalmul 22; Isaia 49.61,63,65).

Cuvântul grecesc »vestea mai dinainte« se întâlnește în Noul Testament numai aici. Înseamnă „să spui categoric ceva”, și vorbește de faptul că ceea ce se spune are o importanță deosebită, sau exprimă opusul părerilor sau dorințelor.

Duhul lui Hristos nu a vorbit numai de »suferința lui Hristos«, ci de »suferințele (la plural) care urmau să vină peste Hristos«! Nu este vorba numai că El va suferi, ci că El *va trebui* să sufere (Luca 24.26,46)! Aceste suferințe erau pregătite pentru El, și El trebuia să aibă parte de ele. În greacă se folosește aceiași formă ca și în versetul 10 pentru »har«. Așa cum harul, despre care au vorbit profeții, a fost pregătit pentru noi, tot așa au fost pregătite suferințele pentru Hristos.

Deoarece unii spun că aici se vorbește despre suferința lui Hristos și a Adunării (ca de exemplu Calvin), trebuie să observăm că Petru folosește numele Hristos totdeauna personal, și nu așa cum face Pavel în unele locuri, vorbind despre »Hristos și Adunare« (1 Corinteni 12.12). Compară de exemplu cu 1 Petru 4.1,13.

Cât de ciudat trebuie să li se fi părut profeților, că pentru Mesia care va veni era pregătită nu numai slava, ci și suferințele. Credincioșii iudei așteptau ca Dumnezeu să nimicească prin El pe dușmani și să elibereze pe poporul Său. Cum atunci să sufere?

Faptul că există suferințe ca urmare a păcatului, știau toți. Fiecare, care și-a recunoscut într-o oarecare măsură păcatele, știa că Dumnezeu va pedepsi păcatele prin judecata Lui dreaptă. Dar că *El* va trebui să sufere, *El*, Cel care a fost numit de Dumnezeu »Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care își găsește plăcere sufletul Meu« (Isaia 42.1), aceasta era pentru ei greu de înțeles. Știm că nici măcar ucenicii, cu toate înștiințările repetate din partea Domnului (Luca 17.25; 24.26,46), nu voiau să creadă, așa că au fost complet derutați atunci când Domnul a fost crucificat.

Și cu toate acestea Scriptura a fost foarte clară. Dumnezeu a spus deja în grădina Eden că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, după ce șarpele îi va zdrobi călcâiul (Geneza 3.15). Daniel a prorocit că Mesia va fi stârpit și nu va avea nimic (Daniel 9.26). Isaia a scris despre Robul Domnului care va suferi (Isaia 53), Zaharia despre Acela care a fost tovarășul Domnului și care totuși a fost lovit (Zaharia 13.7). Putem continua în felul acesta. Să ne gândim numai la Psalmi! Câte tablouri nu arată că Mesia va trebui mai întâi să fie repudiat de frații Lui, înainte ca să primească slava (Psalmul 105.17-22).

Nimeni nu poate înțelege căile lui Dumnezeu, înainte ca Dumnezeu să fi mers pe drumul Lui (Exodul 33.20-23). Pentru a putea înțelege, trebuie să fim asemenea lui Dumnezeu și să

gândim așa cum gândește El. Cine dintre credincioșii Vechiului Testament a știut cât de îngrozitor este păcatul în ochii lui Dumnezeu? – Nu puteau să știe! Noi ne putem face o anumită părere despre el, deoarece vedem crucea. Acolo a devenit vizibil cât de oribil este păcatul în ochii lui Dumnezeu (Romani 8.3; Romani 5.8). Acolo vedem că Dumnezeu nu numai iubește, ci El este dragoste (1 Ioan 4.8). Rabinii au încercat să evite această neînțelegere, presupunând că există doi Mesia, Unul care va suferi, și unul care va domni. Profeții *au crezut* Cuvântul lui Dumnezeu și au cercetat, ca să afle în ce timp și în ce împrejurări va avea loc aceasta. Doreau cu plăcere să știe acest »când« și »cum« al acestor lucruri minunate.

Am văzut că atât cuvântul »suferință«, cât și cuvântul »slavă« sunt în limba greacă la plural. Scriptura vorbește de mai multe feluri de suferințe și slăvi cu privire la Domnul. Cea mai mare suferință a fost desigur cea de la cruce în orele de întuneric. Atunci Domnul a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi. Ce trebuie să fi fost aceasta pentru sufletul Lui sfânt! Acolo L-a lovit sabia dreptății lui Dumnezeu (Zaharia 13.7) – a unui Dumnezeu în care nu este deloc întuneric (1 Ioan 1.5), și care este așa de sfânt, că nu poate să privească păcatul –, pe El, care putea spune »totdeauna fac ce-l este plăcut« (Ioan 8.29). Acolo Domnul a trebuit să strige: »Pentru ce M-ai părăsit?« (Matei 27.46) – Nici o creatură nu poate pătrunde adâncimea acestei suferințe! Putem s-o privim numai din depărtare și să aducem adorare.

În afară de aceasta, Domnul a suferit și din pricina dreptății. El a mărturisit împotriva răului și din pricina aceasta a fost repudiat. Cât de mult trebuie să fi simțit Domnul oroarea păcatului și nedreptății de aici de pe pământ! Ce chin trebuie să fi fost pentru sufletul Lui sfânt să trăiască în această atmosferă a păcatului, a nedreptății, a necurăției și a urii! El Se plânge: »Ei Îmi întorc rău pentru bine, și ură pentru dragostea Mea« (Psalmul 19.5). El era singur, era Marele Singuratic (Psalmul 102.6 și următoarele)!

Domnul a suportat și toate suferințele care vin asupra noastră, ca copii ai lui Dumnezeu, ca în felul acesta să poată fi Căpetenia mântuirii noastre și să poată să ne ducă în siguranță în glorie (Evrei 2.10). În acest scop a fost ispitit în toate (de diavolul) în același fel ca și noi, cu excepția păcatului (Evrei 2.8; 4.14).

El a suferit și în părtășia cu rămășița credincioasă din cele două seminții (Isaia 63.9). În mod deosebit în ultimele zile înainte de cruce, după intrarea în Ierusalim (Matei 21), a intrat în împrejurări și stări în care va ajunge rămășița credincioasă – în necazul cel mare. În Psalmi găsim mereu exprimate aceste suferințe ale sufletului Său, prin care, profetic, sunt date rămășiței gânduri și cuvinte cu care ea se va putea exprima atunci când va ajunge în această suferință, gânduri și cuvinte pe care le va genera Duhul Sfânt în inima ei în acel timp și în acele împrejurări.

Dar și slăvilile sunt diferite. Noi știm că El a înviat și S-a înălțat la cer, că șade pe Tronul Tatălui Său, și că El a fost dat Cap peste toate lucrurile Adunării (Efeseni 1.22). Dar toate acestea sunt în cea mai mare parte slăvi care sunt în legătură cu taina care a fost ascunsă dintotdeauna în Dumnezeu și pe care nu o găsim în Vechiul Testament (Efeseni 3.4-11). Acolo găsim domnia Lui viitoare peste poporul Său Israel, da, peste marginile pământului. Găsim urmările domniei Lui aici pe pământ, și cum pustia va înflori ca trandafirul (Isaia 9.11,32,35), iar națiunile vor chiui de bucurie (Deuteronomul 32.43). Iar *noi* știm mai mult: cunoaștem slava

Lui ca Miel, slava Lui veșnică și toate slăvile pe care ni le-a descoperit Noul Testament. Nu se bucură inima noastră de aceasta?

Versetul 12

1 Petru 1.12: Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.

Dumnezeu a descoperit profeților, că ceea ce ei au prorocit nu era în primul rând pentru ei, ci pentru alții, care vor veni după ei. A făcut-o, spunându-le direct (Daniel 12.1-9), sau prin aceea că lor le-a devenit clar din ceea ce au prorocit (Daniel 9.26).

Expresia »pentru voi« se folosește în mod repetat în această scrisoare, și accentuat (1 Petru 4.2,7-21). Ea vrea să amintească rămășiței credincioase slabe, căreia i-a fost adresată această scrisoare, că pentru ea, cu toate că era slabă și disprețuită, erau lucruri bogate și prețioase vestite prin Evanghelie. Profeții au privit spre aceste lucruri (Matei 13.17), și adevărații credincioși le-au așteptat (Luca 2.25-32). Compară cu Evrei 11.39,40.

Timpul verbului »spuneau« (la trecut, timpul imperfect) vorbește despre o lucrare repetată, de durată, una după alta, permanent! Cât de mult ne spune aceasta! Pentru proroci istoria era plină de evenimentele acestor așteptări deosebite: »Patimile lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate«.

În timpul lor exista cultura veche, marile imperii mondiale și mari așteptări umane. Se preocupau gândurile lor cu acestea? – Dimpotrivă, inimile lor erau îndreptate spre tainele crucii, la smerenia și moartea ispășitoare a unui Suferind biruitor și la slăvile Lui care vor urma după această moarte. Ei apreciau împrejurările și viitorul în lumina acestor două lucruri. Dacă ei ar trăi în timpul nostru nu ar fi gândurile lor preocupate cu împlinirea lucrării minunate de la cruce și cu așteptarea slăvilor care vor veni? Dacă crucea este tema preocupării sfinților glorificați (Luca 9.31), și ea va rămâne în eternitate (Apocalipsa 5.6-14), nu este destul de important și demn, ca și inimile noastre să fie umplute cu ea și să pună limba noastră în mișcare? Să ne gândim la aceasta! În măsura în care gândurile noastre se aseamănă cu felul de gândire al oamenilor lumii acesteia, în aceiași măsură se depărtează asemănarea noastră cu acești oameni sfinți ai Vechiului Testament, care erau supuși lui Dumnezeu.

Lucrurile cu privire la Hristos, despre care au vorbit profeții, au fost vestite prin aceia care au predicat Evanghelia. Cuvântul »cei« (aceia care au predicat Evanghelia) arată că apostolul se referea la anumite persoane, din rândul cărora probabil se excludea pe sine.

Evanghelia prezintă cu claritate divină suferințele lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate, dar sunt și slăvi pe care acum nu le posedăm. Pe acestea le vom poseda când se va arăta Domnul (versetul 13).

Când au vorbit profeții despre suferințele lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate, ambele urmau să aibă loc în viitor. *Noi* ne aflăm între suferințele care au avut loc și slăvile care

vor veni. Nu se spune aici că noi am primit deja aceste slăvi, dar ele ne-au fost vestite, și anume prin Duhul Sfânt trimis din cer. Până la ziua de Rusalii Duhul Sfânt nu a locuit pe pământ, tot așa cum din vechime se privea spre venirea lui Hristos aici pe pământ, pe când El încă nu era aici. Cele două caracteristici mari ale creștinismului sunt: că există un Om proslăvit în cer (Efeseni 1.10-22), și Duhul Sfânt locuiește pe pământ (1 Corinteni 3.16). În felul acesta cele două versete (versetul 11 și 12) prezintă marea diferență dintre creștinism și iudaism.

Desigur, Duhul Sfânt a fost totdeauna activ pe pământ. El a fost totdeauna puterea de execuție a tot ce a făcut Dumnezeu. Îl găsim deja în Geneza 1.2. Toți cei care nu au mers la pierzare în timpul dinaintea lucrării de la cruce au fost născuți din nou și s-au întors la Dumnezeu prin acțiunea Duhului Sfânt. Căci fără nașterea din nou nu a putut și nu poate nimeni să vadă și să intre în Împărăția lui Dumnezeu – nici măcar în forma ei pământească (Ioan 3.3,12). Dar Duhul Sfânt nu a fost încă trimis din cer de către Tatăl și de către Fiul (Ioan 14.26; 15.26; Faptele apostolilor 2.33), ca să adune pe copiii lui Dumnezeu împrăștiați, botezându-i ca să constituie trupul lui Hristos (1 Corinteni 12.13).

În timp ce El locuiește acum pe pământ în trupul fiecărui credincios (1 Corinteni 6.19), și în Adunare ca întreg (1 Corinteni 3.16), El dă pricepere chiar și celui mai tânăr credincios, ca să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu și îl aduce într-o legătură vie cu Domnul Însuși (Ioan 4.14; 1 Ioan 5.20). El poate să prezinte în Evanghelie totul clar și desăvârșit, ceea ce odinioară a vorbit ca Duh al lui Hristos sau Duh al prorociei prin profeți în vorbire profetică sau simbolică. În afară de aceasta El descopere și lucrurile cerești, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi cei care L-am primit pe Hristos în timpul repudierii Lui, și pe care noi le posedăm deja în Hristos (Ioan 3.12; 1 Corinteni 2.6 și următoarele; Efeseni 1.3). Nu se spune că toată Evanghelia constă din adevăruri care au fost deja scrise de profeți. Evanghelia nu este numai vestirea acestor lucruri, ci este mult mai mult! Duhul Sfânt a dat o carte absolut nouă, Noul Testament, ca să ne spună ce cuprinde Evanghelia. El a lăsat să fie scrisă în limba greacă, limba păgânilor, a națiunilor, cărora aparținem și noi, și nu în ebraică, limba profeților și a poporului pământesc al lui Dumnezeu. Chiar și epistola lui Iacov, care este adresată celor douăsprezece seminții ale lui Israel (Iacov 1.1), și epistolele lui Petru, adresate credincioșilor iudei, sunt scrise în greacă!

În greacă se spune textual că aceia care au vestit Evanghelia, au făcut-o »prin« Duhul Sfânt. Aceasta spune mai mult decât, că Duhul Sfânt le-a poruncit. Ei au făcut-o în puterea Duhului Sfânt, și predica lor a fost marcată de Duhul Sfânt, și anume în caracterul în care Duhul Sfânt este acum pe pământ: ca Duhul unei părtașii actuale bazată pe răscumpărarea înfăptuită și deplină.

»în care chiar îngerii doresc să privească«.

Ce rușinos este pentru noi, că neglijăm cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu și avem puțină dorință să cunoaștem toate aceste binecuvântări prețioase care ne-au fost dăruite, și care sunt descoperite în Cuvânt!

Cuvântul grecesc folosit pentru »în care să privească« este folosit și pentru »a se pleca în

față« și »a se pleca înlăuntru« în mormântul Domnului, cum a făcut Petru, Ioan și Maria (Luca 24.12; Ioan 20.5,11). Cuvântul prezintă pe cineva care se apleacă și își întinde gâtul ca să privească ceva fermecător. Este același lucru, pe care îl fac heruvimii pe capacul ispășirii (Exodul 25.20). Îngerii sunt păziți de Domnul. Lor le-a fost dat să-și păstreze starea lor inițială; ei nu au nevoie de mântuire, așa cum avem noi oamenii păcătoși. Pentru îngerii care au căzut nu rămâne decât judecata (2 Petru 2.4).

Îngerii au jubilat atunci când Dumnezeu a pus piatra din capul unghiului pământului. Dar au văzut ei pe Dumnezeu, sau L-au cunoscut ei înainte de a vedea pe Copilașul Isus în ieslea din Betleem? Înainte nu a existat o descoperire a lui Dumnezeu! Ei au văzut pe Dumnezeu atunci când au văzut Copilașul minunat! Oștile cerești nu au putut să tacă la nașterea Lui. O mare mulțime dintre ele au venit împreună cu îngerul care a vestit nașterea Lui, ca să laude pe Dumnezeu și să spună: »Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ, în oameni bună plăcere« (Luca 2.9-14)! Tot cerul se preocupa cu ceea ce avea loc aici pe pământ, căci Fiul lui Dumnezeu a venit în lumea noastră.

Îngerii l-au slujit, atunci când a flămânzit, după ce Satana l-a ispitit în pustie (Matei 4.11). Îngerii au venit să-L întărească în grădina Ghetsimani (Luca 22.43). Îngerii au fost la mormântul Lui (Luca 24.4), atunci când a înviat. Îngerii au arătat interese deosebite pentru nașterea Lui, pentru viața Lui, pentru moartea Lui și pentru învierea Lui, toate lucruri »în care îngerii doresc să privească«, cu toate că El nu a venit pentru ei, ci pentru noi păcătoși. Îngerii au jubilat la nașterea Lui, dar au tăcut la învierea Lui. Este ca și cum ar fi zis: „Aici trebuie să lăsăm strigătul de bucurie celor cărora li se cuvine să-l aducă.” Ei îl lasă pe seama noastră, a celor pentru care El a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți (Romani 4.25)! Creatorul lor nu a murit pentru ei, ci pentru noi!

Îngerii se uită la noi cu mult interes, ca să vadă ce influență au asupra umblării noastre aceste lucruri minunate (1 Corinteni 4.9; 11.10). Îngerii privesc în Adunare, deoarece în ea ei pot cunoaște înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3.10). Ei pot cunoaște în noi, și în ceea ce ne-a fost dat, pe Dumnezeu, și în mod deosebit pe Omul, Care este Dumnezeu arătat în carne.

Aceste ființe binecuvântate nu cunosc plinătatea a ceea ce este acum partea fiecărui credincios, așa cum o cunoaștem noi, cei care avem parte de mântuire (1 Corinteni 2.9 și următoarele). Ei au dorința aprinsă, »doresc«, să cunoască toate acestea. Ce minunat, cât de binecuvântat este ceea ce ne-a fost dăruit prin har. Ce trist este că noi cunoaștem practic și savurăm așa de puțin aceste lucruri, căci acordăm prioritate lucrurilor fără valoare ale acestui pământ.

Versetul 13

1 Petru 1.13: De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos.

Cuvântul »de aceea« leagă versetul 13 de versetele anterioare. În acestea am văzut:

1. Patimile lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate, care întrec foarte mult binecuvântările Vechiului Testament, au fost profeții de proroci.
2. Ele sunt acum vestite prin Duhul Sfânt.
3. Citim în versetul 13 că cei credincioși vor primi pe deplin aceste slăvi la arătarea Domnului.

În mod evident apostolul se referă la primul Paște din Egipt (Exodul 12.11). Putea să existe pentru credincioșii iudei, cărora le scria, un tablou mai clar al poziției lor – un popor ocrotit, când a avut loc judecata lui Dumnezeu, care părăsește în grabă țara robiei, ca să meargă într-o țară în care curge lapte și miere? Domnul folosește același tablou: »Mijlocul să vă fie încins, și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpânul lor« (Luca 12.35). Prin aceasta El scoate în evidență caracterul de pelerin al celor care Îl așteaptă.

În orient se purta îmbrăcăminte lungă și largă. Dacă cineva trebuia să alerge sau să lucreze, își lega centura strâns, ridica poalele îmbrăcăminte și le prindea în centură, așa că picioarele se eliberau, iar îmbrăcăminte nu mai era o piedică la alergare și la lucru (Ioan 13.4). Domnul vrea ca noi să nu ne facem comozi pe pământ, ci să fim totdeauna gata să facem cu toată seriozitatea voia Sa. Forma de timp a verbului, în care stă în limba greacă cuvântul »încingevi-vă« (aorist), arată caracterul complet, care are loc odată și rămâne pentru totdeauna așa.

Cuvântul grecesc tradus aici prin »minte« (compară cu Luca 1.51; Coloseni 1.21; 2 Petru 3.1), este redat în Efeseni 2.3 prin »gânduri«. Deci nu înseamnă »minte«, în opoziție cu »inima«, așa cum facem noi deseori această antiteză, ci aptitudinea de a diferenția cu duhul, cu mintea, și în felul acesta a înțelege. Din Luca 1.51 rezultă clar că este strâns legat de inimă, și de aceea este legat și cu voința.

Așa cum este folosit în Scriptură cuvântul »coapse«, așa cred eu, redă secretul puterii. Compară cu Deuteronomul 33.11; Iov 40.16; Proverbe 31.17.

Deci aici se spune să nu dăm frâu liber gândurilor noastre, minții noastre, aptitudinilor noastre de a diferenția și a înțelege, simțămintelor noastre și voinței noastre. Știm cât de ușor este luată în stăpânire lumea sentimentelor și gândirii noastre de către lucrurile cărora le acordăm atenție: prin radio, ziar, publicații, cărți, teoriile oamenilor, etc. Noi trebuie să ne încingem coapsele minții, ca să nu devenim întinați, și să ne putem preocupa numai cu »harul care ne va fi adus la arătarea lui Isus Hristos«.

Iov a practicat aceasta. El spune: »Făcusem un legământ cu ochii mei, și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare« (Iov 31.1). Pavel spune: »Noi răsturnăm raționamentele și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos« (2 Corinteni 10.5). Dacă orice gând al meu îl voi face rob ascultării de Hristos, atunci niciodată nu „voi înțelege (?)” argumentele care vor să dovedească că ceva în Cuvântul lui Dumnezeu este fals. Nu voi căuta niciodată să găsesc o explicație pentru un anumit loc din Scriptură, prin care s-ar dovedi că Cuvântul nu ar sta în opoziție cu o teorie omenească sau cu ceva pe care oamenii numesc „știință”. Voi căuta totdeauna să aflu gândurile lui Dumnezeu (Efeseni 6.14) și mă voi supune fără condiții autorității Cuvântului Său, așa cum îmi va deveni clar sub călăuzirea Duhului Sfânt, când prin rugăciune și în

dependență totală de El voi cerceta și voi judeca teoriile omenești prin Cuvânt, adică atunci când Domnul îmi va încredința misiunea să judec aceste teorii, ceea ce ar fi o mare excepție în căile Sale normale cu ai Săi (Romani 16.19 și următoarele)..

»Fiți treji«. – Timpul verbului (participiu prezent) arată că trebuie să fie o stare permanentă, o obișnuință constantă. Înseamnă că noi nu stăm sub o anumită influență. Dimineața, când încă nu am mâncat și nu am băut nimic, suntem cu stomacul gol; cu privire la băuturile amețitoare se spune același lucru, dacă nu am băut nimic (Luca 12.45).

Cine nu este treaz, acela nu vede clar și nu vede realitatea. El nu mai este în stare să se preocupe de un lucru. Noi trebuie să ne păstrăm liberi de puterea amețitoare a lumii prezente, ca să ne putem îndrepta nestingheriți privirea spre lucrurile viitoare. Nu trebuie să permitem nimănui să aibă influență asupra noastră, nici asupra minții și nici asupra sentimentelor (Galateni 5.1,13), pentru ca în felul acesta Duhul Sfânt să ne poată umple și să poată lucra liber prin noi (Efeseni 5.18).

Petru este în mod deosebit un hrănitor al speranței. El deschide ochii speranței slavei care se va descoperi. Centura se potrivește unuia care speră, căci centura este simbolul renunțării la o plăcere prezentă. Centura și lampa sunt semnele caracteristice ale unuia care așteaptă (Luca 12.35). Centura împiedică ca sentimentele să se preocupe cu lucrurile actuale; lampa arată că eu sunt un călător pe un drum întunecos.

Găsim în acest capitol credința în Domnul, dragostea față de El (versetul 8) și aici speranța în El. Aceste trei lucruri le găsim în Noul Testament de mai multe ori împreună. Dar aici le găsim pe toate trei legate de o Persoană, cu Persoana Aceluia pe care Îl iubim, deoarece El ne-a iubit mai întâi.

Suntem îndemnați să facem ce au făcut profeții (1 Petru 1.10-12). Ei s-au preocupat cu slava care va veni – noi să sperăm la descoperirea lui Hristos. După forma la care stă verbul (imperativ – poruncă – aorist) este o poruncă de a face aceasta odată pentru totdeauna.

Descoperirea lui Hristos va avea loc, când El, însoțit de toți sfinții Lui cerești, va veni din cer pe pământ și orice ochi Îl va vedea (Iuda 14; Apocalipsa 19.14; 1.7). Atunci lumea va vedea cu adevărat cine este El, Cel pe care ea L-a respins și L-a crucificat (1 Corinteni 2.8). Ea va vedea și cine suntem noi de fapt, căci și noi vom fi descoperiți (Coloseni 3.4; Romani 8.19). Am văzut că Petru nu scrie despre Adunare ca atare, – acesta este adevărul care a fost încredințat apostolului Pavel. De aceea Petru nu vorbește despre răpirea Adunării, așa cum o face Pavel (1 Corinteni 15.51-54; 1 Tesaloniceni 4.13-17). El se limitează – cu o excepție (2 Petru 1.19 și următoarele) – la venirea Domnului ca să elibereze pe sfinții Săi de pe pământ și să-i binecuvânteze cu slăvile Împărăției de o mie de ani a păcii. Dar el nu vorbește despre această mântuire și slavă, ci despre ce va fi partea sfinților cerești, atât a acelor din Israel, care au primit pe Domnul Isus și acum se află în afara poporului Israel, cât și a noastră, a credincioșilor dintre națiuni, care vom avea aceiași parte ca și ei. El vorbește despre harul care *ne* va fi adus atunci.

Noi vom fi proslăviți împreună cu Domnul (Romani 8.17). Noi posedăm deja acum mântuirea

sufletului nostru, pe baza lucrării Sale și a învierii Sale (versetul 9). Aceasta este un har deosebit. Dar nu este tot harul. Noi așteptăm înfierea, mântuirea trupului nostru (Romani 8.23). Trupul nostru va fi schimbat asemenea trupului Său de slavă (Filipeni 3.21). Vom fi asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, pentru ca El să fie Cel Întâi-născut între mai mulți frați (Romani 8.29).

Slava lui Hristos și a sfinților Lui cerești va străluci peste pământ și peste sfinții Lui de pe pământ. »Când se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă« (Coloseni 3.4). Pământul și toți cei de pe pământ vor vedea slava noastră.

Acesta este harul care ne va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. Ce perspectivă pentru sărmanii aleși »care trăiesc ca străini împreună!« (1 Petru 1.1) Nu este aceasta suficient ca să ne îndreptăm pe deplin speranța asupra acestor lucruri, adică să renunțăm la toate, să uităm toate? Conform Leviticul 11.9-12, numai peștii aceia erau curați, care aveau solzi și aripioare (înotătoare), și izraeliții aveau voie să mănânce numai astfel de pești. Solzii constituie protecția contra apei în care înoată, ca apa să nu pătrundă în ei; aripioarele îi ajută să înainteze rapid. Nu sunt acestea »coapsele minții încinse«? Tot ce era în apă și nu avea solzi și aripioare trebuia să fie o urâciune pentru Israel. În trei versete este folosit de trei ori cuvântul urâciune. Aceasta ne arată ce sunt influențele și principiile lumii în ochii lui Dumnezeu.

Nădejdea slavei lui Hristos alungă din inima noastră în mod necesar tot ce aparține lumii (1 Ioan 3.3). Dar pentru aceasta este necesară hotărâre, luciditate și coapsele minții trebuie să fie încinse. „Dorim ca fiecare din voi să arate aceiași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce prin credință și răbdare moștenesc făgăduințele” (Evrei 6.11-12).

Versetul 14

1 Petru 1.14: Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință.

După ce Petru în versetele anterioare ne-a condus până la sfârșit, ne aduce acum înapoi și ne spune cum trebuie să umblăm. Să nu facem ce ni se pare că este bine, ci ceea ce ne spune Tatăl nostru. Și El dorește să vadă la noi sfințirea practică.

Credincioșii sunt numiți aici »copii ascultători«, așa cum în alte locuri sunt numiți »copii ai luminii« (Efeseni 5.8) sau »fii ai luminii« (1 Tesaloniceni 5.5). Cei necredincioși sunt numiți »copii ai mâniei« (Efeseni 2.3) sau »fiii neascultării« (Coloseni 3.6; Efeseni 2.2; 5.6).

Cuvântul grecesc pentru „copil” (tekna) vorbește despre descendență, despre origine. Cei care nu sunt născuți din nou aparțin neascultării, așa cum aparține un copil mamei sale. Este natura lor, să fie neascultători de Dumnezeu (Romani 3.18). Cei născuți din nou aparțin ascultării. Avem aici cele două clase de oameni, despre care Scriptura vorbește, în caracterul lor esențial și permanent. Peste o clasă va veni mânia lui Dumnezeu (Efeseni 5.6), celelalte clase aparțin toți cei care sunt »preaiubiți« (1 Petru 2.11).

Deci, toți copiii lui Dumnezeu sunt »copii ai ascultării«, căci toți cei născuți din nou poartă acest caracter. Prin faptul că au ascultat de adevăr au fost născuți din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne în veac (versetul 22 și următoarele). În versetul 2 se spune cu alte cuvinte: »prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultare« – spre ascultarea unui copil, așa cum o vedem în chip desăvârșit la Domnul Isus. Deoarece El este modelul nostru și viața noastră, am fost aduși prin Duhul Sfânt la *ascultarea Sa* și la stropirea cu sângele Său. Duhul Sfânt, atunci când ne-a pus deoparte prin nașterea din nou, nu ne-a adus la Lege, unde erau iudeii, și nici la desfrânarea păgânilor. El ne-a adus la ascultarea față de *Domnul Isus* și de Cuvântul Său. Aceasta este Legea desăvârșită a libertății (Iacov 1.25), tot așa cum mâncarea Domnului a fost să facă voia Tatălui care L-a trimis (Ioan 4, 34).

Aici (versetul 14) nu se spune cui aparținem. Prin aceasta accentul se pune în mod deosebit pe ascultare.

Ca totdeauna, Petru tratează problema practic. Dacă noi prin natura noastră nouă suntem copii ai ascultării, atunci trebuie să arătăm aceasta în viața noastră zilnică. Viața noastră trebuie să fie asemenea sfințeniei, și nu asemenea plăcerilor noastre de odinioară. Era foarte necesar să fie amintită aceasta aici în această scrisoare, deoarece apostolul scria credincioșilor dintre iudei. Suntem în pericol să cădem dintr-o extremă în alta. Cât de ușor se puteau gândi, că pentru aceia care au fost eliberați din robia Legii nu mai era nici-o îngrădire. Dar Hristos ne-a eliberat de Lege, ca să ne așeze într-o ascultare mult mai adâncă și mai statornică (Galateni 5.13; Romani 7.4). Am fost eliberați de legea păcatului și a morții (împotriva căreia în mod deosebit Israel, dar și fiecare om în general, luptă zadarnic) prin Legea Duhului de viață în Hristos Isus, care este Legea noastră (Romani 8.2). Aceasta a avut loc, pentru ca prin mântuire să fie împlinite în noi cerințele drepte ale Legii, noi, cei care nu mai trăim după fire, ci după Duhul (Romani 8.4). Și care este cerința dreaptă a Legii? Este cerința după o ascultare absolută. Noi nu ne mai aparținem, ci noi am fost cumpărați cu un preț (1 Corinteni 6.20). Noi nu suntem sub Lege, dar nu suntem fără o Lege înaintea lui Dumnezeu, ci suntem supuși lui Hristos potrivit legii! (1 Corinteni 9.20 și următoarele) Creștinul care vrea să fie liber de autoritatea Domnului Său și a Cuvântului Său, acela neagă pe Domnul său.

Găsim mereu în Scriptură că natura și practica sunt legate una de alta. »Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău; căci pomul se cunoaște după rodul lui« (Matei 12.33). »Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o. Și prin faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii« (Romani 6.17-18).

Deci orice creștin este un »copil al ascultării«, un »sclav al lui Dumnezeu« și un »sclav al neprihănirii«. Așa este el în ceea ce privește ființa lui, natura lui. Dar pe lângă aceasta el mai are carnea, căci se spune, ca el să nu se încreadă în carne (Filipeni 3.3). Această carne pofteste împotriva Duhului (Galateni 5.17), și Duhul pofteste împotriva cărnii, »așa că nu faceți ceea ce voiți« ... Aceasta înseamnă nu numai să nu faci ceea ce nu trebuie, ci nici propria voie să n-o faci, deci în ascultare să faci voia altuia – voia *Domnului* nostru.

Nu vrem să negăm că în creștin există două naturi. El păcătuiește: acesta este rodul naturii

rele prezente, a cărnii. El iubește poporul lui Dumnezeu și slujește Domnului: acesta este rodul unei alte naturi. »Păcatul în firea pământească« (Romani 8.3) este rădăcina tuturor păcatelor creștinului. Dar el a fost eliberat de puterea lui și prin Duhul poate să nu-i mai facă poftele, să se bucure în Domnul și să asculte de Dumnezeu. Dar el nu trebuie să uite că în el este carnea (sau: firea pământească), și nu trebuie să se încreadă în ea nici măcar o clipă.

Deosebit de important în această privință este să ne ferim de obiceiurile vechi. Dacă am primit pacea, sau am primit lumină cu privire la poziția noastră minunată de creștin, sau despre caracterul adevărat al Adunării, deseori uităm că deprinderile noastre au venit din starea noastră. În timpul în care Duhul Sfânt nu este întristat (Efeseni 4.30), și de aceea poate să facă să lucreze asupra sufletului nostru întreaga putere a adevărului redescoperit, aceste deprinderi au putere mică în viața noastră. Dar când prima prospețime a trecut, ele își redobândesc ușor influența lor rea.

În afară de locul acesta, cuvântul grecesc pentru »să nu te lași târât« (textual: a se potrivi) se mai folosește în Noul Testament în versetul »Să nu vă *potriviți* chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre« (Romani 12.2). Din aceasta rezultă clar înțelesul acestui cuvânt. Prezentarea noastră la exterior, așa cum se arată ea în gândire, în vorbire, în comportare și stilul de viață, în felul în care luăm decizii și folosim lucrurile, deci în toate „formele” în care noi ne facem cunoscut în afară, trebuie să fie în concordanță cu ceea ce noi suntem lăuntric.

»Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi« (2 Corinteni 5.17). Sunt aceleași cuvinte care se folosesc în legătură cu starea veșnică (Apocalipsa 21.4 și următoarele). Aceasta dovedește că noi suntem deja acum legați cu lucrurile veșnice și proslăvite. „Forma” noastră trebuie să rezulte din ele și să fie în concordanță cu ele. În toate trebuie să se vadă că noi suntem alți oameni, nu suntem fii ai neascultării, ci copii ai ascultării. »Poftele de altă dată« amintesc de »păcatele vechi« (2 Petru 1.9) și de »aluatul vechi« (1 Corinteni 5.8). Dorința noastră, dorința omului nou, este acum spirituală – dorește să glorifice pe Dumnezeu, prin ascultarea de Domnul nostru. Eu cred că există o diferență între »poftele de altă dată« prezentate aici, și »poftele firii pământești, care se războiesc cu sufletul« (1 Petru 2.11). Cred că ultimele se pot aplica în general, iar primele se referă mai mult la obiceiurile religioase. Poftele unui om nenăscut din nou nu se îndreaptă numai spre lucruri imorale și grosolane. Sunt caractere care simt nevoia lucrurilor religioase. Dar și acestea rezultă din natura decăzută, dușmană față de Dumnezeu, a omului.

Pentru credincioșii dintre iudei, cărora le scria Petru, pericolul era mare, ca să se reîntoarcă la formele pământești ale închinării lui Dumnezeu. Din Faptele apostolilor și din mai multe Epistole știm ce luptă a dus Pavel împotriva acestui pericol (Faptele apostolilor 15; Galateni 4.9-11). Chiar și Petru (Galateni 2.11) și Pavel (Faptele apostolilor 21.26) au căzut câteodată sub influența lor. »Felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri« (versetul 18) a fost viața lor religioasă. Ei au fost eliberați de ea, căci numai ce are viață, pentru că se naște din viață, poate sta înaintea lui Dumnezeu. Când credincioșii se reîntorc la servicii divine pământești, atunci se reîntorc la ceva mort. Iudaismul a posedat de la Dumnezeu însuși forme și slujbe prescrise, dar el era mort. El era în legătură cu omul firesc de pe pământ și era adaptat la el. De aceea citim în Epistola către Evrei despre curățirea de

faptele *moarte*, ca să slujim Dumnezeului Celui viu (Evrei 9.14). Cele mai multe biserici imită sistemul iudaic. Dacă modelul, care a fost dat de Dumnezeu, este mort, ce trebuie atunci să fie imitația?

Dar și noi suntem expuși aceluiași pericol! Cât de des vedem la frați obiceiurile și felul de gândire al vieții lor religioase de odinioară! Și dacă și noi facem ceva, pentru că noi sau alții au făcut odinioară tot așa, nu este același lucru? În acest caz nu ia naștere din exercițiile spirituale ale inimii, care este în părtășie cu Domnul și este învățată de El. Poate să ia naștere un „fel de comportare al fraților” sau „o învățătură a fraților”, care este moartă!

»când erați în neștiință«

La iudeii era o părere fixă, că păgânii erau neștiutori. Dar Domnul (Ioan 3.10 și următoarele; Marcu 12.24) și mai târziu ucenicii (Faptele apostolilor 3.17) au dovedit că și iudeii erau tot așa. Există cel mult o diferență graduală. Acolo unde nu se vede adevărata lumină și adevărata dragoste (Ioan 1.5) și Dumnezeu nu este cunoscut ca marele Dătător (Ioan 4.10), acolo nu există o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu.

Petru spune aceasta aici, ca să le arate adevărata lor stare înaintea lui Dumnezeu. Dar cuvântul în sine vorbește despre o necunoaștere, despre ceva, care de fapt este prezent, dar nu este observat sau cunoscut (Efeseni 4.17-19; Faptele apostolilor 17.30). În limba greacă cuvântul »neștiință« este însoțit de articol, și prin aceasta se arată că este vorba de cunoscuta neștiință mare. Este legată de nebăgarea de seamă, de aceea neștiutorii sunt responsabili și vinovați.

Dacă aceasta era starea din care veneau poftetele lor de odinioară, cât de nepotrivite erau acestea acum pentru ei, căci ei aveau ungera din partea Celui sfânt și știau toate lucrurile (1 Ioan 2.20)!

Vers. 15-16

1 Petru 1.15,16: Căci după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.”

Acesta este un cuvânt serios pentru creștini și atenționează cu privire la o umblare foarte atentă. Și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor (Evrei 12.29). Să ne gândim foarte serios, Cine este Cel ce ne-a mântuit!

Acesta ne va conduce la o atenție mărită în umblarea noastră, ca să nu păcătuim împotriva Lui. Serafimii își acopereau fețele cu două aripi (Isaia 6), în timp ce strigau: »Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui« Picioarele lor sfinte și curate nu erau curate în ochii lor în prezența sfințeniei Domnului.

Isaia strigă: »Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor.«

Când Israel a fost eliberat din Egipt și Dumnezeu voia să locuiască în mijlocul lor (Exodul 40), El le-a dat instrucțiuni cum să trăiască și cum trebuie să fie tabăra lor. Dacă vom citi capitolul din care s-a citat versetul »Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!«, atunci va lăsa o impresie adâncă în noi faptul că pentru toate instrucțiunile Sale Dumnezeu dă ca motiv: »Eu sunt DOMNUL« (Leviticul 11.44; 19.2; 20.7,26). În Leviticul 19 se întâlnește acest motiv de 17 ori.

Dacă deja pentru Israel, care a fost adus numai într-o legătură exterioară cu Dumnezeu (Evrei 9.10), era necesară o astfel de sfințenie, cât de necesară este ea atunci pentru noi! Ca și copii ai Lui noi am fost aduși într-o legătură spirituală, intimă, cu Dumnezeu și în imediata Lui apropiere. Dacă se spune că Dumnezeu este lumină, și în El nu este deloc întuneric, se spune imediat după aceea că noi trebuie să umblăm în lumină (1 Ioan 1.5,7). Sfințenia care este necesară pentru fiecare care se apropie de Dumnezeu este cu atât mai mare cu cât ești mai aproape de El.

Fiecare om care este curat și ordonat, va cere aceasta și de la casa lui și de la mediul în care se află. Să fie oare Dumnezeu singurul care nu are acest drept? El vrea să fie sfințit în aceia care se apropie de El. »Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul« (Evrei 12.14).

Aici nu este vorba de poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. În această privință suntem sfinți, așa cum am văzut în versetul 2. Dar aici în Evrei 12 este vorba de sfințirea practică în umblarea noastră. Noi trebuie să realizăm în practică ce am devenit prin nașterea din nou lucrată de Duhul Sfânt în ceea ce privește poziția noastră. La nașterea din nou, Duhul Sfânt ne-a pus deoparte din lume și din păcat, ca să fim numai pentru Dumnezeu. Viața noastră practică trebuie să fie în concordanță cu aceasta. Dacă nu este așa, atunci nu putem avea părtășie practică cu Domnul. Nimeni, care nu urmărește sfințenia, nu va vedea pe Domnul (Evrei 12.14).

Tocmai în această epistolă, în care se vorbește accentuat despre sfințenia noastră potrivit cu poziția noastră, și unde noi suntem numiți »o preoție sfântă« (1 Petru 2.5), se vorbește cu același accent despre datoria de a avea o sfințenie practică, așa cum găsim în epistola către Evrei, unde noi avem intrare liberă în Locul Preasfânt.

Cuvântul grecesc pentru »fiți« este forma aorist de poruncă. Nu este o rugămintă, ci o poruncă, și arată totodată cât de sfinți trebuie să fim noi. Cuvintele »... după cum Cel ce v-a chemat este sfânt ...« se pot traduce și astfel: »... în concordanță cu Cel Sfânt, care v-a chemat ...«. Așa traduce de exemplu W. Kelly, Greydanus, van Nes, Alford, Vincent, Wuest și alții. Prin aceasta se scoate mai mult în evidență seriozitatea atenționării.

Această sfințenie trebuie să fie »în toată purtarea«, deci în toată viața noastră, în toate formele ei de exprimare și de prezentare, fără nici o excepție.

Versetul 17

1 Petru 1.17: Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre;

În versetele 1 Petru 1.15-18 ne sunt prezentate trei lucruri care în sfințenie și frică trebuie să dea naștere la o stare bună în noi. Trebuie să fim sfinți, deoarece Dumnezeu, în a cărui apropiere am fost aduși, este sfânt (1 Petru 1.15,16). Deoarece Dumnezeu ca Tată judecă, – adică, domnește și pedepsește –, fără să privească la înfățișarea persoanei, atunci trebuie să umblăm cu frică în timpul pelerinajului nostru (1 Petru 1.17). În al treilea rând trebuie să ne gândim la prețul care a fost plătit pentru răscumpărarea noastră: »sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană« (1 Petru 1.18,19). Sângele lui Hristos m-a răscumpărat. Tatăl mă pedepsește după faptele mele. Și Dumnezeu este sfânt.

Cuvântul »dacă« nu înseamnă aici, că nu este sigur, că aceia, cărora Petru le-a scris, chemau pe Judecătorul ca Tată. Cuvântul grecesc redă în contextul în care stă aici („ei” cu indicativ – forma realității), că este pe deplin sigur și este motivul pentru ceea ce urmează. Am putea să exprimăm și în felul următor: „Dacă chemați ca Tată pe Acela, așa cum faceți și pentru că o faceți, atunci ...”. Cuvântul grecesc »dacă« din 1 Petru 3.13 nu este același cuvânt („eán” cu conjunctiv – formă posibilă); acest cuvânt redă numai o posibilitate.

Unul din semnele caracteristice ale creștinismului este că Dumnezeu este chemat ca Tată. Cine nu face aceasta, acela nu se află pe poziția creștină. Prin aceasta nu înțeleg rostirea cu buzele a numelui de Tată, ci cu inima, – conștiința că avem voie să venim la El ca și copii ai Săi și că El ca Tată ne iubește. Aceasta nu este paternitatea generală a lui Dumnezeu peste toți oamenii ca și creaturi ale Lui, cărora El le-a insuflat duhul de viață (Luca 3.38; Geneza 2.7; Efeseni 4.6). Această paternitate o găsim în Faptele apostolilor 17.28-29. Aici, la Petru, și în toate celelalte locuri din epistole – cu excepția Efeseni 4.6 –, atunci când Dumnezeu este numit »Tată«, se înțelege relația deosebită în care Dumnezeu stă față de aceia care au devenit copiii Lui pe baza lucrării Domnului Isus pentru ei și a lucrării Duhului Sfânt în ei.

Lui Avraam, Isaac și Iacov, care aveau făgăduințele, dar care locuiau în corturi ca străini în țara pe care Dumnezeu le-a promis-o, s-a descoperit Dumnezeu ca Cel Atotputernic (Geneza 17.1; 28.3; 35.11; Exodul 6.2-4). Prin acest Nume i-a asigurat că făgăduințele se vor împlini.

Poporului Israel i s-a descoperit ca Domnul, Jehova, Cel veșnic, Cel neschimbător (Exodul 3.14; 6.26). El era Stăpânul lor care nu se schimbă: Același ieri, astăzi și în veșnicie (Deuteronomul 32.39; Evrei 13.8).

Dar nouă, care credem în Domnul Isus în timpul repudierii Lui, Dumnezeu ne-a devenit Tată, după sfatul lui veșnic. Noi suntem copii și fii ai lui Dumnezeu (Efeseni 1.5; 1 Ioan 1.1-3; Romani 8.14).

Când Domnul Isus a fost aici pe pământ, El a descoperit ucenicilor Săi Numele Tatălui (Ioan 17.6). Dar abia după ce a înfăptuit lucrarea Sa minunată la cruce, unde a rezolvat pentru totdeauna problema păcatelor și a păcatului și unde Dumnezeu a fost proslăvit peste toate, și după ce prin puterea lui Dumnezeu a fost înviat dintre cei morți (Efeseni 1.20), a luat pe ucenicii Săi la Sine și i-a așezat în poziția Sa minunată ca Cel Înviat (Ioan 20.17). El a proslăvit pe Dumnezeu la cruce, așa cum Dumnezeu nu a fost niciodată proslăvit, și nici nu va mai fi proslăvit. Dreptatea lui Dumnezeu a înviat pe Acela care a înfăptuit lucrarea, și l-a dat răsplata, care a cerut-o (Ioan 17.4 și următoarele). Dar El a proslăvit pe Dumnezeu în timp ce

făcea lucrarea pentru răscumpărarea noastră. Acum El ne-a înălțat în poziția minunată pe care l-a dat-o Tatăl în baza lucrării făcute pentru noi (Ioan 17.22-23). »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru.« Când Dumnezeu Își pune pecetea pe cineva care crede, prin aceea că Duhul Sfânt Își face locuința la el (Efeseni 1.13), atunci Acesta îl face pe credincios conștient de poziția lui.

- »Ați primit un Duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava”, adică: „Tată!”« (Romani 8.15).
- »Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică „Tată!”« (Galateni 4.6).

Aici nu se spune categoric, că Tatăl judecă, ci că Acela, pe care Îl chemăm ca Tată, judecă. *Dumnezeu* judecă. Acest Dumnezeu care judecă este Tatăl nostru. Dar dragostea divină nu micșorează niciodată sentimentul nostru față de lumina divină. Dimpotrivă, îl consolidează foarte mult.

Dumnezeu ne-a chemat prin harul Său, și noi Îl numim Tată. Dar ca Tată, ca și Cap al familiei Lui, căreia noi aparținem, El trebuie să conducă casa Sa. Ca Tată, în autoritatea Sa față de copiii Săi, exercită judecata; El trebuie să-i pedepsească, dacă ei nu umblă așa cum se cuvine aceluia care au devenit părtași naturii divine (2 Petru 1.4).

Deci, tocmai pentru că avem un Tată, trebuie să existe și o judecată a Tatălui. Tocmai pentru că El ne iubește și are interese personale adânci pentru noi, ia seama la noi, la tot ce facem și cu ce ne preocupăm. El a numărat perii capului nostru, și niciunul din ei nu cade fără voia Sa. El observă gândurile și simțămintele inimii noastre, da, chiar și izvoarele din care ele vin (Evrei 4.12)! Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face (Evrei 4.13).

O face din dragoste și interes pentru noi. El dorește ca la noi să nu se găsească lucruri dăunătoare (Psalmul 139.24), ci ca noi să mergem pe drumul nostru în părtășie cu El și cu Domnul Isus. Numai atunci suntem fericiți, numai atunci aducem multă roadă. De aceea ne pedepsește, ca să ne facă să ne judecăm singuri cu privire la ceea ce nu este bun, sau ca să ne păzească de lucrurile greșite. El nu greșește niciodată, așa cum probabil se poate întâmpla la părinții noștri pământești (Evrei 12.5-11). El ne curățește, ca astfel să aducem mai multă roadă (Ioan 15.2).

Dar aceasta este necesar și pentru că Tatăl nostru este Dumnezeu cel sfânt. El este lumină, și în El nu este nici-un întuneric (1 Ioan 1.5). Este prea sfânt, ca să poată vedea păcatul. De aceea El trebuie să judece în noi tot ce nu este în concordanță cu această lumină. Învățăm că dacă Dumnezeu în harul Său are un loc unde oamenii pot locui la El, în mod necesar acest loc este un loc sfânt (Betel – Casa lui Dumnezeu) (Geneza 28.17;35.1-7).

Dacă înțelegem aceste două motive pentru care El judecă, nu suntem noi mulțumitori pentru judecată? Nu ne vom ruga noi atunci: »Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele, și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!« (Psalmul 19.14) și: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!« (Psalmul 139.23-24). Atunci va fi

rod în inima noastră, nu cu privire la judecata veșnică, ci rod, că nu-L vom mai întrista și nu-L vom mai determina să ne judece.

Este bine să observăm că cuvântul »judecă« este la prezent. Aici nu se vorbește despre o judecată viitoare, ci de o judecată în timpul de acum.

Cu siguranță Dumnezeu va judeca cândva pe toți. Dar El o va face atunci prin Fiul Său. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a încredințat-o Fiului (Ioan 5.22; 2 Timotei 4.1). Dumnezeu Fiul a devenit Om, ca Om a ocupat locul cel mai de jos și a murit de cea mai rușinoasă moarte (Filipeni 2.5-11).

De aceea El singur va face judecata, și o va face în poziția la care S-a smerit: ca Om (Ioan 5.27; Faptele apostolilor 17.31)!

Toate judecățile decisive se vor face de El. Dar Tatăl pedepsește copiii Săi în viața lor pe pământ, ca să nu fie condamnați odată cu lumea (1 Corinteni 11.32). Este în legătură cu »timpul pribegiei voastre«.

Expresia »fără părtinire« este traducerea unui singur cuvânt grecesc, care se întâlnește numai aici în Noul Testament și înseamnă textual: „să nu iei în considerare fața cuiva«. Probabil a fost preluat din ebraica Vechiului Testament. Cuvinte înrudite se găsesc în Faptele apostolilor 10.34; Romani 2.11, Iacov 2.1.

Sentiința pe care o dau oamenii este influențată de lucrurile exterioare (1 Samuel 16.7; Iacov 2, 1-3; Exodul 23.2-8). Suntem înclinați să judecăm lucrurile persoanelor pe care le simpatizăm altfel decât al celor pe care nu-i agreăm. Personalitatea, caracterul, poziția socială sau spirituală, și multe alte lucruri au influență asupra sentiinței pe care o dăm. La Dumnezeu nu este așa (Matei 22.16; Luca 20.21). El vede totul în adevărata lumină și judecă după lucrarea fiecăruia, fără să scuze, ci, dimpotrivă, cu o judecată mai aspră pentru aceia care s-au apropiat mai mult de El decât pentru ceilalți. Aceasta este o atenționare care dă o lovitură mândriei noastre și încăpățânării inimii noastre și ne menține în conștiința că în fiecare clipă avem a face cu Unul care urăște păcatul, dar care, ca copil al Lui, mă iubește. Este o mare greșeală să presupui că principiile conducerii morale a lui Dumnezeu s-au schimbat, deoarece mărturia lui Dumnezeu în creștinismul zilelor noastre este alta decât în iudaism. Principiile sunt astăzi aceleași ca în timpurile trecute. Nici un izraelit din timpurile de odinioară și nici unul din noi nu se poate împotrivi Cuvântului sau căilor lui Dumnezeu fără ca să aibă parte de disciplinare. Noi avem desigur mai multă lumină, dar prin aceasta responsabilitatea noastră a devenit mai mare (Luca 12.47 și următoarele).

De aceea trebuie să umblăm cu *frică* în timpul pribegiei noastre pe pământ. Nu este frica cu privire la mântuire sau la veșnicie. Dimpotrivă, căci în versetul care urmează se spune, că noi *știm* că am fost răscumpărați. Tocmai această siguranță face inima aptă să fie condusă de frica de Domnul. Noi intrăm cu deplină libertate în Locul Preasfânt (Evrei 10.19,22). Acolo, în prezența lui Dumnezeu, nu avem nici-o frică, căci dragostea desăvârșită – dragostea Sa desăvârșită – alungă frica (1 Ioan 4.18). Dar în afara Locului Preasfânt – în viața aici în pustie – în ținutul domniei lui Dumnezeu este corect și necesar să ne temem de Dumnezeu. Știm de

ce suntem în stare, și ne temem. Dorim să fim plăcuți Tatălui și ne temem de tot ce Îl întristează. Este o frică divină, sfântă, care merge împreună cu conștiința și savurarea dragostei Tatălui, da, care este de nedespărțit legată cu ea.

Cât de puțină întristare, cât de puțină pedeapsă ar fi necesară din partea Tatălui, dacă am poseda mai mult din această frică! De îndată ce încetăm să ne temem, cădem. Atât timp cât ne temem, rămânem păziți (1 Corinteni 10.12 și următoarele). Corinteni au pierdut această frică atât de mult, că a trebuit să li se aducă aminte că faptul că în mijlocul lor erau așa de mulți slabi și bolnavi și nu puțini erau cei care au adormit, era judecata Tatălui, »ca să nu fie osândiți odată cu lumea« (1 Corinteni 11.30-32).

În Psalmul 107 se prezintă domnia lui Dumnezeu peste poporul Său și peste toți oamenii, și ea este numită »bunătate«. De patru ori avem acolo refrenul: »O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!« Încheierea spune: »Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri și să fie cu luare aminte la bunătățile Domnului«. Psalmul 111, care este plin de adorare și de teamă sfântă, se încheie cu cuvintele: »A trimis poporului Său izbăvirea, a așezat legământul Său în veci; Numele Lui este sfânt și înfricoșat. *Frica de Domnul este începutul înțelepciunii*; toți cei ce o păzesc, au o minte sănătoasă, și slava Lui ține în veci.«

Psalmul care urmează (Psalmul 112.1) continuă cu cuvintele: »Ferice de omul care se teme de Domnul.« În Proverbele nu este numai confirmată constatarea din Psalmul 111: »Frica de Domnul este începutul înțelepciunii« (Proverbele 1.7), ci acolo se spune chiar: »Ferice de omul care se teme neîncetat« (Proverbele 28.14). Și în opoziție cu aceasta se spune în continuare: »dar cel ce-și împietrește inima cade în nenorocire.«

»Cel neprihănit îndrăznește ca un leu tânăr« (Proverbele 28.1). El posedă curaj să biruie totul, ca să aibă o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu. Teamă de Domnul îi dă putere, dacă este nevoie, mai bine să sufere rugul decât să păcătuiască împotriva Lui.

În greacă nu spune: »umblați cu frică«, ci: »umblând cu frică«. Aceasta arată că accentul trebuie pus pe »frică«. Cuvântul »umblați« (sau: »purtați-vă«) este sub forma de poruncă. Deci este o poruncă, ca să umbli cu frică, nu este ceva lăsat la bunul nostru plac.

Cât timp să facem aceasta? – Atâta timp cât suntem pe acest pământ. Suntem aici ca străini legați cu Mântuitorul repudiat. Cuvântul grecesc pentru străini înseamnă în primul rând „a locui la un altul, sau lângă un altul”; din aceasta s-a dezvoltat gândul locuirii ca străin fără drept de cetățenie, sau fără drept de a locui.

Când vom părăsi pământul acesta, fie că va veni Domnul, sau vom adormi, nu va mai fi nevoie să ne purtăm cu frică. În casa Tatălui și în Paradis nu mai sunt ispite, și nici carnea nu mai este acolo. Acolo nu ne vom mai abate niciodată și nu vom mai întrista pe Domnul și pe Tatăl. Acolo Tatăl nu va mai trebui să ne pedepsească. Bucuria veșnică va fi partea noastră acolo. Facă Domnul să avem cât mai curând parte de ea!

Vers. 18-19

1 Petru 1.18,19: căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viață, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.

Forma acestor propoziții arată că aceste versete sunt legate de cele anterioare, da, că ele constituie fundamentul lor. Tocmai mântuirea și prețul scump care a fost plătit pentru ea sunt motivele pentru care să umblăm cu frică.

Cuvântul grecesc pentru *cunoaștere* (eidotes) nu vorbește despre calea pe care se obține această cunoaștere, ci numai despre cunoașterea însăși, dar despre o cunoaștere conștientă, sigură. Mai întâi este necesară cunoașterea mântuirii, și ea constituie premiza pentru a avea parte de mântuire; aici însă este vorba de realizarea launtrică a mântuirii proprii prin Duhul Sfânt.

Despre noi se spune și că am fost cumpărați (1 Corinteni 6.19-20). Dar a fi eliberat înseamnă mult mai mult decât a fi cumpărat. A fi cumpărat înseamnă numai că noi ne-am schimbat stăpânul. Hristos a cumpărat lumea (Matei 13.44) și prin aceasta și pe fiecare om care locuiește pe pământ. Acum oamenii nu-l recunosc ca Domn al lor (2 Petru 2.2). Cândva vor fi constrânși s-o facă (Filipeni 2.11). Dar noi, copiii lui Dumnezeu, am fost nu numai cumpărați, ci și eliberați. Am fost într-o stare care a făcut necesară salvarea. Am fost, așa cum spune un alt apostol, »fără putere, fără Dumnezeu, păcătoși, dușmani ai lui Dumnezeu« (Romani 5.6-10). Dar am fost eliberați din această stare, de sub puterea Satanei, a lumii, a păcatului și a morții, și am fost aduși în starea deplinei libertăți, nu o libertate pentru carne, ci pentru a sluji lui Dumnezeu și de a savura tot ce ne-a dat El.

Eliberarea este văzută aici în legătură cu umblarea noastră. Umblarea noastră nu este numită fără Dumnezeu, sau necurată, cu toate că principial așa a fost. Era o umblare deșartă, moștenită de la părinți. Cuvântul »părinți« nu este însoțit de articol, căci nu este vorba de anumiți părinți, ci este redat caracterul umblării. Era o umblare conform tradițiilor și obiceiurilor, pe care ei le-au preluat de la părinții lor. Se vede și prin aceasta că scrisoarea a fost adresată credincioșilor iudei.

Obiceiurile pot fi bune; dar dacă nu iau naștere dintr-o legătură vie cu Dumnezeu, nu au nici o valoare pentru El. A umbla așa, cum au umblat părinții noștri, numai pentru că așa au umblat ei, nu este nimic altceva decât tradiție fără viață. Dumnezeu caută sinceritatea inimii. O umblare conform tradiției, după obiceiurile moștenite, oricât de bune ar fi ele în ele însăși, este o umblare deșartă. Ea nu are nici o țintă și nici un rezultat. Și dacă aceasta este valabil pentru noi, cu cât mai mult atunci pentru iudei, care trăiau după prescripțiile rabinice foarte bine detaliate și prelucrate. Dacă, de exemplu, citim Talmudul, vedem că toate aceste prescripții sunt numai semne ale despărțirii lor de Dumnezeu.

Niciuna dintre aceste prescripții meticuloase și câteodată frivole poate învăța pe cineva cu privire la Dumnezeu, al Cărui Nume este legat cu aceste lucruri (Marcu 7.1-13). Ele constituie numai un jug imposibil de purtat, așezat pe gâtul tuturor celor care i se supun (Matei 23.4,15).

Cuvântul lui Dumnezeu spune că cele douăsprezece seminții slujesc necurmat zi și noapte lui

Dumnezeu (Faptele apostolilor 26.7), și că au râvnă pentru Dumnezeu (Romani 10.2), și aceasta chiar după repudierea Domnului. Orice iudeu sincer slujea lui Dumnezeu. Dar nu slujea potrivit cu gândurile lui Dumnezeu, ci după moștenirea primită de la părinți și cu o râvnă fără pricepere (Romani 10.2b; Isaia 29.13). De aceea umblarea lor era deșartă, fără țință și fără rezultat, și de aceasta trebuiau să fie eliberați.

Dar eliberarea dintr-o stare morală cu consecințe pentru relația dintre Dumnezeu și creaturile Sale nu poate fi obținută prin lucruri materiale, care sunt trecătoare; nici măcar prin argint sau prin aur, materialele cel mai puțin trecătoare, cu toate că aceste metale sunt folosite în Scriptură ca simboluri al lucrurilor cerești, veșnice. Fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate (Evrei 9.22). Și chiar în simbolurile Vechiului Testament este folosit argintul ca preț de eliberare, dar numai »ca să nu fie loviți de nici o urgie, cu prilejul numărătorii« (Exodul 30.11-16; 38.25-28). Era prețul plătit pentru a sta sub protecția Domnului. Dar eliberarea reală, chiar și cea temporală, se poate obține numai prin vărsare de sânge, prin sângele unui Miel fără cusur (Exodul 12).

Argintul prezintă în simbolurile Scripturii caracterul și valoarea prețului care trebuia plătit ca să fim aduși în apropierea lui Dumnezeu și să stăm sub protecția Lui, fără să mai trebuiască să ne temem de judecată. Ce tablou minunat al sângelui Domnului Isus. Cum îndreaptă el inimile noastre spre dragostea Sa, care L-a determinat să plătească un astfel de preț pentru mântuirea noastră! Aurul vorbește despre slava și dreptatea divină. Aurul curat vorbește despre ceea ce este, și ce a fost Domnul, atunci când a fost aici pe pământ. Dacă nu este însoțit de expresia »curat«, atunci este și un tablou a ceea ce am primit noi pe baza lucrării Sale și prin harul lui Dumnezeu (Exodul 25.11 și următoarele).

Dar oricare ar fi lucrurile prețioase despre care vorbesc simbolurile, simbolurile nu sunt »înfățișarea adevărată a lucrurilor« (Evrei 10.1; 9.23). Cine ar putea fi în stare să exprime valoarea sângelui lui Hristos? Sângele este prețios în ochii lui Dumnezeu, căci în sânge este viața (Leviticul 17.11). De aceea Dumnezeu a interzis de la început, ca sângele să fie consumat (Geneza 9.4). »Fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate« (Evrei 9.22); căci dreptatea lui Dumnezeu cere viață pentru viață! Dar râurile de sânge care au curs din animalele aduse ca jertfă de ispășire înainte de lucrarea de la cruce nu au putut să mântuiască nici măcar pe un singur om (Evrei 10.4) și tot așa de puțin poate un frate să răscumpere pe fratele său (Psalmul 49.7-8).

Dar aici găsim sânge care face răscumpărare. Prin el am fost noi răscumpărați (Efeseni 1.7). Conștiința noastră a fost curățită prin el de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului cel viu (Evrei 9, 14). Noi am fost nu numai apropiați prin sânge (Efeseni 2.13), ci el a făcut și pace (Coloseni 1.20), și prin puterea lui am fost socotiți neprihăniți (Romani 5.9).

Da, sângele curăță de orice păcat (1 Ioan 1.7). Noi am fost aduși în lumină și prin aceasta într-un loc unde domnește puterea sângelui și unde sângele ne păzește necontenit.

Așa cum se întâlnește foarte des în epistolă, și aici nu se folosește articolul. Este ca și cum Duhul Sfânt ar vrea să ne arate cât de prețios este sângele. Nu a fost necesar tot sângele Domnului Isus, numai puțin din el a fost suficient pentru mântuirea noastră. Prin faptul că

Dumnezeu a văzut sângele, a putut să treacă cu vederea păcatele dinaintea de cruce (Romani 3.25). Toți cei care vor locui cândva în cerul nou și pe pământul nou, vor fi acolo pe baza sângelui. Acest cer nou și acest pământ nou vor fi tot numai pe baza sângelui (Coloseni 1.20). Cum prețuim noi sângele Domnului Isus, prin care am fost mântuiți?

În mod obișnuit Cuvântul lui Dumnezeu nu folosește accentuări ale expresiilor, și absolut deloc când este vorba de Domnul Isus. Însă aici Dumnezeu numește sângele Domnului Isus scump, ca astfel noi să știm cum îl prețuiește *El*. Acest sânge, scump pentru *El*, l-a plătit pentru răscumpărarea noastră (Faptele apostolilor 20.28). Aceasta ne face să vedem valoarea pe care noi am avut-o și o avem pentru Dumnezeu. Putem noi să înțelegem că astfel de creaturi, cum suntem noi, pot avea o astfel de valoare pentru *El*? Eu nu pot înțelege. Dar ce explozie de bucurie se ridică din inima noastră, dacă ne lăsăm pătrunși de astfel de gânduri.

... Mielul fără cusur și fără prihană

Nu s-au gândit credincioșii iudei, atunci când li s-a adus aminte de sângele scump al lui Hristos, prin care au fost răscumpărați, la prescripțiile și practicile care erau în legătură cu istoria lui Israel? Duhul Sfânt vrea ca ei să se gândească la acestea, ca astfel să poată înțelege mai bine tablourile Vechiului Testament, ca să recunoască că ele au fost împlinite în Hristos. Și în felul acesta, prin tablouri să vadă mai bine și să înțeleagă mai mult diversitatea slavei Persoanei și lucrării Domnului.

Dar de ce Duhul Sfânt prezintă de mai multe ori în Noul Testament pe Domnul ca Miel și Îl compară cu un Miel (Ioan 1.29,36; Apocalipsa 5.6), când în Vechiul Testament sunt diverse animale care prezintă pe Domnul în lucrarea Sa pe cruce? Da, în marea zi a ispășirii (Leviticul 16), care prezintă cel mai clar și cel mai detaliat lucrarea de ispășire, atât pentru noi cât și pentru poporul Israel, nu vedem nici un miel, ci un vițel, un țap și un berbec. Eu cred că o comparație exactă a jertfelor din Vechiul Testament dau răspunsul la întrebare.

Dacă citim de la Exodul 12 și până la Numeri 29 vom vedea că de cele mai multe ori pentru jertfa arderii de tot trebuiau luați miei. Dacă erau alte animale, atunci erau jertfe de bună voie, care nu prezentau crucea, ci erau o aducere aminte a crucii printr-o persoană, sau de către întreaga adunare (Leviticul 1; Numeri 29). Dimpotrivă, pentru jertfa pentru păcat *trebuiau* luate alte animale. Și dacă era permis să se ia un miel, atunci era în mod obișnuit o amintire despre cruce, de exemplu a unuia din popor, care a păcătuit și a cărui părtășie cu Dumnezeu trebuia restabilită (Leviticul 4.32; 5.6). În general *noi* ne gândim la jertfa pentru vină și pentru păcat, atunci când ne gândim la lucrarea Domnului Isus. *El* a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn (1 Petru 2.24) și *El* a fost făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5.21). Acum nu mai există pentru noi nici o judecată. Dar oricât de minunat și de important ar fi aceasta – este mult sub gândurile lui Dumnezeu. *El* nu numai ne-a eliberat de judecată, de sub puterea Satanei, de lume și de păcat, ci ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui (Coloseni 1.13). Făcuți plăcuți în Preaiubitul (Efeseni 1.6), suntem binecuvântați cu orice fel de binecuvântare spirituală în *El*. Aceasta nu ne este prezentat în jertfa pentru vină și pentru păcat, ci în jertfa arderii de tot. În aceasta vedem pe Domnul Isus, »care, prin Duhul veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu« (Evrei 9.14). În timp ce a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi, *El* a proslăvit pe Dumnezeu prin ascultare desăvârșită (Filipeni 2.8-9)

și prin aceea că El a descoperit pe Dumnezeu în tot caracterul Său minunat: în adevărul Său, în slava Sa, în dreptatea Sa și în dragostea Sa. Și atunci când Dumnezeu este descoperit, El este proslăvit, căci totul în El este slavă. Și aceasta a făcut Domnul, atunci când a înfăptuit pentru noi lucrarea de la cruce. De aceea și noi avem parte de toate urmările minunate ale acestei lucrări. Și aceasta ne este prezentat în jertfa arderii de tot.

În Noul Testament găsim prezentat tot caracterul ales al lucrării Domnului și plinătatea binecuvântării care rezultă din această lucrare. Eu cred că de aceea în Noul Testament, și aici, Domnul este numit Miel și este comparat cu un miel.

Ce perspectivă se deschidea pentru acești credincioși, care cunoșteau bine Vechiul Testament, atunci când au citit acest verset. Și ce lume de binecuvântări se deschide înaintea noastră, când citim Vechiul Testament în lumina acestui verset.

Vedem eliberarea poporului lui Dumnezeu de sub puterea Satanei, a lumii și a păcatului prin sângele Mielului (Exodul 12). Vedem moartea Sa pentru noi personal, cu privire la natura noastră păcătoasă (Exodul 13.13; Leviticul 12.6). Vedem că Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului Său pe baza mirosului plăcut care venea de la jertfa mielului sacrificat (Exodul 29.38-46). Și în felul acesta am putea să continuăm. Poate fi altfel decât ca noi să începem deja acum să facem ce vom face în veșnicie: să laudăm și să adorăm Mielul care a fost junghiat (Apocalipsa 5.6-14)?

Expresia »fără cusur« vorbește despre ceea ce trebuia să fie Mielul în Sine Însuși (Leviticul 22.20-21). El trebuia să fie desăvârșit (Exodul 12.5). Hristos a fost fără cusur. În El totul era desăvârșit. El a fost fără păcat (Evrei 4.15), fără nimic în natura și în ființa Sa care ar fi lezat desăvârșirea Lui, sau pe care ochii lui Dumnezeu nu se puteau odihni cu plăcere. El a fost fără cusur și în umblarea Sa, în gândurile Sale, în cuvintele și faptele Sale. »El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug« (1 Petru 2.22). El nu a cunoscut păcatul (2 Corinteni 5.21). El putea spune: »Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-l este plăcut« (Ioan 8.29).

Dacă a trebuit să descopere har, vedem un har care ne copleșește. Dacă lucrarea Sa necesita descoperirea dragostei, vedem o dragoste infinită în toată frumusețea ei. Dacă trebuia ca El să fie sfințenia sau adevărul, le vedem în toată desăvârșirea lor. Totul a fost la El desăvârșit, și s-a descoperit în chip desăvârșit.

Dar El a fost și fără pată. Cu toate că a mers printr-o lume a păcatului și necurăției, da, printr-o lume în care domnea puterea răutății și a întunericii, El a rămas Cel Sfânt și Cel adevărat, Lumina care luminează în întuneric. Satana nu a găsit la El nici un punct de contact pentru ispitele sale (Ioan 14.30). El putea spune dușmanilor Lui: »Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?« (Ioan 8.46). Orice om care se atingea de un lepros devenea prin aceasta întinat (Leviticul 13.46; Hagai 2.13-14). Dar când S-a atins de cei leproși, El nu S-a întinat, ci leproșii au devenit curați (Marcu 1.40-42). Așa de mare a fost sfințenia Sa.

Versetul 20

1 Petru 1.20: El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul

vremurilor pentru voi,

Un adevăr minunat. Aici nu se spune numai că Hristos este din veșnicie, ci că El a fost cunoscut mai dinainte ca Hristosul, Trimisul lui Dumnezeu, care va înfăptui lucrarea de mântuire. Mântuirea noastră nu este numai un gând, care a apărut l-a Dumnezeu atunci când noi ne-am pocăit, și nici atunci când a venit Domnul pe pământ, ca să moară, da, și nici după căderea în păcat, cu toate că atunci Dumnezeu i-a făcut-o cunoscut șarpelui (Geneza 3.15). Înainte de întemeierea lumii, în veșnicie, Domnul Isus a fost cunoscut ca Acela care va veni pe pământ, ca să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare. Dumnezeu a știut cum vom fi noi, și El a știut și cum a fost Hristos, și cum va fi și ce va face.

Aici nu se spune că Hristos a fost hotărât mai dinainte, ca să devină Mielul lui Dumnezeu, cu toate că unii traduc așa cuvântul grecesc și unii comentatori leagă aceste gânduri cu aceasta. Dar cuvântul însuși nu spune nimic în sensul acesta, și nu poate fi tradus așa. Și aceste cuvinte lasă să se vadă că poziția noastră, poziția Adunării, este mult mai înaltă decât aceea a lui Israel. Israel este un popor pământesc, cu binecuvântări pământești, și cu un viitor pământesc. În cer și pe pământul cel nou nu va mai fi poporul Israel. Vor fi numai »oameni«, care cu toții împreună constituie poporul lui Dumnezeu (Apocalipsa 21.3).

Hotărârile lui Dumnezeu în legătură cu timpul binecuvântărilor depline pentru Israel și în legătură cu aceia care sunt în afara poporului Israel, și care vor avea de asemenea parte de acest timp de binecuvântare (în Împărăția de o mie de ani), sunt de la începutul acestui pământ, »de la întemeierea lumii« (Matei 25.34; 13.35; Apocalipsa 13.8; 17.8).

Adunarea nu este un popor pământesc, ci unul ceresc (Filipeni 3.20). Binecuvântările ei sunt spirituale, și sunt în cer (Efeseni 1.3). Viitorul ei nu este pe pământ, ci în cer, nici măcar pe pământul cel nou, ci în cerul nou (Apocalipsa 21.1). Adunarea, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, va fi numai o fracțiune de secundă, asemenea unui punct în scurgerea timpului (1 Corinteni 15.52), adunată pe pământ, atunci când vor învia morții adormiți în Hristos, și în aceeași clipă va intra în Casa Tatălui (Ioan 14.3). Înainte de momentul acesta numai o parte din ea a fost și este pe pământ. Adunarea este zidită aici ca un Templu sfânt în Domnul (Efeseni 2.21). De îndată ce construcția va fi gata, ea va fi luată și dusă în starea ei propriu-zisă, și acolo ea va fi Templul veșnic, »cortul« lui Dumnezeu (Apocalipsa 21.3). De aceea hotărârile lui Dumnezeu cu privire la ea nu sunt în legătură cu creația aceasta și cu vremelnicia, ci cu veșnicia. Cei care îi aparțin »au fost aleși înainte de întemeierea lumii« (1 Petru 1.2; Efeseni 1.4), și viața veșnică, pe care au primit-o, a făgăduit-o Dumnezeu »mai înainte de veșniciei« (Tit 1.2), deci înainte de crearea cerului și a pământului (Geneza 1.1).

Deoarece Dumnezeu a cunoscut pe Hristos ca Miel al lui Dumnezeu, a putut să treacă cu vederea păcatele care au fost înfăptuite înainte de cruce (Romani 3.25). Dar pentru ca noi să cunoaștem pe Hristos, și prin El pe Dumnezeu ca Marele Dătător (Ioan 4.10), și astfel să primim mântuirea, El a trebuit să *fie descoperit*. Și »Dumnezeu a fost descoperit în trup« (1 Timotei 3.16), și tot așa se spune: »Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi« (Ioan 1.14). Hristos a venit pe pământ ca Miel al lui Dumnezeu, ca să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare și prin aceasta să descopere pe Dumnezeu și să ne mântuiască pe noi.

Aici nu este vorba de descoperirea lui Hristos pentru fiecare din noi personal, ci de descoperirea Sa în Sine, atunci când a venit pe pământ, chiar dacă aceasta nu exclude descoperirea Sa prin Evanghelia care se vestește.

Unii comentatori gândesc că timpul în care mielul pascal trebuia ținut sub observare, înainte ca să fie sacrificat (Exodul 12.3-6) – din ziua a 10-a și până în ziua 14-a – este un tablou al celor spuse aici, deci acesta era timpul în care Dumnezeu L-a cunoscut ca Miel, înainte ca El să vină aici pe pământ. Nu cred că aceasta este corect. Eu cred că sunt cei 3 ani și jumătate, în care Domnul Și-a făcut lucrarea. Oricine putea să vadă mielul în perioada dintre ziua a 10-a și ziua a 14-a. Mai degrabă cele 10 zile anterioare ar putea fi un tablou al acestui timp; dar se pune întrebarea dacă nu aceste 10 zile reprezintă timpul dintre nașterea Lui și apariția Lui publică în lucrare. »Sfârșitul vremurilor« înseamnă, așa cum cred eu, sfârșitul căilor și strădaniilor lui Dumnezeu cu omul în responsabilitatea lui. Dumnezeu a știut de la început care va fi sfârșitul (Isaia 46.9-13), atunci când creatura va fi pusă la probă; dar creatura nu a vrut să creadă. Ea a încercat să-și facă o neprihănire proprie, încercând să respecte Legea pe care a dat-o Dumnezeu cu scopul de a arăta imposibilitatea acestor osteneli. »Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului« (Romani 3.20). »Vremurile« sunt perioadele de timp în care Dumnezeu S-a descoperit în anumite feluri în legăturile Sale cu pământul. Aceasta nu are nimic a face cu lucrurile spirituale, căci acestea sunt veșnice și stau în afara „timpului”. Adunarea ca trup spiritual stă în afara „timpurilor”. De aceea scrie apostolul: »Cât despre timpuri și vremuri, fraților, nu aveți nevoie să vi se scrie« (1 Tesaloniceni 5.1). Când vor veni timpurile și vremurile, noi vom fi deja în cer.

Petru scrie despre perioade de timp în care Dumnezeu a dat oamenilor posibilitatea să arate că vor să-și ocupe locul de creaturi. Creatorul nu numai a creat toate, ci El le-a creat »pentru Sine«, deci pentru lucrarea și folosul Lui (Coloseni 1.16). Omul a fost creat în așa fel, că el este pe deplin dotat ca să slujească Creatorului lui. Tot ce este el, trupul său, sufletul său și duhul său, au fost create în așa fel, că el este pe deplin dotat să slujească lui Dumnezeu.

De aceea Creatorul așteaptă ca omul să-L iubească și să-L slujească din toată inima, cu tot sufletul și cu toată înțelepciunea, și după posibilitate cu tot ce este și ce are (Marcu 12.30; Deuteronomul 6.5). Este dreptul Creatorului în privința aceasta; dar este și singurul drum pe care creatura găsește deplina satisfacție.

Știm cum omul a eșuat complet. În grădina Eden a fost numai o poruncă; dar omul a încălcat-o. A urmat apoi timpul când oamenii au trăit liberi pe pământ, numai sub autoritatea lui Dumnezeu, și Dumnezeu a trebuit să pună capăt oamenilor prin potop. După aceea Dumnezeu a dat rămășiței păstrate de El o hrană nouă (carne: omul căzut putea să trăiască prin moartea unui nevinovat) și o autoritate, prin care răutatea putea fi ținută în frâu. Dar primul care a avut această autoritate, a folosit abuziv darul lui Dumnezeu, ca să se îmbete și în felul acesta a pierdut respectul înaintea acelor pe care trebuia să-i conducă, și Nimrod și-a desfășurat puterea de împărat în locul unde a avut loc răscoala împotriva lui Dumnezeu.

Dumnezeu a dat după aceea omului o nouă ocazie. El a ales un popor din mijlocul oamenilor și i-a dus într-o țară deosebită, pregătită de El, a locuit în mijlocul lor și le-a făcut parte de ocrotirea Sa și de descoperirea intențiilor Sale de har. Știm care a fost finalul și în acest caz.

Cu toată favoarea oferită de Dumnezeu, cu tot ajutorul și încurajarea dată, cu toate atenționările și amenințările, poporul a mers pe drumul propriu în mândrie și independență; la început ca închinători la idoli, iar mai târziu prin »tradiția părinților«. Și când în sfârșit Dumnezeu a trimis pe Fiul Său (2 Corinteni 5.19), («Vor primi cu cinste pe Fiul Meu!» – Matei 21.37), L-au crucificat. Nu a încercat Dumnezeu totul? Dacă Fiul lui Dumnezeu Însuși, Mesia al lui Israel, prin care urmau să vină toate binecuvântările lui Dumnezeu la popor, nu a putut să-i aducă înapoi, cum să fie atunci posibil aceasta vreodată? Acesta a fost »sfârșitul vremurilor«, sfârșitul tuturor descoperirilor lui Dumnezeu; al tuturor perioadelor de timp, în legătură cu responsabilitatea oamenilor. Din momentul în care Hristos a fost respins, totul s-a dus.

După aceea a fost descoperit Hristos ca Miel al lui Dumnezeu. Exact în momentul și în locul în care a fost descoperită toată stricăciunea omului, și tocmai prin fapta prin care oamenii s-au descoperit în felul acesta, Și-a arătat Dumnezeu mila Sa, drumul Său, ca să aducă pe oameni înapoi la Sine.

»Pentru voi« a fost descoperit Hristos. Din pricina rămășiței din Israel, care acum a primit Evanghelia, și căreia îi era adresată scrisoarea. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu; știm că și din pricina noastră a fost descoperit. Fiecare din noi poate spune: Fiul lui Dumnezeu, *carem-a iubit* și S-a dat pe Sine pentru mine (Galateni 2.20). Este adevărat, Evanghelia a fost adusă prima dată iudeilor, dar după aceea și grecilor. Și astfel a ajuns la noi cei care aparținem „grecilor” (toți cei din afara poporului Israel). Apostolul Pavel, el însuși un iudeu, dar care a fost chemat de Dumnezeu să fie apostol al națiunilor, sintetizează totul în cuvintele adresate credincioșilor dintre iudei și dintre națiuni: »Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi« (Romani 5.8).

Versetul 21

1 Petru 1.21: care, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți, și L-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu.

Apostolul descrie aici foarte exact cine sunt ei, din pricina cărora a fost descoperit Hristos. Sunt cei care prin Hristos cred în Dumnezeu. Aici nu este vorba de credința în Hristos. Ea este absolut necesară pentru a fi mântuit (Faptele apostolilor 16.31). »Pentru ca oricine crede în El (în Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu), să nu piară, ci să aibă viața veșnică« (Ioan 3.16). Faraon a zis egiptenilor amenințați cu moartea prin înfometare: »Duceți-vă la Iosif și faceți ce vă va spune el« (Geneza 41.55). Sunt mulți oameni pocăiți, care cred în Domnul Isus, dar care nu știu cu adevărat ce înseamnă să crezi în Dumnezeu prin Domnul Isus.

A crede în Dumnezeu (eis) nu este același lucru cu a crede într-un Dumnezeu, ceea ce fac mulți necredincioși. Ei sunt pe deplin convingși de existența lui Dumnezeu. Dar a crede în Dumnezeu (eis) înseamnă mult mai mult. Înseamnă să crezi în Dumnezeu ca subiect al credinței (vezi de exemplu Ioan 14.1).

Omul poate avea o anumită cunoaștere despre Dumnezeu prin creație. El poate vedea în creație puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui (Romani 1.19). Pe căile îndurării lui

Dumnezeu, așa cum le vedem de la căderea în păcat și până la Moise, putem admira înțelepciunea, atotputernicia și previziunea lui Dumnezeu. În Legea dată pe Sinai putem cunoaște într-o oarecare măsură dreptatea lui Dumnezeu și cerințele sfinte ale lui Dumnezeu. Dar pe Dumnezeu Însuși nu putea nici izraelitul să-L cunoască. Căci atunci când a fost dată Legea, nimeni nu avea voie să se apropie de munte (Exodul 19.13). Chiar și un animal, care se apropia de munte, trebuia să moară (Evrei 12.20). Dumnezeu locuia în întuneric, și nimeni nu se putea apropia de El (2 Cronici 6.1).

Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut (Ioan 1.18): cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl, putea Domnul să spună (Ioan 14.9). El era »Dumnezeu descoperit în carne« (1 Timotei 3.16). Nici-un om nu a putut și nu poate să vadă pe Dumnezeu în dumnezeirea Lui absolută (1 Timotei 6.16).

De aceea Domnul Isus a devenit Om, ca în felul acesta să-L putem cunoaște pe Dumnezeu. Venirea Lui pe pământ a descoperit îndurarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. În loc să rostească o sentință de nimicire, așa cum meritam, Dumnezeu S-a coborât la noi, în bunătatea Sa, ca să ne ducă la Sine (2 Corinteni 5.19). Și pe când lumea nu L-a recunoscut (Ioan 1.10), El a arătat cine era și ce voia El pentru lume, prin dragoste și har. Harul și adevărul au venit prin El (Ioan 1.17). Mai înainte de toate, cât de mult a fost descoperit Dumnezeu prin cruce! Vedem acolo sfințenia lui Dumnezeu, așa cum niciunde nu putea fi descoperită: El, Cel care a spus că totdeauna a făcut ce era plăcut lui Dumnezeu (Ioan 8.29), care nu a cunoscut păcatul și despre care Dumnezeu Însuși a spus: »În El Îmi găsesc plăcerea Mea« (Matei 17.5), El a fost părăsit de Dumnezeu, atunci când a purtat păcatele în trupul Său și a trebuit să strige: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« (Matei 27.46). Vedem acolo strălucind dreptatea lui Dumnezeu, care nu a atenuat judecata asupra păcatelor, care stăteau puse pe Fiul Său (Zaharia 13.7). Vedem descoperit în chip desăvârșit adevărul lui Dumnezeu, confirmând cuvântul Său: »Plata păcatului este moartea« și: »În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit«, căci Domnul a luat locul nostru. În mod deosebit vedem strălucind harul lui Dumnezeu față de păcătoșii dușmani, îndurarea Lui Dumnezeu față de creaturile care erau în pericol să fie veșnic pierdute. Era dragostea lui Dumnezeu față de dușmanii Săi. »Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi« (Romani 5.8). »Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi S-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe Singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.« (1 Ioan 4.8-10) Da, la cruce am cunoscut pe Dumnezeu ca lumină (1 Ioan 1.5) și dragoste. Acolo am văzut că Dumnezeu ne iubește, și că El a îndepărtat de la noi tot ce ne îndepărta de El. Păcatele noastre ne despărțeau de El, dar El Însuși le-a pus pe Domnul Isus, Mielul lui Dumnezeu (Isaia 53.6); și El nu a uitat nici-un păcat. Și când Domnul Isus a îndepărtat păcatele prin lucrarea Sa, prin jertfa Sa (Evrei 9.26), și printr-o jertfă ne-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna (Evrei 10.14), Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și l-a dat slavă, ca dovadă că prin jertfa Sa El a fost pe deplin satisfăcut, da, chiar mai mult. Unde au rămas păcatele noastre? Nu mai sunt asupra noastră, căci Dumnezeu Însuși ni le-a luat. Dar Domnul nu le-a luat cu El în cer. Ele au fost îndepărtate pentru totdeauna dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Ele au fost aruncate în marea uitării veșnice. Tot ce împiedica pe Dumnezeu ca să ne binecuvânteze, a fost îndepărtat. El poate să lase gândurile Lui pline de dragoste să

lucreze desăvârșit asupra noastră. Și în ce constau acestea? Am fost aleși și hotărâți să devenim asemenea Chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Întâiul-născut între mai mulți frați (Romani 8.29).

Învierea Domnului Isus este descoperirea și dovada despre felul cum ne privește Dumnezeu. Dumnezeu Însuși a dat pe Omul Isus Hristos (1 Timotei 2.5), ca El să devină Mielul pentru noi, și a pus păcatele noastre pe El. Și după ce a suferit pedeapsa divină pentru păcatele noastre, Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și L-a dat slavă. Domnul este acum ca Om în slavă (Efeseni 1.18-22), și Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că ce a făcut Dumnezeu cu El este modelul a ceea ce a făcut și ce va face Dumnezeu cu noi (Efeseni 1.18-22). El este Primul care a primit acest loc (Coloseni 1.18). Noi cunoaștem pe Dumnezeu ca pe Acela care ne iubește așa cum iubește pe Domnul Isus (Ioan 17.23), și care ne dă aceiași parte pe care a dat-o Aceluia despre care a zis, El este »Preaiubitul« (Efeseni 1.6), »Fiul dragostei Lui« (Coloseni 1.13). Și așa L-am cunoscut noi prin învierea Domnului Isus. Și așa credem în El (Romani 4.24). Versetul nostru se mai poate traduce și așa: »Dumnezeu, ca Acela care L-a înviat (pe Hristos) și L-a dat slavă«. Cuvântul »Dumnezeu« în limba greacă nu este însoțit de articol, ca de exemplu în 1 Petru 2.17; prin aceasta se pune accentul pe existența lui Dumnezeu ca atare. Și prin Hristos noi credem în Dumnezeu, pentru ca credința și speranța noastră să fie în Dumnezeu, sau, cum se mai poate traduce: »așa că credința voastră și speranța voastră este Dumnezeu«. Dacă am cunoscut pe Dumnezeu ca Acela care a înviat pe Domnul Isus, și L-a glorificat, atunci ne putem încrede pe deplin în El. Atunci știm că ne iubește, așa cum numai un Dumnezeu, care este dragoste, ne poate iubi. »El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?« (Romani 8.31-39) Nimic nu ne poate despărți de dragostea Lui. Atât în ceea ce privește trecutul, cât și în ceea ce privește viitorul, ne încredem în El. Cuvântul »nădejde« are aici mai mult caracterul de »încredere«, așa cum se spune în alte locuri despre Domnul Isus, că popoarele vor nădăjdi în El, adică se vor încrede în El.

Majoritatea manuscriselor și a altor documente au la începutul versetului nostru cuvântul »credeți«. Trei manuscrise (A, B și 9), susținute de Vulgata și părintele bisericii Ambrosius, spun »credincioși« sau »fideli«. Și contextul, după părerea mea, arată că aceste ultime două feluri de prezentare nu sunt corecte. Dacă ar fi așa, atunci nu ar schimba cu nimic din înțelesul adevărat al acestui loc din Scriptură. Cuvintele »credincioși« și »fideli« (Efeseni 1.1; Coloseni 1.1 – în greacă este un singur cuvânt pentru ambele) spun nu numai că personale respective au primit Evanghelia, cu toate că aceasta este adevărat, ci și că ele se țin strâns de credință (de învățătura creștină) și merg pe drumul lor cu încredere practică în Dumnezeu. Cei ce fac aceasta sunt credincioși și fideli. Pentru fiecare credincios este clar că credincioșia noastră practică se poate înfăptui numai prin Hristos. Ar fi deci numai o confirmare a ceea ce spun majoritatea manuscriselor și traducerile vechi.

Versetul 22

1 Petru 1.22: Deci, ca unii, care prin ascultare de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima;

Aici începe partea a doua de învățătură a epistolei noastre. Ea se întinde până la capitolul 2 versetul 10. După aceea urmează îndemnul practice, care se bazează pe învățătura primelor două părți. În prima parte am văzut pe credincioși ca elemente ale unei alegeri noi, ale unei alegeri pentru a deveni copii ai Tatălui, cu o moștenire viitoare minunată, păstrată pentru ei și pentru care ei sunt păziți prin puterea lui Dumnezeu. Toate acestea în opoziție cu starea lor de odinioară de iudei. În această a doua parte vedem legăturile în care au fost aduși acești credincioși dintre iudei (și desigur și noi), în locul celor vechi, care au fost întrerupte pentru totdeauna. Iudeii ar putea fi numiți într-o cuvântare la modul general frați (Faptele apostolilor 22.1), însă *frați* sunt aceia care au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn al lor (Faptele apostolilor 21.17; 28.15). Aceștia sunt »ai lor« (Faptele apostolilor 4.23).

Chiar dacă țelul lui Dumnezeu a fost să aducă pe Israel ca popor foarte aproape de El (Exodul 19.3-6), poporul nu dorea să fie în apropierea Lui. Și când a venit Piatra vie, numai pe care se poate întemeia apropierea permanentă, despre care vorbește o casă, constructorii iudei au lepădat-o ca fiind fără valoare (1 Petru 2.4-9). În apropierea lui Dumnezeu au venit numai aceia care au construit pe Piatra vie și ei au primit, într-un mod mult mai înalt și mai minunat, locul pe care Dumnezeu l-a oferit inițial lui Israel (Exodul 19.6). Dar nici ei nu au primit aceasta personal, ci împreună cu aceia cu care erau acum legați, cu poporul lui Dumnezeu, cu frații.

Ei și-au curățit sufletele. Cuvântul „suflet” se referă deseori la omul întreg, cu toate că apoi este văzut mai ales în legătură cu viața sa (1 Petru 3.20). Dar aici este vorba de omul lăuntric în totalitatea lui, despre ce este cel mai de preț în om, ca și în versetul 9; 1 Petru 2.11,25; 4.19.

Scriptura spune că omul este constituit din suflet, duh și trup (1 Tesaloniceni 5.23). Trupul este instrumentul exterior prin care el acționează. Puterile lăuntrice ale omului sunt în duhul lui. Dar sufletul este în primul rând reședința „eului”, a personalității și voinței conștiente, și de aceea și responsabilitatea lui înaintea lui Dumnezeu.

Deci, noi ne-am curățit sufletele. Nu este vorba de o curăție ceremonială, ca și la preoții din Vechiul Testament, care trebuiau să facă slujbe în Locul Preasfânt (Exodul 30.19). Chiar și stropirea cu sânge și cu cenușa unei vaci roșii era pentru ei numai o curățire a cărnii (Evrei 9.13). La noi nu este vorba nici de curățirea de obiceiuri, da, nici măcar de sentimente și gânduri. Este vorba de curățirea izvorului însuși.

Nu avem aici nici o atenționare ca să ne curățim, ci se constată că am făcut aceasta. Forma lăuntrică care stă verbul arată o stare permanentă. Este poziția creștină normală, care ne este prezentată mereu în Epistole. Aceasta include în sine responsabilitatea unei concordanțe permanente cu această stare de curăție. Totodată include și judecata de sine, în momentul când am eșuat.

Cum am dat noi naștere la această curăție? Prin ascultarea față de adevăr. În greacă stă „în” ascultare. Aceasta este o formă mai accentuată decât „față”.

Aceasta nu se obține prin aceea că noi cunoaștem adevărul, sau îl înțelegem. Cu toate că în

realitate aceasta nu este posibil fără a asculta din inimă de adevăr (Ioan 7.17), dar este posibil să ai o anumită cunoștință intelectuală care este în afara conștiinței și inimii. Dar chiar cunoștința adevărată este totdeauna nedesăvârșită la creaturi. Este ascultarea față de adevăr, prin care sufletele noastre sunt curățite.

Domnul a zis lui Petru (Ioan 13.10): »Cine s-a scăldat, n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați«. Cuvântul lui Dumnezeu folosit prin călăuzirea Duhului Sfânt (prezentat în simbolurile Scripturii prin »apă«) este mijlocul care curăță lăuntric pe oameni (Ioan 3.5; Ioan 15.3; Efeseni 5.26). Apostolul spune cu privire la credincioșii dintre națiuni, că Dumnezeu le-a curățit inimile prin credință (Faptele apostolilor 15.9). Avem aici mijlocul personal folosit de Dumnezeu. Credința lor era energia spirituală care a primit adevărul ca pe Cuvânt al lui Dumnezeu, ca descoperire a ceea ce este Dumnezeu. Aici găsim o expresie mai mult practică. Dacă se crede cu adevărat că adevărul este *adevărul lui Dumnezeu*, atunci drept consecință nu poate fi altceva decât numai ascultarea față de adevăr. Trebuie ascultat de cuvintele lui Dumnezeu. Ascultarea este singura dovadă că credința este prezentă și ea este mijlocul personal prin care avem parte de puterea curățitoare a adevărului. În felul acesta le este prezentată chestiunea credincioșilor iudei, care înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu au mărturisit că cred în Dumnezeu și au primit Cuvântul Lui ca adevăr.

Ascultarea curățește sufletele. Înainte de întoarcerea la Dumnezeu, omul face numai propria lui voie. De aceea spune Scriptura că nu este nimeni care să facă binele (Romani 3.12), căci încăpățânarea este păcat pentru o creatură. »Păcatul este fărădelege« (1 Ioan 3.4). Fărădelegea nu este încălcarea Legii date pe muntele Sinai, ci neascultarea față de autoritatea lui Dumnezeu, față de care creatura trebuie să fie ascultătoare. De aceea anticristul, deoarece el lucrează după cum îi place (sau: după voia lui) – Daniel 11.36, este numit omul păcatului, fiul stricăciunii, omul fărădelegii (2 Tesaloniceni 2.3,9). Deci, ascultarea de adevăr, de Cuvântul lui Dumnezeu, curățește sufletul de voința proprie, de principiul păcatului.

Când a avut loc această curățire prin ascultarea de adevăr? Atunci când ne-am supus adevărului. Dumnezeu a zis că noi suntem păcătoși, că am meritat iadul (Romani 3.19), și că noi trebuie să ne pocăim (Faptele apostolilor 17.30). Noi ne-am supus acestei sentințe, acceptând-o. După aceea Dumnezeu ne-a zis, că atât de mult a iubit El lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ea, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică (Ioan 3.16). Noi am crezut aceasta și am primit prin credință pe Domnul Isus. Deci curățirea a avut loc atunci când ne-am întors la Dumnezeu.

Întoarcerea noastră la Dumnezeu ne-a adus în societatea acelor care s-au întors la Dumnezeu. Și ei au fost ascultători față de adevăr, și ei au fost spălați cu același sânge scump și au fost mântuiți prin același Miel, au avut parte de aceeași dragoste și au avut aceeași speranță. Toate lucrurile prețioase, cu care se preocupau inimile lor, preocupă acum și inimile noastre. Avem părtașie în ele, și suntem frați, căci avem același Tată. Savurarea pe care o are unul din noi cu privire la aceste lucruri comune nu poate niciodată să micșoreze savurarea unui altuia, dimpotrivă, o va mări: bucuria împărtășită este o bucurie dublă. În felul acesta inimile noastre sunt conduse de la sine să iubească pe frații și surorile noastre. Toate

obstacolele, care erau odinioară, și care făceau imposibil să iubim pe frați: păcat, întuneric, egoism, plăceri lumești și carnale, au dispărut acum prin curățirea sufletului nostru. Nu mai este nici o dragoste prefăcută, simulată, așa cum se întâlnește în formele de politețe ale lumii acesteia; ea este reală, cinstită, frățească.

Din experiență știm foarte bine că transpunerea în practică a acestei dragoste frățești deseori lasă de dorit. Nu degeaba întâlnim mereu îndemnul să iubim pe frați. Este porunca nouă a Domnului (1 Ioan 2.7-11). Și în concordanță cu versetul nostru, Ioan numește dragostea de frați ca fiind dovada faptului că noi am trecut din moarte la viață (1 Ioan 3.10-18). De aceea Petru ne îndeamnă să ne iubim cu ardoare unii pe alții, dintr-o inimă curată. În capitolul 4 versetul 8 el reia acest îndemn. Cuvântul »iubiți-vă« este o poruncă (forma aorist). Este deci o poruncă să ne iubim permanent cu ardoare. Dragostea nu trebuie să fie numai pentru un timp, iar apoi să înceteze. Și ea trebuie să fie »cu ardoare«, sau »intensivă«. Dragostea lui Dumnezeu este modelul și măsura. Dumnezeu ne-a iubit pe când eram încă păcătoși (Romani 5.8) și pe când nimic atrăgător nu era în noi. Aceeși dragoste trebuie să avem și noi față de frați. Trebuie să-i iubim, oricare ar fi caracterul și starea lor.

Vreau să remarc că în greacă se folosesc în acest verset două cuvinte pentru dragoste. Prima dată se numește *fileo*, ceea ce se referă la sentimentele trezite prin atracția care se găsește în subiectul dragostei. Prin curățirea sufletului nostru am venit în legătură cu frații și am văzut ceva atrăgător în ei: am tratat aceasta mai sus. A doua oară se folosește cuvântul *agape*. Acest cuvânt arată o stare care constrânge pe persoana respectivă să acționeze. Punctul de plecare este aici mai mult persoana care iubește, cu toate că stă în legătură și cu scumpătatea subiectului dragostei. În afară de Tit 3.4, cuvântul *agape* se folosește pretutindeni unde este vorba de dragostea lui Dumnezeu față de oameni și a oamenilor față de Dumnezeu. Și, în afară de Ioan 5.20, pretutindeni unde este vorba de dragostea Tatălui față de Fiul Său și, cu excepția locului din Ioan 16.27, de dragostea Tatălui față de ucenici.

Primul cuvânt (*fileo*) s-ar putea traduce și cu „a avea cu plăcere, a putea suferi”. Deci locul din 1 Petru 1.22 l-am putea citi și în felul următor: având sufletele curățite prin ascultarea față de adevăr, având o afecțiune neprefăcută față de frați, iubiți-vă cu ardoare cu dragostea pe care Dumnezeu o are pentru Domnul Isus și pentru tine, atunci când erai încă un păcătos (Romani 5.8).

Prin »dintr-o inimă curată« nu se înțelege „fără păcat”, ci sinceritate. Deci fără intenții secundare.

Versetul 23

1 Petru 1.23: fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.

Să iubim pe frații este posibil numai pentru că am fost născuți din nou. Natura noastră veche nu poate iubi. Natura nouă este cea care ne face apti de a iubi. Motivul pentru care iubim pe frați este că ei au fost mântuiți prin sângele lui Hristos și noi avem aceeași parte cu ei.

Capacitatea noastră de a iubi constă în natura nouă, pe care am primit-o prin nașterea din nou. Și prin primirea naturii noi am fost primiți în familia lui Dumnezeu.

În versetele 22 și 23 (1 Petru 1.22,23) găsim cele două aspecte ale adevărului prezentat clar de Domnul Isus lui Nicodim: »Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu« (Ioan 3.5). În Evanghelia după Ioan găsim prezentat principiul și izvorul din care decurg toate. Acolo se spune, să te naști »din nou«; aceasta înseamnă într-un fel cu totul nou, dintr-un punct de plecare cu totul nou, dintr-un izvor de viață absolut nou. Accentul se pune pe izvorul vieții noi, pe Duhul Sfânt.

Apa este în Scriptură un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum îl folosește Duhul Sfânt ca să lucreze la inima și conștiința oamenilor (Efeseni 5.26). Deci nu este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu ca atare. Apa *vie* reprezintă același lucru, dar în acest caz accentul se pune pe Duhul Sfânt, care face Cuvântul viu (Ioan 4.10; 7.39). În Ioan 3, Domnul numește nu numai apa, ci și Duhul, punând prin aceasta accentul pe faptul că nașterea din nou are loc numai printr-o lucrare divină, și că viața nouă este o viață divină (2 Petru 1.4): »Ce este născut din Duh, este duh«. Aici, la Petru, găsim mereu partea practică, cum iau naștere toate acestea, și care sunt consecințele practice. În versetul 22 partea omenească, în versetul 23 partea divină. În versetul 22 vedem o lucrare din partea noastră, în versetul 23 o lucrare a lui Dumnezeu.

Același lucru găsim în Ioan 3, dar nu prezentat detaliat. »Apa« vorbește despre puterea curățitoare a Cuvântului lui Dumnezeu (Efeseni 5.26). Duhul Sfânt vorbește inimii și conștiinței omului prin Cuvânt și îl face să se condamne singur. Aceasta este ceea ce în alte locuri se numește „întoarcerea la Dumnezeu” sau „pocăința”. Judecata de sine este, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, felul în care noi ne curățim (1 Ioan 1.9). Dar în același timp Duhul Sfânt dă naștere la o viață nouă în omul care s-a condamnat pe sine. Curățirea nu are loc înainte de nașterea din nou, și tot așa de puțin nașterea din nou nu are loc înainte de curățire. Ambele au loc deodată. Și nașterea din nou are loc prin aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu (Iacov 1.18; 1 Corinteni 4.15); atât aici, cât și în Ioan 3, și în alte locuri, se spune aceasta foarte clar. Nu putem despărți nașterea din nou de credință, așa cum se face câteodată.

Această natură nouă este o natură divină (2 Petru 1.4). Ea a fost lucrată în noi de Duhul Sfânt și poartă caracterul izvorului ei: »Ce este născut din Duh, este duh« (Ioan 3.6). Este viața Domnului Isus Însuși (Coloseni 3.4). Da, El este viața noastră. Și această viață este în legătură cu lucrurile pe care Dumnezeu le-a descoperit pentru noua natură, și ea se preocupă cu ele; lucruri care sunt cu mult mai presus de lucrurile vieții naturale.

Deci, nașterea din nou este legată de Cuvântul lui Dumnezeu. Aici este numit Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne în veac. »Cuvântul« este descoperirea a ceea ce este Dumnezeu (Ioan 1.1-14), în natura Sa, în caracterul Său, în dragostea Sa, în căile Sale, pe scurt în tot ceea ce Îl descopere. De aceea Domnul Isus este numit și Cuvântul lui Dumnezeu. Și El a spus despre Sine că este »ceea ce de la început vă spun că sunt« (Ioan 8.25). Deci, cuvintele Lui exprimau ceea ce era El. Cuvântul grecesc folosit aici pentru »cuvânt« (logos) (în versetul 25 se folosește un alt cuvânt) vorbește atât de gândul lăuntric cât și de cuvântul care dă expresie acestui gând. Noi am fost deci născuți din nou prin ceea ce descopere gândurile

lui Dumnezeu. Atunci, natura nouă trebuie să fie în deplină concordanță cu Dumnezeu.

Cuvântul este viu și rămâne în veac (Evrei 4.12). El este divin, și de aceea etern și neschimbător. El este descoperirea Dumnezeului cel viu, – din care și numai în care este viața –, și de aceea este viu. El este *adevăru*, și va rămâne veșnic adevărul. Toate se pot schimba și pot trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu se va schimba niciodată și va rămâne totdeauna același. Cât de important este în zilele noastre să avem siguranța în inimă că Cuvântul lui Dumnezeu este Cuvânt al lui Dumnezeu, și că nu se poate desființa (Ioan 10.35).

Vers. 24-25

1 Petru 1.24,25: Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea ei cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.

Din aceste versete se vede necesitatea nașterii din nou dintr-o sămânță nepieritoare, deci din Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne în veac (1 Corinteni 1.23). Iarba reprezintă totdeauna în Scriptură o durată scurtă de viață (Psalmul 103.15; Matei 6.30). Deci toată carnea (făptura) este ca iarba. Nimic ce este de la om, și ce este din om, nu dăinuiește. S-ar putea să fie diferențieri; carnea poate avea slavă. Apostolul Pavel enumeră câteva slăvi ale acesteia, atunci când numește lucrurile cu care carnea se poate lăuda, și prin care omul firesc se poate deosebi de semenul lui (Filipeni 3.4-6). Pentru trăirea împreună a oamenilor, și pentru căile de domnie ale lui Dumnezeu asupra acestui pământ, nu este totuna dacă cineva trăiește în necurăție, în moarte și este un ucigaș, sau se preocupă ca altora să le meargă bine. Este o diferență între păgânii care aduc închinare animalelor târătoare, și un izraelit, care cunoaște pe Dumnezeul adevărat, care aparține poporului legământului și își împlinește cu credincioșie datoriile față de închinarea exterioară adusă lui Dumnezeu.

Isaia strigă poporului: *orice* făptură este ca iarba (Isaia 40.1-9)! Ce diferență morală există între păgâni, care nu cunosc pe Dumnezeu și de aceea slujesc idolilor, și iudeii care au Cuvântul lui Dumnezeu, și cu toate acestea nu-l slujesc? Poporul Israel a ocupat prin harul lui Dumnezeu un loc deosebit între celelalte popoare, fiind ales de Dumnezeu; istoria lui a dovedit că el a avut această poziție sublimă numai un timp scurt și în chip nedesăvârșit. După aceea au căzut mai jos decât popoarele care locuiau în jurul lor. »Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea. În adevăr, poporul este ca iarba«, a scris Duhul Sfânt prin profet. Când Duhul Domnului suflă peste zugrăveala subțire, așa că realitatea devine vizibilă, atunci se constată că nu există nici o diferență între iudeu și păgân. Atunci se spune: »Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit« (Romani 3.22b-23a).

Petru citează pe Isaia. Dar el nu îl copiază. Isaia a scris: »Iarba se usucă, floarea cade«. Petru scrie: »Iarba s-a uscat și floarea a căzut« (vezi versiunea GBV 1989 și 2001: n. tr.). Firea (carnea) a dovedit pe deplin la crucea Golgota cine este. Nu se poate recunoaște nici măcar o licărire a vieții sau cea mai mică utilitate a ei. Dumnezeu are numai judecata pentru ea (Luca 23.31). Omul firesc și-a arătat în chip desăvârșit starea lui, repudiind pe Fiul lui Dumnezeu, Creatorul omului, și răstignindu-L.

Isaia 40 este un capitol neînțeles de un om întors de curând la Dumnezeu. Dumnezeu vrea să mângâie pe poporul Său și îi spune că nu se găsește nimic la el, pe care poporul se poate bizui. Nu este lecția cea mai grea, pe care omul trebuie s-o învețe, și în cea mai mare parte după întoarcerea lui la Dumnezeu, și anume că el nu numai că a făcut multe păcate, dar și natura lui este incorigibil de rea? Cât de mult se apără mândria lui ca să nu ajungă la cunoștința că »Știu că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească« (Romani 7.18)! El nu găsește nici o mângâiere în cuvinte. Dimpotrivă, experiențele din practica acestui adevăr îl fac foarte nefericit.

Dar pentru acela care a învățat cu adevărat această lecție și a ajuns din Romani 7.24 la Romani 8.1-3, este cea mai mare mângâiere pentru el, că Dumnezeu știe mult mai bine decât el că nimic bun nu locuiește în carne (firea pământească), și de aceea El nu se așteaptă la nimic din partea ei. Dumnezeu îndreaptă atunci inima omului spre Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne veșnic neschimbat. Lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile de har și de chemarea făcută (Romani 11.29)! Ceea ce Dumnezeu a făgăduit lui Israel prin prorocul Isaia, va ajunge la îndeplinire. Și ce ne-a spus nouă Dumnezeu prin Cuvântul Său, va rămâne neschimbat. Rămâne până în veșnicie.

Cuvântul grecesc (logos) din versetul 23 folosit pentru Cuvântul lui Dumnezeu nu este același cu cel din versetul 25 (de 2 ori rema). Cuvântul logos redă mai mult gândurile lăuntrice ale lui Dumnezeu și Ființa Lui, în timp ce cuvântul rema redă ceea ce s-a spus (de exemplu în Evanghelii, și a ajuns la noi), și de aceea se referă la voința lui Dumnezeu descoperită nouă. Domnul Isus folosește acest cuvânt când, de exemplu, face o diferențiere clară între scrierile lui Moise și cuvintele Sale (Ioan 5.47). El face o diferențiere și între o „limbă” și „cuvântul” (logos – Ioan 8.43) Său, cu toate că atunci El nu folosește cuvântul rema. Abia după ce gândurile lui Dumnezeu (logos) au fost primite, pot fi înțelese cuvintele care exprimă aceste gânduri.

Deci cuvintele Domnului nu redau numai gândurile lui Dumnezeu, ci și voința Lui făcută nouă cunoscut. Și deoarece Dumnezeu este neschimbător, nici Cuvântul Său nu este schimbător. Rămâne până în veșnicie. În limba greacă cuvântul veșnicie este însoțit de articol. Aceasta este veșnicia cunoscută nouă, în care nu se mai poate schimba nimic.

Cuvântul a ajuns la ei prin vestirea Evangheliei. Cuvintele: »va fost propovăduit prin Evanghelie« sunt redată în greacă printr-un singur substantiv însoțit de articol. Se poate traduce literalmente „vestirea vestei bune”.

Tot ce le-a fost oferit prin Evanghelie era voia clară a lui Dumnezeu, să li se dea, și era o certitudine care se extindea până în veșnicie. Era voința clară a Celui veșnic (Domnul = Iehova = Cel ce este veșnic). Și »Cuvântul Domnului« a fost scris pentru noi, așa că și noi Îl avem în Scripturi. În mijlocul unei lumi care a lepădat pe Dumnezeu și pe Hristos și care acum este foarte departe de Dumnezeu, o lume în care totul se schimbă zilnic și care în cele din urmă va fi nimicită prin judecată, noi avem ceva de la Dumnezeu, pe care ni l-a dat El Însuși. Și când cerurile vor pieri cu trosnete mari și elementele vor fi mistuite de foc, și pământul și toate lucrările de pe el vor arde (2 Petru 3.10), Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne, așa că se va vedea, că tot ce ni s-a spus în acest Cuvânt este adevărat.

Adnotare

[1] Cuvintele „Adunare”, „Biserică”, „Comunitate” sunt expresii diverse ale aceluiași lucru.

[2] Matei 5.12; Luca 1.47-48; 10.21; Ioan 5.35; 8.56; Faptele apostolilor 16.34; 1 Petru 1.6-8; 4.13; Apocalipsa 19.7

Traducere: Ion Simionescu